

MIESIĘCZNIK SPOŁECZNOŚCI AKADEMICKIEJ

Uniwersytet
Zielonogórski

październik 2020

ISSN 1644-7867

Nr 7 (273)

INAUGURACJA ROKU AKADEMICKIEGO 2020/2021

20 lat
UNIwersYTETU
ZIELONOGÓRSKIEGO

W numerze:

Wystąpienie inauguracyjne JM Rektora prof. dr. hab. Wojciecha Strzyżewskiego	4	WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE	
Wystąpienie JM Rektora prof. dr. hab. inż. Tadeusza Kuczyńskiego podsumowujące kadencje 2012-2016 i 2016-2020	8	Wydział Artystyczny	51
Nowe władze Uniwersytetu Zielonogórskiego na lata 2020-2024:		Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska	71
Rektor i prorektorzy	14	Wydział Humanistyczny	77
Dziekani	20	Wydział Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki	78
Dyrektorzy instytutów	31	Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii	79
AGNIESZKA CZYŻ / Z obrad Senatu	32	Wydział Nauk Społecznych	80
AGNIESZKA CZYŻ / Zarządzenia JM Rektora	35	Wydział Prawa i Administracji	81
Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego kadencja 2020/2024	36	SPORT	
NOWI PROFESOROWIE		MARTA DALECKA / Mamy medale!	83
Prof. dr hab. inż. Zygmunt Lipnicki	38	EWA POPIŁKA / Nowości Wydawnicze	84
Prof. dr hab. Bogdan Trocha	39		
NOWE HABILITACJE			
Dr hab. inż. Janusz Kaczmarek	40		
Dr hab. inż. Sergiusz Sienkowski	41		
Dr hab. Tomasz Ratajczak	42		
KRYSTIAN SAJA / POROZMAWIAJMY O MODLITEWNIKACH – rozmowa z dr. hab. Tomaszem Ratajczakiem	44		
EWA SAPEŃKO / Nagrody kulturalne Prezydenta Miasta	48		
ANNA ŚLĄZAK – PAP Nauka w Polsce / Czemu ptaki piją alkohol?	49		
Centrum Wsparcia Osób Niepełnosprawnych	50		

REDAKTOR NACZELNA
Ewa Sapeńko

WSPÓŁPRACA

Anetta Barska, Tomasz Belica, Agnieszka Czyż, Marek Dankowski,
Michał Doligalski, Renata Grochowaska, Dorota Hebisz,
Iga Kruk, Pola Kuleczka, Paulina Komorowska-Birger,
Małgorzata Kozłowska, Katarzyna Kwiecień-Długosz,
Marek Lemański, Joanna Markiewicz-Stanny, Magdalena Steciąg,
Joachim Syga, Janina Wallis

PROJEKT GRAFICZNY
Lucyna Andrzejewska

ŁAMANIE KOMPUTEROWE
Lucyna Andrzejewska, Mamert Janion

WYDANIE INTERNETOWE
<http://www.uz.zgora.pl/miesiecznikUZ.html>
opr. Krzysztof Jarosiński

ZDJĘCIA
Kazimierz Adamczewski

Wyrażone opinie są osobistymi przekonaniami autorów i nie zawsze są zgodne
ze stanowiskiem kolegium, zespołu redakcyjnego i kierownictwa uczelni.
Zachęcamy do wypowiedzi polemicznych.
Redakcja zastrzega sobie prawo nadawania tekstom własnych tytułów,
ich skracania i adiustacji; materiałów nie zamówionych nie zwracamy.
Za zamieszczone informacje odpowiedzialność ponoszą ich autorzy.

UNIwersytet
Zielonogórski

Redakcja
ul. Licealna 9
65-417 Zielona Góra
tel. 68 328 2593, ~2592
miesiecznikUZ@uz.zgora.pl

WYSTĄPIENIE INAUGURACYJNE JM REKTORA UZ PROF. DR. HAB. WOJCIECHA STRZYŻEWSKIEGO

Szanowni Państwo
Prorektorzy,
Państwo Senatorowie,
członkowie Rady Uczelni,
dziekani,
dyrektorzy instytutów,
drodzy Studenci,
Szanowni Państwo
słuchający nas
i oglądający w mediach
uniwersyteckich,

ostatnio często przychodziło nam uczestniczyć w wydarzeniach organizowanych nietypowo i po raz pierwszy w historii Uniwersytetu. Covid spowodował, że od kilku miesięcy nie tylko zajęcia ze studentami, ale wszystkie ważne dla społeczności akademickiej wydarzenia, musieliśmy przenieść do sieci. Mieliśmy zdalne wybory rektora, posiedzenia Senatu, a dziś – w tak uroczystym dniu jakim jest inauguracja roku akademickiego – również nie ze wszystkimi możemy się spotkać osobiście. Dla bezpieczeństwa pracowników, studentów i gości, którzy tradycyjnie biorą udział w naszym święcie, podjąłem decyzję o ograniczonej formule tego wydarzenia. Tak też będzie wyglądał nadchodzący semestr jeżeli chodzi o kształcenie. Tylko część zajęć będzie się odbywała w formule stacjonarnej czy tzw. hybrydowej, bo przecież trudno zdalnie wykształcić lekarzy czy inżynierów, ale zdecydowana większość wykładów i ćwiczeń niewymagających specjalistycznego sprzętu będzie prowadzona zdalnie. Zdaję sobie sprawę z tego, jak ważny jest bezpośredni kontakt student – nauczyciel, szczególnie dla studentów pierwszego roku. Zadbaliśmy więc o to, aby studenci, którzy po raz pierwszy przekroczą próg naszej Uczelni, mieli szansę na poznanie swoich kolegów i koleżanek z roku. Na wszystkich kierunkach zostaną przeprowadzone zajęcia organizacyjno-integracyjne, które pozwolą na spotkanie wykładowców i poznanie się w grupie. Oczywiście przy zachowaniu pełnego reżimu sanitarnego, o którego zasadach wszyscy zostaną poinformowani.

Wierzę w to, że w dzisiejszym „scyfryzowanym” świecie jesteśmy w stanie nawiązywać relacje i bez osobistych kontaktów stworzyć dobrze współpracującą wspólnotę.

Szanowni Państwo,
chciałbym teraz przedstawić moich najbliższych współpracowników, którzy od dziś będą pomagać mi w realizacji wizji rozwoju Uniwersytetu, pełniąc funkcje prorektorów:

- Pani profesor Magdalena Graczyk – prorektor ds. jakości kształcenia,
- Pani profesor Barbara Literska – prorektor ds. studenckich,
- Pani profesor Maria Mrówczyńska – prorektor ds. współpracy z gospodarką.
- Pan profesor Andrzej Pieczyński – prorektor ds. rozwoju i finansów,
- Pan profesor Marcin Mrugalski – prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą,
- i pan profesor Maciej Zabel – prorektor ds. Collegium Medicum.

Chciałbym dodać, że po raz pierwszy w historii, zgodnie z obowiązującym nowym statutem Uniwersytetu, kandydatów na prorektorów opiniował Senat.

Kolejni moi współpracownicy, to dyrektorzy Instytutów – i tu kilka słów wyjaśnienia dla tych, którzy nie śledzą zmian w reformowanym od kilku lat szkolnictwie wyższym – w ubiegłym roku, po wprowadzeniu w życie nowej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, nastąpiły radykalne zmiany w strukturze organizacyjnej uczelni i podział kompetencji w jednostkach. Wydziały przestały być podstawowymi jednostkami uczelni, a ich rolę w zakresie prac badawczych przejęły instytuty dyscyplinowe, które rok temu pojawiły się w strukturze Uniwersytetu – mamy 28 dyscyplin naukowych, z czego 23 zostaną poddane ewaluacji. Dyrektorami instytutów zostali przewodniczący rad dyscyplinowych, a ich najważniejszym zadaniem jest przygotowanie dyscyplin do zbliżającej się oceny. Po raz pierwszy ten proces zostanie przeprowadzony w 2022 r. i obejmie lata 2017–2021. Wyniki ewaluacji są dla nas bardzo ważne, ponieważ od nich będzie zależało między innymi to, jakie uprawnienia do doktoryzowania i habilitacji będziemy posiadać, ale też jakie będziemy mieć możliwości tworzenia nowych kierunków kształcenia. Przygotowanie się do ewaluacji dyscyplin naukowych – to będzie najważniejszy kierunek naszych działań na najbliższy rok.

Dlatego dyrektorzy Instytutów ewaluowanych, którzy już od roku pracują nad przygotowaniem do oceny, powinni mieć możliwość kontynuacji – a zmiany nastąpią jedynie w części instytutów nieewaluowanych oraz tych, których szefowie przeszli na inne stanowiska. I tak 1 października 2020 r. powołania na stanowiska dyrektorów instytutów – i jednocześnie przewodniczących rad dyscyplin – otrzymali:

1. Instytut Astronomii im. profesora Janusza Gila - prof. dr hab. Andrzej Maciejewski,
2. Instytut Fizyki - dr hab. Maria Przybylska, prof. UZ,
3. Instytut Matematyki - prof. dr hab. Marian Nowak,
4. Instytut Nauk Biologicznych - prof. dr hab. Leszek Jerzak,
5. Instytut Muzyki - dr hab. Bartłomiej Stankowiak, prof. UZ,
6. Instytut Sztuk Wizualnych - prof. Paulina Komorowska-Birger,
7. Instytut Budownictwa - dr hab. inż. Beata Nowogońska, prof. UZ,
8. Instytut Inżynierii Środowiska - dr hab. inż. Sylwia Myszograj, prof. UZ,
9. Instytut Architektury i Urbanistyki - dr hab. inż. Marta Skiba, prof. UZ,
10. Instytut Nauk Prawnych - dr hab. dr h.c. Andrzej Bisztyga, prof. UZ,
11. Instytut Filozofii - dr hab. Jacek Uglik, prof. UZ,
12. Instytut Historii - dr hab. Robert Skobelski, prof. UZ,
13. Instytut Filologii Polskiej - dr hab. Marzanna Uździcka, prof. UZ,
14. Instytut Filologii Germańskiej - prof. dr hab. Paweł Zimniak,
15. Instytut Nauk o Polityce i Administracji - dr hab. Stefan Dudra, prof. UZ,
16. Instytut Neofilologii - dr hab. Joanna Zawodniak, prof. UZ,
17. Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych - prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, członek rzeczywisty PAN,
18. Instytut Automatyki, Elektroniki i Elektrotechniki - dr hab. inż. Robert Smoleński, prof. UZ,
19. Instytut Metrologii, Elektroniki i Informatyki - dr hab. inż. Ryszard Rybski, prof. UZ,
20. Instytut Pedagogiki - dr hab. Mirosław Kowalski, prof. UZ,
21. Instytut Socjologii - dr hab. Dorota Szaban, prof. UZ,
22. Instytut Psychologii - dr hab. Iwona Grzegorzewska, prof. UZ,
23. Instytut Ekonomii i Finansów - prof. dr hab. dr h.c. Andrzej Czyżewski,
24. Instytut Nauk o Zarządzaniu i Jakości - dr hab. inż. Wiesław Danielak, prof. UZ,
25. Instytut Inżynierii Mechanicznej - dr hab. inż. Justyna Patalas-Maliszewska, prof. UZ,

26. Instytut Inżynierii Materiałowej i Biomedycznej - dr hab. inż. Roman Stryjski, prof. UZ,
27. Instytut Nauk Medycznych - dr hab. n. med. Tomasz Huzarski, prof. UZ,
28. Instytut Nauk o Zdrowiu - dr hab. Mariusz Naczek, prof. UZ.

Dyrektorów będzie wspierał prof. Marcin Mrugalski – prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą. Jego zadaniem będzie wprowadzanie mechanizmów pro jakościowych i motywacyjnych powodujących wzrost liczby wysoko punktowanych publikacji naukowych, patentów, efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych. Poza tym wspieranie procesu pozyskiwania i realizacji projektów naukowych finansowanych z Narodowego Centrum Nauki, Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki, Programów Operacyjnych, grantów MNiSW oraz grantów europejskich. I oczywiście wspieranie rozwoju zespołów badawczych i awansów naukowych pracowników. Jego zadaniem będzie też cyfryzacja procesów związanych z zarządzaniem i realizacją badań naukowych.

Prowadzenie badań powiązane jest ściśle z drugim najważniejszym obszarem działalności Uniwersytetu, którym jest kształcenie. Zapewnienie wysokiej jakości kształcenia jest priorytetem dla władz Uczelni i ma decydujące znaczenie dla budowania jej pozycji. Wprowadzenie w tym obszarze nowych, innowacyjnych metod zarządzania opartych na podejściu procesowym, pozwoli na lepsze wykorzystanie posiadanego potencjału intelektualnego - wiedzy i umiejętności nauczycieli akademickich. A to z jednej strony przyczyni się do rzeczywistego, a nie tylko deklaracyjnego podnoszenia jakości, i z drugiej - pozwoli na elastyczne i efektywne wykorzystanie kadry i obniżenie kosztów kształcenia. W związku ze zniesieniem obowiązujących w starych przepisach minimum kadrowych i zastąpienie ich nauczycielami akademickimi, których kompetencje będą zgodne z obsadą przedmiotów, zamierzamy utworzyć bazę kompetencji, która poprawi efektywność wykorzystania wiedzy i umiejętności naszych pracowników i przyczyni się do doskonalenia jakości kształcenia na wszystkich kierunkach studiów prowadzonych na Uniwersytecie Zielonogórskim. Za te wszystkie działania będzie odpowiedzialna Pani Profesor Magdalena Graczyk – prorektor ds. jakości kształcenia. Wspólnie z dziekanami będzie koordynować proces kształcenia - dziś zdalny, ale mam nadzieję, że niebawem powrócimy do wersji tradycyjnej.

Pozwólcie więc Państwo, że przedstawię dziekanów, którzy dzisiaj również rozpoczynają swoją pracę. Przypomnę, że dziekanów - tak jak prorektorów - według nowej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, wskazuje rektor.

Dziekanem Wydziału Artystycznego została dr hab. Alicja Lewicka-Szczegóła prof. UZ, dziekanem Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska została dr hab. Anna Bazan-Krzywoszańska, prof. UZ, dziekanem Wydziału Ekonomii i Zarządzania został dr hab. Piotr Kułyk, prof. UZ, dziekanem Wydziału Fizyki i Astronomii został prof. dr hab. Andrzej Drzewiński, dziekanem Wydziału Humanistycznego została dr hab. Małgorzata Łuczyk, prof. UZ, dziekanem Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki został prof. dr hab. Andrzej Obuchowicz, dziekanem Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii został dr hab. Bogdan Szal, prof. UZ, dziekanem Wydziału Mechaniczny został dr hab. Władysław Papacz, prof. UZ, dziekanem Wydziału Nauk Biologicznych została prof. dr hab. Beata Gabryś, dziekanem Wydziału Nauk Społecznych został dr hab. Jarosław Bąbka, prof. UZ, dziekanem Wydziału Prawa i Administracji została prof. dr hab. Hanna Paluszkiwicz, dziekanem Collegium Medicum została dr hab. Agnieszka Ziółkowska, prof. UZ, dziekanem Filii Uniwersytetu Zielonogórskiego w Sulechowie został doc. dr Julian Jakubowski.

Jak już powiedziałem, zadaniem wydziałów jest teraz wyłącznie dydaktyka, a dziekanów będzie również wspierać Pani Profesor Barbara Literka – prorektor ds. studenckich. Jej zadaniem będzie stworzenie Centralnego Biura Obsługi Studenta, które stopniowo będzie przejmować kompleksową obsługę studentów. Najpierw zaczniemy od stypendiów, a później wprowadzimy wydawanie dokumentów i zaświadczeń. Usprawnienie kontaktów student – uczelnia jest jednym z naszych strategicznych celów. Chcielibyśmy jeszcze bardziej ożywić działalność kół studenckich i wesprzeć studencki ruch naukowy. O jego znaczeniu najlepiej świadczy liczba kół naukowych, których jest już ponad 200. Mamy też świadomość, że niezbędna jest poprawa warunków socjalnych studentów, stąd planujemy w najbliższym czasie kompleksowe remonty najstarszych akademików. Powinniśmy też za sprawą Biura Karier zintensyfikować działania prozawodowe, aby pomóc naszym studentom w wejściu na rynek pracy.

Szanowni Państwo,

przygotowując się do wprowadzenia Konstytucji dla Nauki, jak nazywa się nowa ustawa o szkolnictwie wyższym, musieliśmy dostosować wszystkie akty prawne do nowej rzeczywistości, a wiele napisać na nowo. Ale przygotowując je, pewnych rzeczy nie przewidzieliśmy, na inne zabrakło nam po prostu czasu. I tak nowy Statut Uniwersytetu – podstawowy dokument określający zasady funkcjonowania naszej Uczelni – który został przyjęty przez Senat 26 czerwca 2019 r., a wszedł w życie dokładnie rok temu – 1 października 2019 r. zmieniany był już dwa razy i w dalszym ciągu wymaga korekty. Jest to dla nas jedno z podstawowych zadań do reali-

zacji na nadchodzący rok akademicki. Chciałbym, aby w przyszłym roku została też przygotowana i wdrożona nowa strategia rozwoju uczelni na lata 2021-2030. Konieczna jest przebudowa i wdrożenie nowego systemu zarządzania gospodarką finansową Uczelni, a Covid pokazał nam, że niezbędne jest rozwinięcie funkcjonalności systemu informatycznego Uniwersytetu i wdrożenie systemu zarządzania dokumentem cyfrowym. I to będą główne zadania dla prorektora ds. rozwoju i finansów – prof. Andrzeja Pieczyńskiego.

Jednym z podstawowych warunków sukcesu Uniwersytetu Zielonogórskiego jest współpraca z biznesem oraz administracją samorządową regionu. Konieczne jest zaangażowanie na rzecz wykorzystania możliwości finansowych wspierających procesy innowacyjne oraz pozwalających na transfer wiedzy do gospodarki, co w efekcie będzie służyć rozwojowi społeczeństwa oraz biznesu w naszym regionie. Zamierzamy zintensyfikować działania zmierzające do stworzenia środowiska, sprzyjającego prowadzeniu badań przez pracowników Uniwersytetu, we współpracy z podmiotami gospodarczymi z wykorzystaniem własnej infrastruktury badawczej. Będziemy też na bieżąco aktualizować i upowszechniać ofertę w zakresie możliwości wykonywania przez Uniwersytet usług badawczych, eksperckich i szkoleniowych, na przykład poprzez uruchomienie: Bazy ekspertów, Bazy technologii, Bazy laboratoriów i aparatury. Chcemy zwiększyć liczbę realizowanych prac inżynierskich, magisterskich i doktoranckich bazujących na tematach wynikających z potrzeb gospodarczych naszego regionu, a przede wszystkim we współpracy z podmiotami gospodarczymi.

Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym wymaga prowadzenia działań, które pozwolą na zbudowanie wzajemnego zaufania i osiągnięcia wspólnych celów – i to będzie zadanie dla Pani Profesor Marii Mrówczyńskiej – prorektor ds. współpracy z gospodarką.

Naszą dumą ostatnich lat jest Collegium Medicum, które stworzyło szansę rozwoju lubuskiej medycyny i otworzyło możliwość dorównania innym regionom w tym zakresie. Celem Collegium Medicum na najbliższe lata jest zatrudnianie wysokospecjalistycznej kadry medycznej, która nie tylko zapewni nowoczesne leczenie czy odpowiednie przygotowanie młodej kadry, ale przede wszystkim kształcenie studentów medycyny. Ma to dla Collegium zasadnicze znaczenie, gdyż w tym roku akademickim czeka nas kolejna akredytacja kierunku lekarskiego, a nasi pierwsi absolwenci medycyny zostaną poddani ogólnopolskiej ocenie na egzaminie państwowym LEK, umożliwiającym dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza. Obie te oceny będą weryfikacją naszej działalności dydaktycznej.

Dużym wyzwaniem, dzięki któremu będziemy mogli sprostać ostrym wymaganiom czekających nas ocen oraz realizować nasze ambicje, jest rozwój bazy dydaktycznej, naukowej i klinicznej Collegium Medicum. Obecna sytuacja lokalowa i wyposażenie laboratoriów są niewystarczające, mimo, że niedługo uruchomimy nowoczesne Centrum Symulacji Medycznej. Sytuację lecznictwa i kształcenia klinicznego poprawi kończąca się budowa Centrum Zdrowia Matki i Dziecka. Jedną z możliwości poprawy bazy dydaktyczno-naukowej jest adaptacja budynków po Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Sulechowie. Prowadzimy obecnie wstępne działania zmierzające do stworzenia w sulechowskich budynkach warunków do kształcenia przedklinicznego. Mamy nadzieję, że przy wsparciu władz samorządu wojewódzkiego, i zgodnie z planami rozwoju Lubuskiego Trójmiasta, uda nam się stworzyć kolejny nowoczesny ośrodek kształcenia medycznego.

Prorektorem ds. Collegium Medicum jest prof. Maciej Zabel – i to są zadania, które będzie realizował w tej kadencji.

Szanowni Państwo,

na zakończenie chciałbym jeszcze powiedzieć, że dzisiejsza inauguracja jest dwudziestą inauguracją roku akademickiego na Uniwersytecie Zielonogórskim i rozpoczynającą dwudziesty rok jego działalności. Budowanie wizerunku m.in. poprzez historię i podtrzymywanie tradycji podnosi prestiż uczelni i jest jej siłą. Dlatego nie chcemy rezygnować z obchodów Jubileuszu w związku z covidowymi ograniczeniami, ale przekładamy je na czerwiec przyszłego roku. Chciałbym już dziś zaprosić całą wspólnotę akademicką oraz mieszkańców regionu do udziału w tych wydarzeniach. Chcę tylko przypomnieć, że 7 czerwca 2001 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjął ustawę o powołaniu Uniwersytetu Zielonogórskiego, dlatego 7 czerwca jest Dniem Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Kończąc swoje wystąpienie dziękuję wszystkim za wysłuchanie i życzę, aby praca i studia na Uniwersytecie Zielonogórskim przynosiły Państwu zadowolenie i sukcesy, a rozpoczynający się rok akademicki spełnił marzenia i oczekiwania nas wszystkich.

WYSTĄPIENIE INAUGURACYJNE ZOSTAŁO WYGŁOSZONE 1 PAŹDZIERNIKA 2020 R.

WYSTĄPIENIE JM REKTORA PROF. DR. HAB. INŻ. TADEUSZA KUCZYŃSKIEGO PODSUMOWUJĄCE KADENCJE 2012/2016 i 2016/2020

Szanowni Państwo Prorektorzy, Senatorowie, Dziekani,
Dyrektorowie Instytutów, drodzy Studenci

Podczas inauguracji roku akademickiego tradycyjnie dokonuje się bilansu najważniejszych osiągnięć minionego roku. Ja chciałbym podsumować dłuższy okres, bo 8 lat mijających właśnie dwóch kadencji, kiedy pełniłem funkcję rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. Jestem dumny, że mogłem część swojego życia poświęcić budowaniu i rozwojowi naszej Uczelni. A przecież to nie tylko ostatnie 8 lat – wcześniej przez 6 lat pełniłem funkcję dziekana WILiŚ i przez kolejne 4 - prorektora ds. nauki i współpracy z zagranicą.

Swoje dzisiejsze podsumowanie zacznę od inwestycji, o które nasz Uniwersytet wzbogacił się w ciągu ostatnich ośmiu lat.

Już na początku swojej pierwszej kadencji

w 2013 r. miałem przyjemność otwarcia nowej siedziby Biblioteki Uniwersyteckiej. Jej wybudowanie było wielkim marzeniem mojego poprzednika - rektora profesora Czesława Osękowskiego i to on do jej budowy doprowadził. Program architektoniczny budynku uwzględniał założenia nowoczesnego bibliotekarstwa dotyczące budownictwa i organizacji przestrzeni, a także zadań i misji biblioteki w środowisku naukowym. Biblioteka kosztowała 30 milionów zł i została wybudowana ze środków Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2003-2013. Stworzyła wygodne i nowoczesne zaplecze edukacyjne dla uczelni oraz ośrodek do twórczej integracji regionu. Wspierała jest nasza biblioteka, ale jeszcze wspanialszy ludzie, którzy ją tworzą. I tu moje wielkie podziękowania dla wszystkich pracowników naszej biblioteki na czele z jej dyrektorką panią Ewą Adaszyńską. Rzadko zdarzają się ludzie, którzy tak jak Ona potrafią łączyć troskę o kierowaną instytucję z jeszcze większą troską o kierowanych przez siebie ludzi.

Najbardziej prestiżowym projektem była zakończona w roku 2015 budowa Parku Naukowo-Technologicznego w Nowym Kisielinie - wartość projektu to 72 mln zł. Park dysponuje nowoczesną aparaturą z dziedziny zrównoważonego budownictwa, energii odnawialnej, technologii informatycznych, bioinżynierii i biotechnologii oraz nowoczesnych technologii obróbki metali. Posiada szereg laboratoriów, które są unikatowe w skali kraju.

W tym samym roku w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko zakończona została realizacja projektu Przebudowy Budynku Dydaktycznego Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki. Na ten cel pozyskaliśmy 30 milionów zł.

W latach 2018-2020 w strukturze Collegium Medicum Uniwersytetu, ze środków Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój wybudowaliśmy nowoczesne centra symulacji medycznej: monoprofiliowe dla pielęgniarstwa i wieloprofiliowe dla kierunku lekarskiego za około 12,5 miliona zł.

W ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego zrealizowano także projekt przygotowujący infrastrukturę UZ pod potrzeby nowych kierunków kształcenia.

Łącznie w ramach projektów infrastrukturalnych Uniwersytet Zielonogórski zrealizował projekty na kwotę 161 mln zł, z czego 142 mln stanowiło dofinansowanie ze środków UE.

Dodatkowo w latach 2017-2019 wykonaliśmy przebudowę budynku stołówki pod potrzeby Instytutu Automatyki, Elektroniki i Elektrotechniki. Środki na tę inwestycję, około 7 mln zł uzyskaliśmy w całości z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Poza wielkimi inwestycjami minione lata przyniosły niezwykle ożywioną współpracę naszej uczelni z partnerami otoczenia społeczno-gospodarczego.

W latach 2012-2015 Uniwersytet Zielonogórski zrealizował 20 projektów w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka oraz Programu Europejskiej Współpracy Terytorialnej na łączną kwotę 13 mln zł.

W partnerstwie z 10 Szpitalami z naszego województwa Uniwersytet Zielonogórski jako lider projektu przyczynił się do powstania w 2015 r. Lubuskiej Sieci Teleradiologii. Kwota dofinansowania ze środków UE wyniosła 16,5 mln zł.

W okresie programowania 2014-2020 zrealizowaliśmy bądź realizujemy w chwili obecnej 31 projektów. Łączna wartość zawartych umów o ich dofinansowanie opiewa na kwotę 52 mln zł.

Lata 2012-2020 to okres bezprecedensowego w historii naszego regionu rozwoju transferu wiedzy ze świata nauki do przemysłu. Jak wcześniej wspomniałem, w 2015 r. zakończyła się budowa Parku Naukowo-Technologicznego Uniwersytetu Zielonogórskiego. Od tego czasu spółka PNT UZ objęła swoją współpracą ponad 300 małych i średnich przedsiębiorstw. Dzięki tej współpracy udało się m.in. uzyskać zgłoszenia patentowe dla 47 firm i wdrożenie wyników badawczo rozwojowych przez 90 firm. Już w czwartym roku działania Park zaczął się samofinansować, co jest ewenementem wśród tworzonych w ciągu ostatnich kilkunastu lat instytucji tego typu w Polsce. Od samego początku spółką kieruje dr inż. Roman Kielec, który do tych sukcesów w największym stopniu się przyczynił. Za wszystkie te owocne lata współpracy Bardzo Panu Prezesowi dziękuję.

W wyniku połączenia z PWSZ Sulechowie doszły nam kolejne dwa ośrodki badawcze: Centrum Energetyki Odnawialnej oraz Lubuski Ośrodek Innowacji i Wdrożeń Agrotechnicznych. Aktualnie są spółkami celowymi Uniwersytetu Zielonogórskiego i dysponują najnowocześniejszą bazą badawczą w zakresie technologii żywności, badań produktów żywnościowych i DNA, doskonałym zapleczem w zakresie rozwoju roślin oraz bardzo dobrze wyposażonym laboratorium energetyki odnawialnej i efektywności energetycznej.

Za zaangażowanie w kierowanie spółkami bardzo dziękuję prezesom obu spółek Panom Radosławowi Grechowi i Wojciechowi Szeferowi.

W marcu ubiegłego roku powołano pierwszą jednostkę PAN w naszym regionie, oddział Centrum Badań Kosmicznych, którego siedziba jest zlokalizowana na terenie naszego Parku Naukowo-Technologicznego w Nowym Kisielinie. Nowy oddział będzie siedzibą Laboratorium Dynamiki Manipulatorów Satelitarnych, wyodrębnionego z warszawskiego Laboratorium Mechatroniki i Robotyki. Jego powołanie zawdzięczamy głównie staraniom Urzędu Marszałkowskiego na czele z Panią Marszałek Elżbietą Anną Polak, ale istotny udział w przygotowaniu ostatecznego kształtu tego przedsięwzięcia, który w największym stopniu odpowiadałby interesom naszej uczelni wniósł ówczesny i aktualny prorektor ds. rozwoju profesor Andrzej Pieczyński

Wzrost jakości i prestiżu naszego Uniwersytetu związany jest również z powołaniem nowych kierunków, takich jak prawo, psychologia czy kierunek lekarski.

W czerwcu ub. roku mury Uniwersytetu opuścili pierwsi absolwenci prawa, którzy już jesienią przystąpili do egzaminów wstępnych na aplikacje: adwokacką, radcowską, notarialną i komorniczą. Wyniki egzaminów na aplikacje uplasowały zielonogórski Wydział Prawa i Administracji na 12. pozycji w rankingu wydziałów prawa. Na liście rankingowej WPA UZ wyprzedza m.in. Uniwersytet M. Kopernika, Uniwersytet Białostocki, Uniwersytet Rzeszowski, KUŁ.

W grupie wydziałów prawa, z których w 2019 r. do egzaminów na aplikacje przystąpiło pomiędzy 20-90 absolwentów - Wydział Prawa i Administracji UZ zajął I miejsce z wynikiem zdanych egzaminów na poziomie 58 proc. Również odsetek osób, które dostały się na aplikacje w grupie absolwentów studiów niestacjonarnych jest u nas najwyższy w kraju - na poziomie 63,6 proc, przy średniej krajowej 54,6 proc.

Powołanie Wydziału Prawa i Administracji w naszym Uniwersytecie zawdzięczamy trzem osobom, inicjatorom pomysłu Prezydentowi Zielonej Góry Januszowi Kubickiemu i Przewodniczącemu Samorządowego Kolegium Odwoławczego Robertowi Gwidonowi Makarowiczowi, ale przede wszystkim Profesorowi Bogusławowi Banaszakowi, który stworzył go od podstaw. Pan Profesor zmarł na początku 2018 r. i nie może razem z nami cieszyć się z dzisiejszego sukcesu. Dziękuję także następcom Pana Profesora, Dziekan Wydziału Pani Profesor Hannie Paluszkiewicz i dyrektorowi Instytutu Prawa i Administracji Panu Profesorowi Andrzejowi Bisztydzy za godną kontynuację Jego dzieła.

Wieloletnie starania środowiska uniwersyteckiego, władz samorządowych i politycznych naszego regionu zaowocowały w maju 2015 r. utworzeniem Wydziału Lekarskiego i Nauk o Zdrowiu. Rok temu nastąpiła reorganizacja Wydziału i zmiana nazwy na Collegium Medicum Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Od momentu utworzenia wydział rozwijał się bardzo dynamicznie. W pierwszym roku jego działalności zatrudniliśmy zaledwie 30 nauczycieli akademickich, w tym 2 profesorów z tytułem, 7 doktorów habilitowanych i 18 doktorów. W chwili obecnej kadra stanowi 149 pracowników, w tym 14 profesorów tytularnych i 21 profesorów uczelni. Wiele zajęć realizowanych jest przez kadre innych wydziałów Uniwersytetu.

Kamieniem milowym w krótkiej historii Collegium Medicum, ale i niesłychanym wyzwaniem organizacyjnym, na które nie odważyły się władze innych uczelni otwierających w tym samym czasie kierunki lekarskie w Uniwersytecie Rzeszowskim, czy Kieleckim, było połączenie w czerwcu 2017 r. spółek - Wojewódzkiego Szpitala Klinicznego oraz Poradni Akademickiej Uniwersytetu Zielonogórskiego Sp. z o.o. - w wyniku czego powołany został Szpital Uniwersytecki. Oprócz pełnienia funkcji dydaktycznej, Szpital Uniwersytecki jest miejscem rozwijającej się współpracy władz i pracowników Szpitala z kadrami uniwersytecką na rzecz rozwoju medycyny w Regionie Lubuskim. Stale zwiększa się ilość zatrudnionych w nim najwyższej klasy specjalistów, a w efekcie podnosi poziom opieki lekarskiej w jednym z dwóch najważniejszych szpitali w regionie. Nie byłoby to możliwe bez często niełatwej, ale zawsze konstruktywnej współpracy z prezesem szpitala Panem Markiem Działoszyńskim.

Jednak Collegium Medicum to przede wszystkim studenci. Liczba kandydatów na kierunek lekarski od samego początku przekracza nasze wyobrażenie - każdego roku oscyluje w okolicy 2,5 tys. osób na 60 miejsc, co daje ponad 40 osób na jedno miejsce. Dziś w Collegium Medicum studiuje prawie 700 studentów. Już za rok do Lekarskiego Egzaminu Końcowego przystąpią pierwsi absolwenci kierunku lekarskiego, z których wielu zostanie w naszym województwie dzięki Stypendium zainicjowanym przez Panią marszałek Elżbietę Annę Polak.

Życzę im jeszcze lepszych wyników niż osiągnęli prawnicy!

Stworzenie Collegium Medicum było możliwe dzięki wielkiemu zaangażowaniu Pań Bożenny Bukiewicz i Elżbiety Anny Polak oraz Profesora Waldemara Sługockiego. Oprócz nich chciałbym podziękować osobom, które w moim odczuciu najbardziej przyczyniły się do jego powstania. Są to: pierwszy dziekan Pan Profesor Marek Szpaczyński, kolejni dziekani - Panie Profesor Agnieszka Zembroń-Łacny i Agnieszka Ziółkowska, prorektor ds. Collegium Medicum Pan Profesor Maciej Zabel oraz Pan Profesor Zbigniew Izdebski.

Ogromnym powodzeniem wśród studentów cieszy się utworzony w 2015 r. kierunek Psychologia, Co roku studia rozpoczyna na nim 150 nowych studentów z całej Polski. Sukces tego kierunku nie byłby możliwy, gdyby nie wielkie zaangażowanie Pani Profesor Tatiany Rongińskiej, która Instytut Psychologii stworzyła, zadbała o kadre dydaktyczną i o kontakty z ważniejszymi instytutami Psychologii w kraju. Bardzo Pani Profesor dziękuję.

Wszystkie wymienione przeze mnie dotychczas osiągnięcia nie byłyby możliwe bez niezwyklej wręcz współpracy z naszymi lokalnymi samorządami, które od kilkunastu lat zazdrości nam cała Polska. Bez wsparcia Pani Marszałek Elżbiety Anny Polak i Pana Prezydenta Janusza Kubickiego nie byłoby Parku-Naukowo Technologicznego, kierunku lekarskiego, prawa, psychologii - teraz obydwoje wspierają rozwój kierunku „inżynieria lotnicza”, fundują stypendia i nagrody dla naszych studentów i finansowo wspierają uniwersyteckie konferencje i uroczystości. Na zakończenie swojej kadencji chciałbym im za to bardzo serdecznie podziękować. Mam też nadzieję, że w dalszym ciągu będą wspierać nasz Uniwersytet. Dziękuję również Radnym Sejmiku Województwa Lubuskiego oraz Rady Miasta Zielona Góra za poparcie, którego doświadczyliśmy przez ostatnie osiem lat. Dziękuję wszystkim innym osobom, które naszą uczelnię przez cały ten czas aktywnie i efektywnie wspierały, było ich naprawdę wiele.

Szanowni Państwo,

Uniwersytet Zielonogórski należy do grona najmłodszych uniwersytetów klasycznych w Polsce, ale jednocześnie jest jedną z najszybciej rozwijających się uczelni uniwersyteckich w kraju. Jest również silną jednostką naukową. Rozwój naszej Uczelni świetnie oddaje opublikowany po raz 21. Ranking Szkół Wyższych miesięcznika PERSPEKTYWY. Jeszcze w 2006 r. zajmowaliśmy w nim 65. miejsce, 6 lat później w 2012 r. było to miejsce 58. W ciągu 8 ostatnich lat poprawiliśmy się o 21 pozycji i dzisiaj zajmujemy miejsce 37. Wyprzedziliśmy, uczelnie Bydgoszczy, Białegostoku, Kielc, Opola, Koszalina, Radomia, Częstochowy, ale także tak renomowane uczelnie jak m.in. Politechnikę Krakowską, warszawską WAT, Katolicki Uniwersytet Lubelski czy UKSW w Warszawie. W latach 2012-2020 awansowaliśmy z 20. na 12. pozycję wśród polskich uniwersytetów i z 18. na 9. wśród uczelni technicznych.

Naszą obecną pozycję w rankingu zawdzięczamy głównie badaniom naukowym, a ściślej kryteriom oceniającym efektywność naukową i jakość publikacji naukowych. Nasza efektywność została oceniona na 9. miejscu wśród polskich uniwersytetów i 5. miejscu wśród polskich uczelni technicznych.

W ocenie publikacji naukowych zajęliśmy jeszcze wyższą - 4. pozycję wśród wszystkich polskich uczelni, 3. pozycję wśród polskich uniwersytetów i 1. pozycję wśród polskich uczelni technicznych. W kategorii „cytowania publikacji naukowych” zajęliśmy 1. miejsce wśród wszystkich uczelni polskich. Bardzo cieszy nasza obecna pozycja naukowa, ale równie ważne pozostaje utrzymanie wysokiej pozycji w ramach kryterium „warunki kształcenia”. W ramach tego kryterium zajęliśmy 40. miejsce w Polsce wyprzedzając m.in. UMCS w Lublinie, przy czym w ramach bardzo ważnego podkryterium „ekonomiczne losy absolwentów” zajęliśmy 2. miejsce wśród uniwersytetów, ustępując jedynie Uniwersytetowi Warszawskiemu. Jak przed chwilą wspomniałem, wysoką pozycję w rankingu zawdzięczamy głównie kryteriom oceniającym jakość badań i publikacji naukowych. W latach 2017-2019 r. aż sześciokrotnie uzyskaliśmy nominację do trójki najlepszych uczelni w Polsce w prestiżowym konkursie ELSEVIER Research Impact Leaders Awards, której celem jest wskazanie i wyróżnienie uczelni, których najnowsze prace naukowe mają największy wpływ na

postrzegalność polskiej nauki na świecie. Aż dwukrotnie w tym konkursie zdobyliśmy pierwsze miejsce. W 2017 r. w obszarze nauk przyrodniczych i w 2018 r. w obszarze nauk inżynieryjnych i technicznych. We wszystkich czterech edycjach tego konkursu byliśmy najczęściej obok Uniwersytetu Jagiellońskiego nominowaną uczelnią w Polsce.

Chciałbym podziękować wszystkim, którzy przyczynili się do tego sukcesu Uniwersytetu Zielonogórskiego. Jest to efekt wieloletniej pracy prorektorów, dziekanów, dyrektorów instytutów, kierowników zakładów i wszystkich związanych z badaniami naukowymi pracowników naszej uczelni.

Wszystkim Państwu bardzo dziękuję.

Nasze sukcesy, które dzisiaj starałem się przedstawić osiągnęliśmy w wyjątkowo trudnych warunkach.

Uniwersytet od kilkunastu już lat boryka się z dużymi trudnościami finansowymi. Od roku 2009 nasze dotacje systematycznie się zmniejszały, w sumie aż o 14% do roku 2016. Wynikało to przede wszystkim ze zmniejszającej się z roku na rok liczby studentów. Zjawiska, które występowało głównie na uczelniach w mniejszych ośrodkach akademickich. Jednocześnie z roku na rok zwiększały się koszty kształcenia. Uniwersytet nie znajdował się w grupie uczelni, które zgodnie z Ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce były zobligowane do wprowadzenia programów naprawczych. Mimo to, w obliczu przeżywanego co miesiąc realnego zagrożenia brakiem środków na wypłaty, wprowadziliśmy bardzo restrykcyjną politykę finansową. Były to kroki drastyczne, ale konieczne. M.in. zlikwidowaliśmy premię regulaminową dla pracowników administracji i obsługi, która wynosiła na UZ 20% zasadniczego wynagrodzenia i zawiesiliśmy nagrody dla wszystkich pracowników uczelni, które częściowo zostały przywrócone nauczycielom akademickim dopiero w 2020 r.

Tylko te działania przyniosły uczelni oszczędności w wysokości 6,5 mln zł rocznie. Przeprowadziliśmy redukcję zatrudnienia wśród wszystkich grup pracowników, ograniczyliśmy koszty obsługi uczelni. Szacujemy, że oszczędności uzyskane w wyniku wprowadzenia planu oszczędnościowego w 2012 r. wyniosły do chwili obecnej ponad 120 milionów zł. Podjęte działania oszczędnościowe i racjonalna polityka finansowa spowodowały, że Uniwersytet Zielonogórski pomimo bardzo trudnej sytuacji finansowej regulował i reguluje na bieżąco wszelkie zobowiązania, uruchomił wiele nowych kierunków kształcenia i jest dzisiaj silnym ośrodkiem akademickim.

Podkreślić trzeba, że przez ostatnie 8 lat spłaciiliśmy ponad 42 mln zł kredytów inwestycyjnych, ponad 2,8 mln zł zadłużenia wobec Funduszu Pomocy Materialnej - i prawie 6,5 miliona zadłużenia wobec Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Chciałbym w tym miejscu podziękować wszystkim Państwu, których dochody zmniejszyły się na skutek wprowadzonego w 2012 r. programu oszczędnościowego za bardzo odpowiedzialną postawę, która umożliwiła nam jego zrealizowanie. Trudno sobie wyobrazić, co stało by się z naszą uczelnią, gdyby okazało się to niemożliwe.

Na początku 2017 r. z inicjatywy naszej uczelni powstało tzw. „Porozumienie Zielonogórskie”, nieformalne stowarzyszenie 23 mniejszych uczelni akademickich, głównie uniwersytetów i politechnik, które wywarło duży wpływ na ostateczny kształt przyjętej w 2018 r. Ustawy o Szkolnictwie Wyższym i Nauce. Już w 2017 r., głównie w wyniku naszego wspólnego działania zmieniony został algorytm podziału dotacji na uczelnie, znacznie zwiększając wagę poziomu badań naukowych w stosunku do ilości studentów i był to pierwszy rok gdy osiągnęliśmy wzrost, i to aż o 3 %.

1 września 2017 r., wpisując się w proponowaną przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego koncepcję zmian systemu szkolnictwa wyższego w Polsce - Ustawa 2.0, dokonaliśmy konsolidacji i włączyliśmy w struktury Uniwersytetu Zielonogórskiego Państwową Wyższą Szkołę Zawodową w Sulechowie. W nagrodę zamrożone zostały nasze dotacje na 5 lat do 2022 roku, przy ich 3-procentowym wzroście. Połączenie z PWSZ to wynik półtorarocznych bardzo trudnych negocjacji. Konsolidacja udała się w Polsce tylko jednej oprócz nas uczelni - Uniwersytetowi Jana Kochanowskiego w Kielcach, lecz w ich przypadku było to znacznie prostsze, gdyż PWSZ w Sandomierzu groziła likwidacją. Doprowadzenie negocjacji do pomyślnego końca było możliwe dzięki wielkiemu, osobistemu zaangażowaniu wieloletniego rektora tej uczelni - prof. Mariana Miłka oraz prorektora dr. Stanisława Pryputniewicza, którym chciałbym w tym miejscu serdecznie podziękować.

Szanowni Państwo,

Uniwersytet Zielonogórski, to dzisiaj 12 wydziałów i Filia w Sulechowie. To prawie 1800 pracowników - 1018 pracowników naukowych i dydaktycznych oraz 743 pracowników nie będących nauczycielami dydaktycznymi. To blisko 10 500 studentów. To ogromny organizm, który w krótkim czasie musieliśmy przygotować i w ubiegłym roku ostatecznie już wprowadzić w nową rzeczywistość, jaką przyniosła nam nowa ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Reforma szkolnictwa wyższego w organizacji uczelni zmieniła właściwie wszystko. Wszyscy musieliśmy się zaangażować w przygotowanie dokumentów i aktów prawnych, które pozwoliły Uniwersytetowi funkcjonować w nowych realiach. Trzeba było przygotować regulaminy rad dyscyplin naukowych i szkół doktorskich, opracować zasady okresowej oceny nauczycieli akademickich, tworzenia instytutów dyscyplinowych, zasady wykorzystywania subwencji. Wypracować nowe regulaminy stypendialne dla studentów i doktorantów oraz nowy regulamin studiów. Musieliśmy przyporządkować kierunki do nowych dyscyplin naukowych lub artystycznych, zmienić kierunkowe efekty kształcenia i dostosować programy studiów i określić profile kształcenia dla poszczególnych kierunków. Przygotować regulaminy: organizacyjny, pracy i wynagradzania. Wreszcie opracować nowy Statut. Przez wiele miesięcy pracowały nad tym całe zespoły prawników i pracowników ze wszystkich pionów i wydziałów - wszystkim Państwu bardzo za tę pracę dziękuję.

Szczególnie dziękuję moim prorektorom, za ich wielkie i nieustające zaangażowanie w ciągu ostatnich 2 lat, bez którego przejście wszystkich tych procedur byłoby niemożliwe.

Prorektorom chciałbym zresztą podziękować za całe 8 lat naszej świetnej, jak ją oceniam współpracy i za wsparcie w trudnych chwilach – a uwierzcie mi Państwo, że ich nie brakowało. Pozwólcie więc, że podziękuję:

- Pani Profesor Magdalenie Graczyk – prorektor ds. jakości kształcenia;
- Panu Profesorowi Wojciechowi Strzyżewskiemu, prorektorowi ds. studenckich – a dziś mojemu następcy, Panu Profesorowi dziękuję dodatkowo, za to że w obliczu mojej częstej w ostatnim roku nieobecności potrafił mnie znakomicie zastępować;
- Dziękuję Panu Profesorowi Andrzejowi Pieczyńskiemu – prorektorowi ds. rozwoju i współpracy z gospodarką;
- Panu Profesorowi Giorgi Melikidze – prorektorowi ds. nauki i współpracy z zagranicą;
- Panu Profesorowi Maciejowi Zabłowi – prorektorowi ds. Collegium Medicum;
- Panu Profesorowi Zdzisławowi Wołkowi, prorektorowi ds. nauki i współpracy z zagranicą w latach 2014-2016.

Ze szczególną estymą będę zawsze wspominać Pana Profesora Janusza Gila prorektora ds. nauki i współpracy z zagranicą w latach 2012-2014, którego działania w ogromnej mierze przyczyniły się do tak wysokiej obecnie pozycji naukowej Uniwersytetu.

Jak już wspomniałem, pierwszy raz w historii swojego istnienia Uniwersytet Zielonogórski dysponuje środkami finansowymi, które stanowią zabezpieczenie na wypłatę kosztów godzin ponadwymiarowych za studia niestacjonarne, wypłatę trzynastej pensji oraz ewentualne skutki zwiększenia minimalnej płacy krajowej. I tutaj ogromne podziękowania z mojej strony należą się Pani Kanclerz – Katarzynie Łasińskiej, bo to przede wszystkim dzięki Jej staraniom, rozmowom na wszystkich szczeblach, osobistym kontaktom z władzami innych uczelni, a także odpowiedzialnych ministerstw, finanse Uniwersytetu są teraz na ustabilizowanym poziomie. I jeszcze jedno słowo o Pani Kanclerz. W dzisiejszym wystąpieniu dziękowałem wielu osobom, za działania które w największym stopniu przyczyniły się do rozwoju naszej uczelni. Trudno mi znaleźć takie, w których by Ona nie uczestniczyła.

Kasiu, za wszystkie te lata bardzo Ci dziękuję!

Szanowni Państwo,

naszymi najlepszymi ambasadorami są studenci – bez nich Uniwersytet nie mógłby istnieć. Życzę Wam wszystkim sukcesów jeszcze większych niż osiągnęli wasi poprzednicy – a było ich wiele – w sporcie nasi studenci zdobywali tytuły mistrzów świata, Europy, zostawali mistrzami Polski w wielu dyscyplinach. Zdobywali medale na uniwersjadach. Studenci niepełnosprawni mają na swoim koncie rekord Guinnessa. Gratuluję władzom Klubu Uczelnianego AZS i dziękuję za niezwykle efektywną pracę przez wszystkie te lata.

Nie gorzej radzą sobie nasi studenci w nauce zdobywając stypendia ministra czy nagrody za prace licencjackie, inżynierskie i magisterskie.

Dziękuję bardzo Samorządom - studenckiemu i doktorantów- bardzo ceniłem sobie możliwość wspólnych działań.

Na zakończenie swoje podziękowania za 8 lat wspólnej pracy kieruję do dziekanów, dyrektorów instytutów i wszystkich pracowników naukowych i dydaktycznych. Dziękuję też wszystkim pracownikom uczelni nie będącymi nauczycielami dydaktycznymi, bo nauczyłem się w pełni doceniać jak wielkie jest ich znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania uczelni. Dziękuję członkom utworzonej przed rokiem pierwszej Rady Uczelni, na czele z jej przewodniczącym Panem Jerzym Ostrouchem, która znakomicie wpisała się w proces zachodzących w Uniwersytecie zmian.

Swojemu następcy - Panu Profesorowi Wojciechowi Strzyżewskiemu - życzę jeszcze więcej sukcesów w pełnieniu zaszczytnej funkcji Rektora, a także wielu chwil satysfakcji, radości i zadowolenia z wykonywanych obowiązków.

WYSTĄPIENIE ZOSTAŁO WYGŁOSZONE W DNIU INAUGURACJI I PAŹDZIERNIKA 2020 R.

NOWE WŁADZE UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO NA LATA 2020-2024

WŁADZE REKTORSKIE

REKTOR
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO
prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski

Prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski jest rodowitym zielonogórzaninem, tutaj kształcił się i podjął pracę zawodową. Z wykształcenia jest historykiem i - jak twierdzi - tak się szczęśliwie złożyło, że praca jest jednocześnie jego pasją. Od początku, czyli od 1984 r., zawodowo jest związany z Instytutem Historii Uniwersytetu Zielonogórskiego (wcześniej Wyższej Szkoły Pedagogicznej). W 1990 r. obronił rozprawę doktorską, a w 1999 r. odbył kolokwium habilitacyjne (w zakresie historii nowożytnej) na Wydziale Historycznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 2010 r. otrzymał tytuł profesora nauk humanistycznych i można powiedzieć, że koto historii się zamknęło, był bowiem pierwszym absolwentem zielonogórskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej, który uzyskał tytuł profesorski.

W prowadzonych przez niego badaniach naukowych istotne miejsce od lat zajmują zagadnienia związane z heraldyką. Jest autorem kilku monografii i kilkudziesięciu artykułów o herbach miast, szlachty, rzemieślników, władców i duchowieństwa. Jako badacz jest w tej szczęśliwej sytuacji, że może swoją wiedzę zastosować w praktyce, przygotowując projekty nowych herbów dla różnych jed-

FOT. MAREK LALIKO

nostek samorządu terytorialnego. Opracował kilkadziesiąt projektów tych bardzo ważnych dla społeczności lokalnej symboli, między innymi herb i flagę województwa lubuskiego. Drugi bardzo ważny obszar badawczy, to historia regionalna. Uważa, że to suma dziejów lokalnych tworzy wielką historię. Opracował kilkanaście monografii historycznych miast z naszego regionu, w tym dwutomową historię Zielonej Góry.

Szczególnie cieszy się z osiągnięć swoich 10 doktorantów, których wypromował i zainteresował problematyką badań heraldycznych i dziejów wczesnonowożytnych.

PROREKTOR
DS. STUDENCKICH
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO
dr hab. Barbara Literska, prof. UZ

Prof. Barbara Literska jest teoretykiem muzyki i muzykologiem. Studia magisterskie w zakresie teorii muzyki ukończyła z wyróżnieniem w 1992 r. na Wydziale Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Stopień doktora nauk humanistycznych w dziedzinie nauk o sztuce otrzymała na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego (2003), a stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie nauk o sztuce na Wydziale Nauk Historycznych i Pedagogicznych Uniwersytetu Wrocławskiego (2013).

W Zielonej Górze mieszka i pracuje od 1993 r. - najpierw jako asystent w Instytucie Wychowania Muzycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Tadeusza Kotarbińskiego, następnie adiunkt, a obecnie jako profesor uczelni w Instytucie Muzyki Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Jej zainteresowania badawcze dotyczą w szczególności recepcji muzyki Fryderyka Chopina oraz dwudziestowiecznej polskiej twórczości kompozytorskiej ze szczególnym uwzględnieniem Tadeusza Bairda. Jest autorką dwóch ważnych dla polskiej muzykologii monografii: *Dziewiętnastowieczne transkrypcje utworów Fryderyka Chopina: aspekty historyczne, teoretyczne i estetyczne* (2004); *Tadeusz Baird. Kompozytor, dzieło, recepcja* (2012). Była kierownikiem trzech projektów badawczych MNiSW: habilitacyjnego (2010-2012); dwóch z Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki (NPRH) z modułu Uniwersalia 2.1 (2017-2018), którego celem było włączenie do obiegu międzynarodowego najważniejszych osiągnięć polskiej humanistyki. W efekcie obie monografie zostały opublikowane w wersji angielskojęzycznej w wydawnictwie Peter Lang: *Nineteenth-Century Transcriptions of Works by Fryderyk Chopin* (2020); *Tadeusz Baird. The Composer, His Work, and Its Reception* (2020). Prof. B. Literska jest także współredaktorką prac zbiorowych, autorką wielu artykułów oraz

Dwóch z nich uzyskało już stopień doktora habilitowanego.

W trakcie wielu lat pracy zawodowej rozwijał swoje kompetencje organizacyjne, pełniąc szereg funkcji, począwszy od kierownika Zakładu Historii XVI-XVIII Wieku, zastępcy dyrektora Instytutu Historii, następnie dyrektora Instytutu Historii. W latach 2005-2012 był dziekanem Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Zielonogórskiego. Od roku 2012 pełni funkcję prorektora ds. studenckich.

FOT. MAREK LALIKO

rozdziałów w monografiach. Aktywnie uczestniczy w konferencjach międzynarodowych i ogólnopolskich, działa w zakresie upowszechniania kultury muzycznej (m.in. jako współorganizator koncertów i wystaw, prelegent).

Uzupełnieniem jej aktywności naukowej jest działalność organizacyjna na Uniwersytecie, gdzie piastowała funkcje: kierownika Zakładu Teorii Muzyki, zastępcy dyrektora Instytutu Kultury i Sztuki Muzycznej, prodziekana ds. nauki Wydziału Artystycznego, dziekana Wydziału Artystycznego. Za osiągnięcia organizacyjne skupiające się wokół zagadnień jakości kształcenia oraz rozwoju i realizacji badań naukowych na Wydziale Artystycznym dwukrotnie otrzymała Nagrodę Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego (2007, 2012).

Prof. B. Literska jest członkiem zwyczajnym Sekcji Muzykologów Związku Kompozytorów Polskich, członkiem Polskiego Towarzystwa Analizy Muzycznej i Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, recenzentem czasopisma „Interdisciplinary Studies in Musicology” oraz członkiem komitetu redakcyjnego „Вестник Кемеровского государственного университета культуры и искусств” oraz Rady redakcyj-

nej „Rocznika Chopinowskiego”. Jest także ekspertem Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz konsultantem Centrum Edukacji Artystycznej w zakresie teorii muzyki. Została odznaczona Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2014).

PROREKTOR
DS. JAKOŚCI KSZTAŁCENIA
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO
prof. dr hab. inż. Magdalena Graczyk

Prof. dr hab. inż. Magdalena Graczyk jest związana z zielonogórskim środowiskiem naukowym od 1975 r. i ma za sobą 45-letni okres pracy naukowo-dydaktycznej w zielonogórskich uczelniach - najpierw w Wyższej Szkole Inżynierskiej, następnie Politechnice Zielonogórskiej, a od 2001 r. na Uniwersytecie Zielonogórskim. Stopnie naukowe - doktora nauk technicznych (1978 r.) oraz doktora habilitowanego nauk technicznych (1985 r.) uzyskała na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej. Tam także zostało przeprowadzone postępowanie o nadanie jej tytułu naukowego profesora. Reprezentuje dyscypliny naukowe z pogranicza dwóch dziedzin - nauk technicznych i ekonomicznych zajmując się inżynierią i ochroną środowiska, oraz ekonomią środowiska i zarządzaniem środowiskowym na poziomie mikroekonomicznym.

Jej dorobek publikacyjny wynosi łącznie 159 pozycji. Jest autorem i współautorem 6 monografii, 24 rozdziałów w wydawnictwach zwartych, 129 artykułów opublikowanych w indeksowanych czasopismach o krajowym i międzynarodowym obiegu. Ponadto jest autorką 2 patentów i ponad 40 prac niepublikowanych - koncepcyjnych projektów inżynierskich, ekspertyz i opinii wykonanych na rzecz przemysłu oraz samorządów. Za działalność naukową uzyskała wiele nagród i wyróżnień, m.in. nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, nagrodę Fundacji Prof. Goetla, wielokrotnie nagrody JM Rektora Wyższej Szkoły Inżynierskiej, Politechniki Zielonogórskiej oraz Uniwersytetu Zielonogórskiego. Jest odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi oraz medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Prof. M. Graczyk wypromowała 5 doktorów. W tym obszarze także konsekwentnie realizuje swoje zainteresowania naukowe na styku dziedzin - dwóch doktorów wypromowała w naukach technicznych i trzech w naukach ekonomicznych.

Pełniła także wiele funkcji poza Uczelnią, m.in. w latach 1994-1998 - funkcję eksperta w Komisji ds. Ocen Oddziaływania na Środowisko przy Ministrze Środowiska, w latach 1999-2005 - funkcję wiceprzewodniczącej Rady

Nadzorczej WFOŚiGW w Zielonej Górze, w latach 2013-2016 funkcję członka Rady Nadzorczej w Zielonogórskim Przedsiębiorstwie Wodociągów i Kanalizacji sp. z o.o., a od 2017 r. pełni funkcję przewodniczącej Rady Nadzorczej Uniwersyteckiego Szpitala w Zielonej Górze. Jest wieloletnim członkiem Europejskiego Towarzystwa Ekonomistów Środowiska i Zasobów Naturalnych. W kadencji obejmującej lata 2008-2012 pełniła funkcję dziekana Wydziału Ekonomii i Zarządzania, a w kadencjach 2012-2016 i 2016-2020 funkcję prorektora ds. jakości kształcenia.

PROREKTOR
DS. NAUKI I WSPÓŁPRACY Z ZAGRANICĄ
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO
dr hab. inż. Marcin Mrugalski, prof. UZ

Dr hab. inż. Marcin Mrugalski, prof. UZ urodził się w 1975 r. w Poznaniu. W 1999 r. ukończył kierunek *elektrotechnika* na Wydziale Elektrycznym Politechniki Zielonogórskiej. Stopień doktora nauk technicznych w zakresie elektrotechniki (z wyróżnieniem) uzyskał w 2004 r. na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie informatyki otrzymał na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Informatyki Politechniki Częstochowskiej w 2014 r.

Aktualnie w pracy naukowej zajmuje się metodami analitycznymi oraz technikami obliczeń inteligentnych, tj. sztucznymi sieciami neuronowymi i logiką rozmytą oraz ich zastosowaniem w identyfikacji systemów, diagnostyce systemów technicznych oraz sterowaniu tolerującym uszkodzenia. Kolejnym nurtem badań prof. Mrugalskiego jest zastosowanie technik informatycznych w szeregowaniu i monitorowaniu pracy procesów produkcyjnych. Jego dorobek naukowy mieści się w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych i dyscyplinach: informatyka techniczna i telekomunikacja oraz automatyka, elektronika i elektrotechnika.

Prof. Marcin Mrugalski jest autorem lub współautorem 71 prac naukowych, w tym 1 monografii pt. *Advanced neural network-based computational schemes for robust fault diagnosis* wydanej w wydawnictwie Springer-Verlag. Jest autorem 17 artykułów w czasopismach (12 na liście filadelfijskiej) opublikowanych m.in. w czasopismach: *Neural Computing and Applications*, *ISA Transactions*, *Neurocomputing*, *Control Engineering Practice*, *Neural Processing Letters*, *Engineering Applications of Artificial Intelligence*, *International Journal of Systems Science*. Jest też autorem 12 rozdziałów w monografiach oraz licznych publikacji konferencyjnych, m.in. indeksowanych w prestiżowej bazie CORE.

Prof. M. Mrugalski był głównym wykonawcą, bądź członkiem zespołów badawczych, w ramach 7 grantów finansowanych przez Unię Europejską, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Narodowe Centrum Nauki. Aktualnie uczestniczy w grantie OPUS pt. *Sterowanie długością życia złożonych systemów z zastosowaniem strategii estymacji uszkodzeń wielokrotnych finansowanym przez NCN*. Realizował 12 projektów o charakterze dydaktycznym finansowanych ze środków Narodowego Centrum Bada i Rozwoju (NCBiR), Regionalnego Programu Operacyjnego (RPO) - Lubuskie 2020, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Polskiej Agencji Rozwoju i Przemysłu (PARP), w których 10 razy pełnił funkcje kierownicze. Był również autorem i współautorem 8 projektów finansowanych ze środków NCBiR, EFS i RPO - Lubuskie 2020.

W latach 2017-2018 był członkiem Zespołu Specjalistycznego do spraw związanych z finansowaniem działalności statutowej z zakresu nauk technicznych i ścisłych w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Od 2015 r. jest

FOT. MAREK LALIKO

członkiem Komitetu Automatyki i Informatyki Polskiej Akademii Nauk oddz. w Poznaniu. Od 2018 r. jest akademickim edytorem czasopisma *Complexity* IF= 2.591.

Działalność dydaktyczna prof. Mrugalskiego koncentruje się wokół tematyki poświęconej sieciom komputerowym, telefonii internetowej oraz systemom wideokonferencyjnym. Jest twórcą kierunku studiów *biznes elektroniczny* na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki UZ i kierownikiem oraz instruktorem Akademii Cisco z 20 letnim doświadczeniem w prowadzeniu zajęć w ramach programu Cisco Networking Academy (dotychczas w Akademii kształciło się ponad 2500 osób).

Za swoją działalność naukową i dydaktyczną otrzymywał liczne nagrody indywidualne oraz zespołowe Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego, Ministra Edukacji Narodowej oraz nagrodę Międzynarodowego Stowarzyszenia Automatyków dla najlepszego artykułu opublikowanego w czasopiśmie *ISA Transactions* (**Impact Factor** - 4.3) w 2016 r. pt. *Neural network-based robust actuator fault diagnosis for a non-linear multi-tank system* (autorzy: M. Mrugalski, M. Luzar, M. Pazera, M. Witczak, Ch. Aubrun).

Prof. Marcin Mrugalski od 1999 r. zatrudniony jest w Instytucie Sterowania i Systemów Informatycznych Uniwersytetu Zielonogórskiego. W tym czasie odbył czteromiesięczny staż naukowy na University of Hull w Anglii. W latach 2014-2016 pełnił funkcję prodziekana ds. rozwoju Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki UZ. W kadencji 2016-2020 pełnił funkcję Dziekana Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki UZ i Senatora UZ.

PROREKTOR
DS. WSPÓŁPRACY Z GOSPODARKĄ
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

dr hab. inż. Maria Mrówczyńska, prof. UZ

Dr hab. inż. Maria Mrówczyńska, prof. UZ urodziła się w 1974 r. w Zielonej Górze. W 1999 r. ukończyła Wydział Melioracji i Inżynierii Środowiska Akademii Rolniczej we Wrocławiu, kierunek *geodezja i kartografia*. W 2006 r. na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej obroniła rozprawę doktorską, a w 2013, na tym samym Wydziale, na podstawie rozprawy habilitacyjnej stanowiącej zwarty cykl publikacji oraz oceny dorobku naukowego, uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie geodezja i kartografia.

Z zielonogórką uczelnią związana jest od 1999 r. W latach 2016-2019 była prodziekanem ds. nauki Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska, a w 2019-2020 dyrektorem Instytutu Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz przewodniczącą rady dyscypliny naukowej inżynieria lądowa i transport.

Prof. M. Mrówczyńska jest autorką lub współautorką monografii oraz podręczników, a także ponad 130 publikacji tematycznie związanych z prowadzonymi badaniami naukowym, z zakresu wykorzystania sztucznej inteligencji do rozwiązywania zagadnień z geodezji inżynierskiej oraz badaniami prowadzonymi w interdyscyplinarnych zespołach, które dotyczą zastosowań sztucznej inteligencji w budownictwie, planowaniu przestrzennym i inżynierii środowiska. Za działalność naukową uzyskała wiele nagród i wyróżnień (m.in. nagrodę Ministra Budownictwa, nagrody JM Rektora Politechniki Zielonogórskiej oraz Uniwersytetu Zielonogórskiego).

Jest edytorem tematycznym czasopisma *Geodesy and Cartography* sekcja *Geodezja Inżynierska* publikowanego przez Komitet Geodezji PAN oraz członkiem rady naukowej czasopisma *Civil and Environmental Engineering Reports*, a także edytorem specjalnych wydań czasopism *Remote Sensing* oraz *Geosciences*. Jest recenzentem kilkudziesięciu artykułów naukowych. Na kadencję 2020-2024 została wybrana na członka Komitetu Geodezji Polskiej Akademii Nauk, jest też członkiem Stowarzyszenia Geodetów Polskich oraz Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa. Brała udział w licznych konferencjach na-

FOT: MAREK LAJKO

ukowych międzynarodowych i krajowych - jest członkiem komitetów naukowych tych konferencji. Pełni funkcję przewodniczącej jury ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy Geodezyjnej i Kartograficznej organizowanej cyklicznie dla uczniów techników geodezyjnych. Została odznaczona medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Prof. Maria Mrówczyńska od początku pracy zawodowej współpracuje z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Realizacja prac wspólnie z podmiotami gospodarczymi oraz na ich zlecenie spowodowała, że jest autorką i współautorką kilkudziesięciu ekspertyz z zakresu pomiarów przemieszczeń i odkształceń obiektów budowlanych. Kierowała i brała udział w projektach realizowanych wspólnie z przemysłem. Jest współautorką zgłoszeń patentowych oraz wzorów użytkowych krajowych i europejskich. Posiada uprawnienia zawodowe z zakresu geodezyjnej obsługi inwestycji.

W 1985 r. na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej uzyskał stopień doktora, a stopień doktora habilitowanego w zakresie elektrotechniki otrzymał na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego w 2004 r.

Prof. A. Pieczyński specjalizuje się w dziedzinie sztucznej inteligencji, a w szczególności zastosowaniu logiki rozmytej w systemach ekspertowych oraz modelowaniu i diagnostyce procesów przemysłowych. Jest autorem i współautorem licznych publikacji w tym kilku monografii,

PROREKTOR
DS. ROZWOJU I FINANSÓW
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

dr hab. inż. Andrzej Pieczyński, prof. UZ

Andrzej Pieczyński w 1978 r. ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Gó-

wypromował 2 doktorów. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Lubuskiego Towarzystwa na Rzecz Rozwoju Energetyki. Od 2006 r. pracuje na stanowisku Profesora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Jako prorektor ds. rozwoju i współpracy z gospodarką sprawował pieczę nad wdrażaniem strategii Uniwersytetu Zielonogórskiego, nadzorował prace nad informatyzacją uczelni, pozyskiwaniem i rozliczaniem unijnych środków infrastrukturalnych. Przyczynił się do otwarcia Parku Naukowo-Technologicznego Uniwersytetu Zielonogórskiego, nadzorował funkcjonowanie trzech spółek celowych Uniwersytetu oraz Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości. W zakresie współpracy z otoczeniem gospodarczym znacznie wzmocnił współpracę oraz rozszerzył spektrum podmiotów przemysłowych i Instytucji Otoczenia Biznesu, jak również organizacji samorządowych z jakimi uczelnia aktualnie współpracuje.

Prof. Andrzej Pieczyński został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

FOT: MAREK LAJKO

PROREKTOR
DS. COLLEGIUM MEDICUM
UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

prof. dr hab. n. med. Maciej Zabel

Prof. dr hab. n. med. Maciej Zabel jest profesorem nauk medycznych, histologiem i biologiem medycznym. W 1971 r. ukończył studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Poznaniu, stopień doktora uzyskał w 1974 r., a habilitację w 1982. W 1990 r. otrzymał tytuł profesora, od 1996 r. jest profesorem zwyczajnym. W latach 1992-2007 był kierownikiem Katedry Histologii i Embriologii Akademii Medycznej we Wrocławiu, a w latach 2006-2017 pełnił funkcję kierownika takiej samej Katedry na Uniwersytecie Medycznym w Poznaniu. Obecnie jest profesorem w Katedrze Anatomii i Histologii Collegium Medicum Uniwersytetu Zielonogórskiego. Prof. M. Zabel jest stypendystą Fundacji Humboldta w Uniwersytetach w Wurzburgu, Hamburgu, Kilonii i Berlinie, a także doktorem honoris causa Uniwersytetów Medycznych w Białymstoku (2009) i we Wrocławiu (2013) oraz członkiem honorowym trzech towarzystw naukowych.

Najważniejsze kierunki badań prof. M. Zabla, to: biologia nowotworów, markery nowotworowe i krążące komórki no-

FOT: MAREK LAJKO

wotworowe, apoptoza w fizjologii i patologii, hormonalna regulacja gospodarki wapniowej, regulacja ekspresji hormonów, biologia molekularna w morfologii, fizjologia pęcherzyków jajnika, badanie biodostępności leków. Profesor jest laureatem wielu nagród naukowych, m.in.: Wydziału Nauk Medycznych PAN, towarzystw naukowych i 11 nagród I stopnia Ministra Zdrowia. Dorobek naukowy Profesora to ponad 420 prac oryginalnych i ponad 500 komunikatów zjazdowych. Był i jest kierownikiem 12 projektów badawczych KBN, NCN, NCBiR oraz międzynarodowych ERA-NET.

Prof. Zabel jest redaktorem 16 monografii i podręczników oraz autorem ponad 40 rozdziałów. Był promotorem 33 rozpraw doktorskich i opiekunem 9 habilitacji oraz recenzentem ponad stu rozpraw doktorskich, postępowań habilitacyjnych i profesorskich.

Pełnił lub pełni szereg funkcji w strukturach międzynarodowych (Komitet Wykonawczy International Federation of Societies for Histochemistry and Cytochemistry) i jako

przewodniczący struktur i organizacji krajowych badań naukowych (Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych, Zespół Nauk Medycznych KBN, Rada Nauki MNiSW, Zespołu ds. Nagród Ministra MNiSW, Komitet Sterujący Programu INNOMED NCBiR, Komitet Cytobiologii PAN, Rada Naukowa Instytutu Genetyki Człowieka PAN, Rada Naukowa Instytutu Immunologii i Terapii Dośw. PAN, Zespołu Współpracy Polsko-Niemieckiej MEiN „Neurobiologia” oraz towarzystw i fundacji naukowych), a także członkiem (Komisja Nagród Premiera RP, Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów Naukowych, Rada Naukowa Instytutu Matki Polki, 6 Kolegiów Redakcyjnych Czasopism).

Za wybitne osiągnięcia naukowe i zasługi w organizacji nauki polskiej prof. M. Zabel został uhonorowany Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym krzyżem Zasługi i Medalem KEN.

dr hab. inż. Anna Bazan-Krzywoszańska, prof. UZ DZIEKAN WYDZIAŁU BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Urodziła się w 1976 r. w Legnicy. W 2000 r. ukończyła Wydział Architektury Politechniki Wrocławskiej, kierunek *gospodarka przestrzenna*, specjalność planowanie przestrzenne, pracując jednocześnie na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej, w katedrze Planowania Przestrzennego (1999-2002) pod kierunkiem prof. dr hab. inż. arch. Tadeusza Zipsa i prof. dr hab. inż. arch. Eugeniusza Bagińskiego. W latach 2000-2008 zatrudniona w Urzędzie Miasta Zielona Góra zajmowała się głównie zagadnieniami dotyczącymi polityki rozwoju przestrzennego, kreowanej w dokumentach planistycznych na poziomie jednostek samorządu terytorialnego (inspektor, kierownik Biura Rozwoju Miasta). W 2002 r. uzyskała uprawnienia urbanistyczne, nadane przez Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast. W 2011 r. na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej obroniła rozprawę doktorską (pod kierunkiem prof. dr hab. inż. arch. Eugeniusza Bagińskiego), w dyscyplinie architektura i urbanistyka. W 2019 r. na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej, na podstawie oceny publikacji książkowej oraz dorobku naukowego, uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria lądowa i transport.

Zasadnicze tematy prowadzonych przez nią badań naukowych dotyczą:

- 1) polityki rozwoju miast w kontekście wymogów UE dotyczących efektywności energetycznej, jak również zarządzanie przestrzenią;
- 2) analizy zapisów dokumentów planistycznych gmin w aspekcie ochrony krajobrazu kulturowego i oszczędności energetycznej, jak również skutków ich realizacji w przestrzeni;
- 3) modeli matematycznych jako narzędzi wspomagania podejmowania decyzji w procesie planowania przestrzennego.

Od 2008 r. jest związana z Uniwersytetem Zielonogórskim. Jest autorką monografii, a także ponad 90 publikacji tematycznie związanych z prowadzonymi badaniami naukowymi oraz badaniami prowadzonymi w interdyscyplinarnych zespołach, które dotyczą polityki rozwoju miast. Za działalność naukową w interdyscyplinarnym zespole, uzyskała w latach 2016, 2017, 2018 nagrody Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. Ta działalność umożliwiła jej rozwój indywidualnych prac badawczych obejmujących zagadnienia z zakresu: architektury, budownictwa, geodezji, GIS, urbanistyki, planowania przestrzennego, polityki przestrzennej i regionalnej, prawa lokalnego.

Jest edytorem specjalnych wydań czasopism *Geosciences*, *Land and Urban and Regional Planning*. Jest również recenzentem kilkudziesięciu artykułów naukowych dla *Symmetry* (ISSN 2073-8994), *International Journal of*

WŁADZE DZIEKAŃSKIE

dr hab. Alicja Lewicka-Szczegóła, prof. UZ

DZIEKAN WYDZIAŁU ARTYSTYCZNEGO

Studia w zakresie grafiki warsztatowej ukończyła w 1992 r. na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny). Stopień doktora w dziedzinie sztuki plastycznej w zakresie rzeźby otrzymała w Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (2000), a stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie sztuki użytkowej w zakresie fotografii - na Wydziale Multimediów i Komunikacji Wizualnej w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (2008).

W 1992 r. rozpoczęła pracę w zielonogórskim Instytucie Wychowania Plastycznego WSP w Pracowni Rysunku prof. Jana Berdyszaka. Na tej uczelni przeszła drogę od asystenta następnie adiunkta, do profesora UZ w Instytucie Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego (2010). Od 2002 r. prowadzi własną Pracownię Rysunku i Intermediów. Od wielu lat działalność artystyczną łączy z pełnieniem funkcji organizacyjnych: kierownika Katedry Sztuki i Kultury Plastycznej, dyrektora Instytutu Sztuk Wizualnych (2010-2014), prodziekana Wydziału Artystycznego (2016-2020).

Praca dydaktyczna i naukowa pozostaje w silnym związku z jej aktywnością twórczą. Realizuje instalacje multimedialne i obiekty. Zainteresowania artystyczne skupia w obszarze analizy pamięci, tożsamości indywidualnej i zbiorowej, relacji międzyludzkich skojarzonych ze światem roślin i technologii. Prezentowała swoje prace na ponad 20 wystawach indywidualnych, około 70 wystawach zbiorowych w galeriach sztuki i muzeach w Polsce, USA, Niemczech, Rumunii, i Ukrainie. Była kierownikiem tematu naukowo-badawczego w ramach badań własnych (2005-

2007). Kuratorka wystaw. Recenzentka i promotor (2020) w przewodach doktorskich. Od 2014 roku jest ekspertem Polskiej Komisji Akredytacyjnej. Laureatka Nagród Rektora WSP i UZ za osiągnięcia naukowe oraz organizacyjne.

dr hab. inż. Piotr Kułyk, prof. UZDZIEKAN WYDZIAŁU EKONOMII
I ZARZĄDZANIA

Urodził się w 1974 r. w Zielonej Górze. Jest absolwentem kierunku *zarządzanie i marketing* realizowanego na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki na Politechnice Zielonogórskiej. Od początku kariery zawodowej jest związany z zielonogórskim ośrodkiem akademickim. W 1999 r. po ukończeniu studiów podjął pracę na stanowisku asystenta na Politechnice Zielonogórskiej. Pracę doktorską obronił w 2004 r. na Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu (obecnie Uniwersytet Ekonomiczny) na Wydziale Ekonomii, Zarządzania i Turystyki uzyskując stopień doktora nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii. Następnie został zatrudniony na stanowisku adiunkta na Wydziale Ekonomii i Zarządzania UZ, gdzie pracuje do dziś. W listopadzie 2014 r., decyzją Rady Wydziału Nauk Ekonomicznych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, nadano mu stopień doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii, specjalność: ekonomia międzynarodowa, polityka gospodarcza, gospodarka żywnościowa.

Pełnił liczne funkcje organizacyjne, m.in. prodziekana ds. studenckich na Wydziale Ekonomii i Zarządzania (w kadencji 2012-2016), a następnie dziekana (2016-2020), członka Senatu UZ (2016-2020), założyciela i kierownika Katedry Ekonomii Międzynarodowej i Analiz Rynkowych, koordynatora z ramienia Uniwersytetu Zielonogórskiego programu „*Nowoczesne Zarządzanie Biznesem z wykorzystaniem informacji finansowych i narzędzi e-gospodarki*”, członka Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej (2013-2016), członka Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2005-2006), przedstawiciela ze strony Wydziału Ekonomii i Zarządzania w projekcie branżowego partnerstwa lokalnego na rzecz badań rynku pracy, członka Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich (2012-2016). Był także członkiem Zarządu Stowarzyszenia „*Team Building*”. Tę funkcję pełni społecznie, a jej głównym celem jest działanie na rzecz rozwoju i edukacji zielonogórskiego środowiska akademickiego. Ponadto, jest członkiem Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnictwa i Agrobiznesu i Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, Zachodniego Instytutu Ekonomicznego. Uczestniczył w organizacji kilku kolejnych naukowych konferencji z cyklu *Nowoczesne Zarządzanie Przedsiębiorstwem* oraz jest członkiem komitetów naukowych konferencji o międzynarodowym zasięgu.

W dotychczasowej pracy naukowej koncentrował się wokół zagadnień związanych z problematyką oddziaływania instytucji na procesy alokacji zasobów, w szczególności w obszarze gospodarki żywnościowej, rolą państwa w gospodarce oraz międzynarodowymi stosunkami gospodarczymi. Jest autorem lub współautorem ponad 150 prac naukowych, recenzentem w sześciu przewodach doktorskich,

postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego, a także recenzentem trzech monografii przedłożonych jako prace habilitacyjne, w przypadku których te postępowania zakończyły się nadaniem stopnia naukowego, a także autorem lub współautorem licznych ekspertyz wykonywanych na zlecenie instytucji krajowych. Był promotorem ponad stu prac licencjackich i magisterskich. Uczestniczył w siedmiu projektach unijnych oraz w realizacji grantów ze środków Narodowego Centrum Nauki. Jest recenzentem m.in. w czasopiśmie: *Ekonomista*, *Przegląd Organizacyjny*, *Management*, *Economic Science for Rural Development*, *Journal of Agribusiness and Rural Development*, *Journal of Cleaner Production* i *Sustainability*.

Za swoją działalność naukową był wielokrotnie nagradzany - otrzymał m.in. sześć nagród Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego (5 indywidualnych i jedną zespołową) oraz dwie nagrody zespołowe I stopnia Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu.

Ma żonę i dwie córki. Uwielbia podróże i jazdę na rowerze oraz gry logiczne.

prof. dr hab. Andrzej Drzewiński

DZIEKAN WYDZIAŁU FIZYKI I ASTRONOMII

Urodził się 16 października 1959 r. we Wrocławiu, gdzie odbył studia wyższe w latach 1978-1983 na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego na kierunku *fizyka nienauczycielska*. W 1983 r., po obronie pracy magisterskiej pt. *Rozwiązania solitonowe równania Painleve IV*, otrzymał tytuł zawodowy magistra fizyki. W 1991 r., po obronie pracy pt. *Zachowanie krytyczne w kwantowych spinowych modelach sieciowych* przed Radą Naukową Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu otrzymał stopień doktora nauk fizycznych. W 2001 r. przedłożył Radzie Naukowej INTiBS PAN dysertację habilitacyjną pt. *Wpływ zewnętrznego pola na własności krytyczne układów typu Isinga w ograniczonej geometrii*, otrzymując po kolokwium habilitacyjnym stopień doktora habilitowanego nauk fizycznych. Tytuł naukowy profesora nauk fizycznych otrzymał w 2010 r.

W latach 1987-2003 był pracownikiem Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu, następnie został zatrudniony w Instytucie Matematyki i Informatyki Politechniki Częstochowskiej, a od 2007 r. pracuje w Instytucie Fizyki Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Jego dotychczasowa tematyka badań naukowych koncentrowała się wokół różnych zagadnień wchodzących w zakres zainteresowań fizyki statystycznej oraz fizyki ciała stałego: zjawiska krytyczne, transport makrocząstek poprzez błony biologiczne, statyczne i dynamiczne własności magnetyków molekularnych, przewodnictwo protonowe w kryształach czy własności magnetyczne i strukturalne warstw o grubości atomowej halogenków metali. Ostatnio jego aktywność naukowa ogniskuje się wokół badań, zarówno teoretycznych, jak i doświadczalnych, poświęconych nanomateriałom.

Dorobek naukowy (index Hirscha=13) to ponad 80 artykułów opublikowanych w pismach o zasięgu międzynarodowym przy współpracy z ośrodkami w Holandii, Belgii, Wielkiej Brytanii, Chinach, Niemczech, Stanach Zjednoczonych, Słowacji, Włoszech oraz Polsce. Prof. A. Drzewiński był kierownikiem trzech grantów własnych oraz dwóch promotorskich, wypromował czworo doktorów oraz dwunastu magistrów i licencjatów, był recenzentem rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, sporządził liczne recenzje artykułów (m.in. dla *Physical Review Letters*, *Physical Review E*, *Physica A*) oraz wniosków projektów badawczych MNiSW. Kilukrotnie był zapraszany na konferencje i szkoły naukowe jako wykładowca (m.in. na Letnią Szkołę Fizyki organizowaną przez Sun Yat-sen University w Guangzhou (Chiny) w 2015 r.).

Andrzej Drzewiński udziela się również aktywnie na niwie popularyzacji nauki (m. in. Marek Oramus przeprowadził z nim wywiad zatytułowany *Wielki plac budowy*, który ukazał się w „*Wiedzy i Życiu*” nr 04/2014, a następnie w książce pt. *Na niebie i ziemi*, wyd. Zona Zero, 2018). Za cykl publikacji popularnonaukowych w „*Młodym Techniku*” otrzymał w 1987 r. nagrodę „*Magnum Trophaeum*”. Z kolei nagrodę Polskiego Towarzystwa Fizycznego za popularyzację fizyki otrzymał wspólnie z Jackiem Wojtkiewiczem

w 1995 r. za książkę *Opowieści z historii fizyki* (Wydawnictwo Naukowe PWN 1995, 2001). W ramach Dolnośląskiego Festiwalu Nauki, Festiwalu Nauki w Zielonej Górze oraz z tytułu różnych innych zaproszeń wygłaszał liczne prelekcje, a także przygotował i prowadził dyskusje panelowe z udziałem przedstawicieli świata nauki, filozofii i literatury (m.in. *DyLEMaty nauki przyszłości* z udziałem Stanisława Lema).

Jako pisarz Andrzej Drzewiński debiutował w 1983 r. zbiorem opowiadań *Zabawa w strzelanego*. Później ukazały się jego dwie powieści napisane wspólnie z Andrzejem Ziemiańskim (*Zabójcy szatana* i *Nostalgia za Sluag Side*) oraz dwa zbiory opowiadań *Postaniec* (wspólnie z Mirosławem Jabłońskim) oraz *Bohaterowie do wynajęcia* (wspólnie z Jackiem Ingłotem). Wraz z Adamem Cebulą, Eugeniuszem Dębskim i Piotrem Surmiakiem należy do grupy autorskiej publikującej jako *Kareta Wrocławski*, a ich zbiór opowiadań *Upalna zima* pojawił się w 2012 r. Opowiadanie *Karety Wrocławskiego Pandemolium* było nominowane do Nagrody im. Janusza A. Zajdla w 1998 r.

Jego żona Ewa jest nauczycielką języka polskiego, a trzech synów to: Piotr (absolwent Wydziału Nauk Społecznych UWr, gdzie obronił pracę doktorską zatytułowaną *Metropolizacja jako element polityki rozwoju współczesnych miast. Analiza teoretyczna i studium przypadku miasta Wrocławia*), Grzegorz (absolwent Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki PWR) oraz Maciej (student kierunku *teleinformatyka* na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki PWR). No i „last but not least”, w domu czekają także na niego dwie kotki o niebanalnych imionach Delta i Tylda.

dr hab. Małgorzata Łuczyk, prof. UZ

DZIEKAN WYDZIAŁU HUMANISTYCZNEGO

Od 1986 r. jest związana z zielonogórskim środowiskiem akademickim, kiedy rozpoczęła pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Filologii Rosyjskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej. W 1994 r. uzyskała stopień Doctor of Philosophy w zakresie filologii, a w 2006 - doktora habilitowanego, po kolokwium habilitacyjnym w Państwowym Instytucie Języka Rosyjskiego im. Aleksandra Puszkina w Moskwie.

Głównym obszarem jej zainteresowań badawczych jest językoznawstwo porównawcze, przede wszystkim rosyjsko-polskie. Opublikowała kilkadziesiąt prac w wydawnictwach polskich i zagranicznych.

Wiele lat pełniła funkcję kierownika Katedry Filologii Wschodniosłowiańskiej oraz dyrektora Instytutu Neofilologii. Od 2016 r. jest członkinią Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego.

prof. dr hab. inż. Andrzej ObuchowiczDZIEKAN WYDZIAŁU INFORMATYKI,
ELEKTROTECHNIKI I AUTOMATYKI

Urodził się w 1963 r. w Zielonej Górze. W 1987 r. ukończył kierunek *fizyka stosowana* na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Na tej samej uczelni w 1992 r. w Instytucie Fizyki uzyskał stopień doktora fizyki, a w 2004 r. na Wydziale Elektroniki otrzymał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie automatyki i robotyki – optymalizacja globalna i diagnostyka techniczna. W 2015 r. Prezydent RP nadał mu tytuł profesora nauk technicznych.

Badania naukowe Profesora Obuchowicza koncentrują się wokół metaheurystycznych metod przeszukiwania przestrzeni rozwiązań, zagadnień optymalizacji globalnej i adaptacji, obliczeń ewolucyjnych, sztucznych sieci neuronowych, technik rozpoznawania obrazów oraz ich zastosowań w diagnostyce medycznej i technicznej. Jest autorem lub współautorem blisko 130 prac naukowych, w tym 4 monografii, ponad 30 artykułów w czasopiśmie, 25 rozdziałów w wydawnictwach zwartych. Był wykonawcą lub kierował licznymi pracami w ramach grantów finansowanych przez Unię Europejską, NCN i KBN. Jest członkiem kilkudziesięciu komitetów naukowych konferencji międzynarodowych i krajowych.

Od 1994 r. prof. A. Obuchowicz jest sekretarzem naukowym Lubuskiego Towarzystwa Naukowego. Od 1999 r. nale-

ży do Polskiego Towarzystwa Sieci Neuronowych. W 2007 r. został członkiem Komitetu Informatyki i Automatyki PAN oddział w Poznaniu. Od 2008 r. należy do IEEE Society (Computer Science, Computational Intelligence, Engineering in Medicine and Biology Societies). Podczas ewaluacji w 2017 r. był ekspertem Komisji Ewaluacji Jednostek Naukowych. W 2020 r. został wybrany do Rady Kuratorów Wydziału IV PAN.

Od 1992 r. prof. dr hab. inż. Andrzej Obuchowicz jest związany z obecnym Wydziałem Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego. Pełnił w nim funkcje: kierownika Zakładu Analizy Systemowej i Obliczeń Inteligentnych (1999-2008), prodziekana ds. rozwoju (2005-2008), kierownika studiów doktoranckich w dyscyplinach informatyka, elektrotechnika oraz automatyka i robotyka (2005-2012), dziekana Wydziału In-

formatyki, Elektrotechniki i Automatyki UZ (2012-2016), kierownika zakładu Informatyki technicznej (2018-), przewodniczącego komisji ds. przewodów doktorskich w dyscyplinie informatyka (2008-2019) i informatyka techniczna (2020-).

Od 2005 r. prof. A. Obuchowicz w szczególny sposób jest dydaktycznie zaangażowany w kierunek *informatyka*, którego był najpierw opiekunem merytorycznym, a później przewodniczącym zespołu ds. zapewnienia jakości kształcenia. W 2011 r. decyzją Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej ten kierunek uzyskał akredytację z wyróżnieniem. W latach 2005-2008 i od 2017 r. do chwili obecnej prof. Andrzej Obuchowicz jest członkiem Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych. Został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

dr hab. Bogdan Szal, prof. UZDZIEKAN WYDZIAŁU MATEMATYKI,
INFORMATYKI I EKONOMETRII

W 1993 r. ukończył studia magisterskie na kierunku *matematyka* w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze, broniąc pracę magisterską pt. *Własności zbioru rozwiązań inkluzji różniczkowych*, a następnie został zatrudniony na stanowisku asystenta w tej samej uczelni. W 2001 r. uzyskał stopień doktora nauk matematycznych w zakresie matematyki na Wydziale Matematyki i Informatyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Promotorem jego rozprawy doktorskiej pt. *Aproksymacja w mocnym sensie według norm przestrzeni Höldera* był dr hab. Włodzimierz Łeński, prof. UZ. Rada Wydziału Matematyki i Informatyki UAM uznała dysertację Bogdana Szala za wyróżniającą, a autor otrzymał za tę pracę nagrodę rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. W tym samym roku został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Uniwersytecie Zielonogórskim. W 2013 r. decyzją Rady Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ został mu nadany stopień doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka. Podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego było kolokwium habilitacyjne, obrona rozprawy habilitacyjnej pt. *Klasy ciągów generujących operatory przybliżające funkcje*, wygłoszony wykład habilitacyjny zatytułowany *Historia rozwoju teorii szeregów Fouriera w XX wieku* oraz dorobek naukowy habilitanta. W 2015 r. został zatrudniony na stanowisku profesora Uniwersytetu Zielonogórskiego i pracuje na tym stanowisku do chwili obecnej.

W latach 2014-2019 w czasie swojej kariery zawodowej był członkiem zespołu ds. ewaluacji kształcenia UZ, od 2014 r. jest wydziałowym koordynatorem programu MOST, a od 1 października 2019 r. pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. kształcenia Instytutu Matematyki UZ.

Zainteresowania naukowe dr. hab. Bogdana Szala związane są z teorią szeregów Fouriera i ich sumowalnością, a jego badania w szczególności dotyczą różnych własności szeregów trygonometrycznych, które można wywnioskować z postaci ich współczynników. Jest on autorem lub współautorem ponad 70 prac naukowych, a za swoją działalność naukową był wielokrotnie wyróżnio-

ny nagrodami rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

W 2018 r. jego doktorant Krzysztof Duzinkiewicz uzyskał stopień doktora nauk matematycznych, a obecnie prof. B. Szal jest opiekunem naukowych dwóch słuchaczy studiów doktoranckich prowadzonych na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ.

Był promotorem ponad 30 prac dyplomowych studentów Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ. W 2017 r. praca magisterska jego magistranta Mateusza Kubiaka została nagrodzona nagrodą dziekana Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ za najlepszą pracę magisterską za rok akademicki 2016/2017 oraz wyróżniona spośród prac dyplomowych napisanych przez studentów Uniwersytetu Zielonogórskiego nagrodą Santander Universidades.

dr hab. inż. Władysław Papacz, prof. UZ
DZIEKAN WYDZIAŁU MECHANICZNEGO

Urodził się w 1961 r. W 1986 r. ukończył kierunek *budowa maszyn* na Wydziale Mechanicznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze, specjalność - *samochody i ciągniki*. Stopień doktora nauk technicznych w zakresie budowy i eksploatacji maszyn uzyskał w 1998 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Opolskiej. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie eksploatacji i budowy maszyn otrzymał na Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu Politechniki Poznańskiej w 2015 r.

W pracy naukowej zajmuje się obecnie zastosowaniem kompozytów polimerowych do budowy maszyn i pojazdów samochodowych. Dorobek naukowy mieści się w dziedzinie nauk inżynierjno-technicznych, dyscyplinach inżynieria mechaniczna oraz inżynieria materiałowa.

Jest autorem lub współautorem 43 prac naukowych, w tym jednej monografii.

Był głównym wykonawcą, bądź członkiem zespołów badawczych w ramach 4 grantów finansowanych przez Unię Europejską, KBN i MNiSW. Obecnie uczestniczy w grantie pt. *Autonomiczny system monitorowania i przetwarzania parametrów pracy pieca węglanego dla potrzeb Industry 4.0 w procesach nawęglania niskociśnieniowego* POIR.04.01.02-00-006417.

Odbył liczne staże i szkolenia w instytucjach międzynarodowych, m.in. w 2015 r. był uczestnikiem programu *W Top 500 Innovators Programme - University of Cambridge*.

Jego działalność dydaktyczna koncentruje się wokół tematyki poświęconej budowie maszyn i pojazdów samochodowych. Jest współtwórcą specjalności mechanika lotnicza na kierunku studiów *mechanika i budowa maszyn* na Wydziale Mechanicznym UZ.

Dr hab. inż. Władysław Papacz, prof. UZ jest zatrudniony w Instytucie Inżynierii Mechanicznej UZ. W latach 2009-2011 pełnił funkcję kierownika Zakładu Budowy i Eksploatacji Pojazdów UZ. W kadencji 2016-2020 pełnił funkcję kierownika studiów doktoranckich.

Jego zainteresowania pozazawodowe koncentrują się wokół górskich wędrówek pieszych i szeroko rozumianej motocyklacji.

prof. dr hab. Beata Gabrys

DZIEKAN WYDZIAŁU NAUK BIOLOGICZNYCH

W 1984 r. ukończyła studia wyższe na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Bezpośrednio po studiach podjęła pracę jako nauczyciel biologii w I Liceum Ogólnokształcącym we Wrocławiu, a następnie, w 1986 r. - w Katedrze Entomologii Rolniczej (obecnie: Katedra Ochrony Roślin) Akademii Rolniczej (obecnie: Uniwersytet Przyrodniczy) we Wrocławiu. Z Zieloną Górą związała się w 2001 r. rozpoczynając aktywność naukowo-dydaktyczną w ówczesnym Instytucie Biotechnologii i Ochrony Środowiska Wyższej Szkoły Pedagogicz-

nej. Obecnie kieruje Katedrą Botaniki i Ekologii Wydziału Nauk Biologicznych Uniwersytetu Zielonogórskiego. Droga naukowa rozpoczęta w 1986 r. zaowocowała uzyskaniem w 1991 r. stopnia doktora nauk przyrodniczych w zakresie biologii na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Konsekwencją dalszej pracy było otrzymanie stopnia doktora habilitowanego nauk biologicznych w zakresie biologii - zoologii w 2000 r. na podstawie decyzji Rady Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach oraz, w 2009 r., tytułu naukowego profesora nauk biologicznych w wyniku procedury przeprowadzonej na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Jej badania naukowe wpisują się w jeden z nurtów studiów ekologicznych, określane jako ekologia biochemiczna, opisująca biochemiczne aspekty interakcji między organizmami oraz między organizmami a środowiskiem. Prace naukowe dotyczą reakcji behawioralnych mszyc w odpowiedzi na działanie allelozwiązków roślinnych. Szczególnym wątkiem tych badań jest poznawanie mechanizmu żerowania mszyc w zależności od ich przynależności systematycznej oraz kręgu roślin żywicielskich, co przyczynia się do wzbogacenia wiedzy o koewolucji roślin i owadów o kłująco-ssącym aparacie gębowym. Oprócz walorów poznawczych, właściwych badaniom podstawowym, prace mają również wartość

aplikacyjną. Poznanie mechanizmów leżących u podstawy wyboru i akceptacji roślin żywicielskich przez mszycę otwiera drogę do opracowania przyjaznych środowisku metod ograniczania liczebności tych owadów w uprawach rolniczych. Badania nad wpływem naturalnych i strukturalnie modyfikowanych allelozwiązków na zachowanie mszyc umożliwiają wykrycie potencjalnych deterrentów pokarmowych o wysokiej specyficy działania. Wyniki badań zostały opublikowane w ponad 90 artykułach naukowych, 9 rozdziałach prac monograficznych, 1 monografii oraz posłużyły do uzyskania 15 patentów. Działalność naukowa indywidualna oraz zespołowa została kilkakrotnie nagrodzona przez JM Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Prof. Beata Gabrys pełniła i pełni różne funkcje administracyjne i społeczne, m. in. prodziekana ds. nauki Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ (2002-2007) i Wydziału Nauk Biologicznych UZ (2007-2016). Od roku akademickiego 2016/2017 pełni funkcję dziekana Wydziału Nauk Biologicznych. Jest wieloletnim kierownikiem Katedry Botaniki i Ekologii Instytutu Nauk Biologicznych (poprzednio Wydziału Nauk Biologicznych) UZ. Ponadto, jest członkiem Rady Naukowo-Społecznej Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Bory Lubuskie” (od 2003 r.) oraz członkiem Rady Programowej Ogrodu Botanicznego Uniwersytetu Zielonogórskiego (od 2009 r.).

dr hab. Jarosław Bąbka, prof. UZ

DZIEKAN WYDZIAŁU NAUK SPOŁECZNYCH

Jest absolwentem *pedagogiki* Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze (1990 r.). Stopień naukowy doktora uzyskał w 1999 r. w Instytucie Badań Edukacyjnych w Warszawie, na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Funkcje założone i rzeczywiste placówek realizujących założenia edukacji integracyjnej*, wydanej drukiem pt. *Edukacja integracyjna dzieci pełnosprawnych i niepełnosprawnych - założenia i rzeczywistość*, Poznań 2001, Wydawnictwo Fundacji Humaniora. Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych otrzymał na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w 2015 r., na podstawie publikacji pt. *Zachowania kooperacyjne w sytuacjach zadaniowych u młodzieży w okresie wczesnej adolescencji. Analiza porównawcza młodzieży pełnosprawnej i z różnymi ograniczeniami sprawności*, Zielona Góra 2012, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Zainteresowania naukowo-badawcze dr. hab. J. Bąbki koncentrują się wokół problematyki edukacji osób z niepełnosprawnością w różnych fazach życia, a także ich funkcjonowania w przestrzeni społecznej. Jest autorem dwóch monografii, pięciu prac pod redakcją oraz ponad stu opracowań naukowych (artykułów oraz rozdziałów w pracach zbiorowych). Współuczestniczył w realizacji pięciu projektów badawczych i dydaktycznych. W latach 2009-2011 realizował grant habilitacyjny MNiSW (NN 106 175 937) na temat *Zachowania kooperacyjne*

niepełnosprawnych i pełnosprawnych adolescentów w sytuacjach zadaniowych. Aktywność dydaktyczna dr. hab. J. Bąbki obejmuje przedmioty z zakresu pedagogiki specjalnej.

Od 1990 r. jest związany z zielonogórką uczelnią. Od 2016 r. pełni funkcję kierownika Katedry Pedagogiki Specjalnej, obecnie - Zakładu Pedagogiki Specjalnej i Profilaktyki Społecznej. Od 2016 r. jest członkiem Senatu Uniwersytetu Zielonogórkiego (kadencja 2016-2020 oraz 2020-2024). Za działalność naukową otrzymał nagrodę rektora Uniwersytetu Zielonogórkiego II stopnia (2001 r.), nagrodę rektora Uniwersytetu Zielonogórkiego za uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego (2015 r.).

Wyróżniony został również nagrodą zespołową I stopnia rektora Uniwersytetu Zielonogórkiego za osiągnięcia organizacyjne (2016 r.). Został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2013 r.) oraz Złotym Medalem za Długoletnią Służbę (2016 r.).

Dr hab. J. Bąbka lubi podróże turystyczne i kulinarne. Jego motto życiowe to słowa Karla Jaspersa: *Nie wolno tracić nadziei, dopóki człowiek żyje z człowiekiem.*

prof. dr hab. Hanna Paluszkiewicz

DZIEKAN WYDZIAŁU
PRAWA I ADMINISTRACJI

Jest absolwentką Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, na którym uzyskała kolejno stopnie doktora (1997) i doktora habilitowanego nauk prawnych (2008), a także przeprowadziła postępowanie w sprawie o nadanie tytułu profesora (2018).

Z Uniwersytetem Zielonogórkim jest związana od 1 października 2014 r., tj. od dnia powołania do życia Wydziału Prawa i Administracji, na którym współtworzyła i objęła kierownictwo Katedry Prawa Karnego i Postępowania Karnego. Od 2016 r. jest członkiem Senatu. W 2018 r. została wybrana na stanowisko dziekana Wydziału Prawa i Administracji UZ.

Prof. dr hab. Hanna Paluszkiewicz jest uznanym specjalistą w dziedzinie prawa karnego procesowego, autorką lub współautorką ponad 150 prac naukowych - monografii, artykułów, komentarzy, a także licznych opracowań dydaktycznych, w tym kilku wydań podręcznika dla studentów studiów prawniczych. Prowadzi badania w zakresie praktycznych i teoretycznych aspektów procesu karnego, a w szczególności orzekania poza rozprawą, posiedzeń sądowych, sytuacji procesowej pokrzywdzonych, problematyki zasad procesowych, a także intertemporalistyki na gruncie tej dziedziny prawa i postępowań dyscyplinarnych.

Wypromowała blisko 300 magistrów prawa i administracji, a także 3 doktorów nauk prawnych. Występowała jako recenzent w kilkudziesięciu przewodach doktorskich, habilitacyjnych, w procedurze o nadanie tytułu profesora oraz w konkursach stanowiskowych. Jest opiekunem naukowym i promotorem kilku rozpraw doktorskich z zakresu prawa karnego procesowego.

Przez 30 lat pracy akademickiej pełniła szereg funkcji uniwersyteckich. W okresie zatrudnienia na UAM była m.in. rzecznikiem dyscyplinarnym oraz członkiem komisji dyscyplinarnej dla studentów. W latach 2013-2017 była członkiem dyscyplinarnej Komisji Odwoławczej dla Nauczycieli Akademickich działającej przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a obecnie jest wiceprzewodniczącą Komisji Dyscyplinarnej przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Kilukrotnie reprezentowała środowisko akademickie w powoływanych przez Ministra Sprawiedliwości Komisjach Egzaminacyjnych na aplikację adwokacką w Poznaniu i w Zielonej Górze. Jako przedstawiciel Krajowej Rady Radców Prawnych uczestniczył w pracach ministerialnego zespołu ds. egzaminu radcowskiego.

Jest członkiem Rady Programowej kilku uznanych czaso-

pism i stałych komitetów naukowych konferencji prawnych. Wykonuje także zawód radcy prawnego.

Wielokrotnie nagradzana za działalność organizacyjną i osiągnięcia naukowe przez rektora UAM (w latach 1997-2014) oraz rektora UZ (2015-2018). W 2018 r. otrzymała nagrodę Prezydenta Miasta Zielona Góra za osiągnięcia naukowe, a w 2019 r. nagrodę rektora Uniwersytetu Zielonogórkiego za osiągnięcia dydaktyczne. W 2014 r. została odznaczona Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę, a w 2018 r. Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Rodzinnie związana ze środowiskiem medycznym - mąż jest doktorem habilitowanym nauk medycznych, specjalistą chorób wewnętrznych i kardiologii, specjalizuje się w dziedzinie mechanicznego wspomaganie serca i transplantologii w jednym z największych ośrodków kardiologii w Europie. Syn jest także lekarzem - obecnie w trakcie specjalizacji z kardiologii, przygotowuje rozprawę doktorską z tej dziedziny medycyny.

Ceni dobrą literaturę, muzykę klasyczną i wypoczynek wśród zieleni.

dr hab. n. med. Agnieszka Ziółkowska, prof. UZ

DZIEKAN COLLEGIUM MEDICUM

Dr hab. n. med. Agnieszka Ziółkowska, prof. UZ, jest absolwentką kierunku lekarskiego Wydziału Lekarskiego I Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. W 2004 r. uzyskała stopień doktora nauk medycznych, a w 2014 r. stopień doktora habilitowanego nauk medycznych na Wydziale Lekarskim II Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu.

Jest beneficjentką programu stypendialnego START Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej, stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców oraz kilkakrotnie nagród naukowych rektora Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu.

Jej zainteresowania badawcze obejmują: mechanizmy regulacji czynności narządów dokrewnych, w tym głównie osi stresowej podwzgórze - przysadka - nadnercze; mechanizmy regulacji homeostazy energetycznej organizmu; potencjał dokrewny komórek tkanki łącznej, w tym głównie kości; a ostatnio także mechanizmy oddziaływania czynników fizycznych na czynność komórek w warunkach in vitro i symulację warunków przestrzeni kosmicznej w hodowli komórkowej. Jest współautorem ponad 70 oryginalnych prac badawczych oraz ponad 40 wystąpień na konferencjach krajowych i zagranicznych.

Od 2005 r. prowadzi zajęcia dydaktyczne z zakresu nauk morfologicznych dla studentów kierunku lekarskiego i lekarsko-dentystycznego. Specjalizuje się w histologii i anatomii prawidłowej człowieka, jak również rozwoju prenatalnym i etiologii wad rozwojowych.

Od 2015 r. jest kierownikiem Zakładu (obecnie Katedry) Anatomii i Histologii Wydziału Lekarskiego i Nauk o Zdrowiu

Uniwersytetu Zielonogórkiego. W latach 2016-2019 pełniła funkcję prodziekana ds. nauki tego Wydziału.

Prywatnie: szczęśliwa mężatka. Interesuje się filozofią Dalekiego Wschodu, fizyką kwantową i sportami lotniczymi.

doc. dr inż. Julian Jakubowski

DZIEKAN FILII UNIwersYTETU
ZIELONOGÓRSKIEGO W SULECHOWIE

Od 1979 r. jest związany z zielonogórkim środowiskiem naukowym. Tytuł magistra inżyniera, a następnie stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie budowa i eksploatacja maszyn (1999 r.) uzyskał na Politechnice Poznańskiej. Jest autorem lub współautorem 112 pozycji bibliograficznych, w tym około 90 po uzyskaniu stopnia doktora oraz 6 pozycji o charakterze materiałów pomocniczych lub skryptów do realizacji procesu dydaktycznego.

Publikacje związane są głównie z problematyką planowania procesów produkcyjnych z wykorzystaniem technik komputerowych i zaawansowanych systemów CAx, a szczególnie rzeczywistości wirtualnej, w tym technikami DfM oraz zarządzania jakością. Możliwości apriorycznej oceny realizowalności procesu technologicznego w oparciu o ana-

liżę geometrii wyrobu na etapie modelu wirtualnego stanowią podstawę jego zainteresowań naukowo-badawczych.

Najważniejsze funkcje pełnione przez doc. dr. inż. J. Jakubowskiego w dotychczasowej karierze zawodowej to: 1999-2005 - kierownik Pracowni Komputerowego Wspomagania Projektowania (PZ);

1999-2007 - kierownik Zakładu Technik Multimedialnych PWSZ w Sulechowie;

2001-2007 - zastępca dyrektora Instytutu Informatyki i Zarządzania Produkcją na Uniwersytecie Zielonogórskim;

2003-2018 - członek Senatu PWSZ w Sulechowie;

1997-1999, 2004-2007 - członek Rady Wydziału Mechanicznego (Politechnika Zielonogórska, UZ);

2011-2015 - kierownik Zakładu Technologii Informatycznych (PWSZ w Sulechowie);

1.09. 2012-31.08.2015 - członek Konwentu PWSZ w Sulechowie;

1.09.2007 - 31.07.2016 - prorektor ds. studenckich w PWSZ w Sulechowie;

2015-2018 - dyrektor Instytutu Politechnicznego (od 1.09.2017 Instytut Energetyki);

1.09.2015 - członek Rady Nadzorczej sp. z o.o. CEO;

Od 1.09.2018 dziekan Wydziału Zamiejscowego w Sulechowie (obecnie Filia Uniwersytetu Zielonogórskiego).

Członek Polskiego Towarzystwa Zarządzania Produkcją. Udział w projektach badawczych:

1. Projekt celowy KBN pt. *Uniwersalny system korekcyjno-stabilizacyjny DERO do operacyjnego leczenia kręgosłupa*, (1994-1996);

2. Biblioteka przedsiębiorcy - projekt współfinansowany przez UE z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz budżetu państwa w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2006-2013 (2006-2007);

3. Sieć współpracy i wymiany wiedzy w zakresie działań edukacyjnych, Europejski Fundusz Społeczny, ZPORR Działanie 2.6, Regionalne Strategie Innowacyjne i Transfer Wiedzy. No: Z/2.08/II/2.6/05/04/U/04/05.

4. Rozwój innowacji w województwie lubuskim - Platforma Działań Edukacyjnych Europejski Fundusz Społeczny, ZPORR Działanie 2.6, Regionalne Strategie Innowacyjne i Transfer). No: Z/2.08/II/2.6/09/05/U/10/06.

Posiada certyfikaty:

- trener ECDL z zakresu Technologii informacyjnej, poziom zaawansowany;

- Certyfikat Informatyczne wspomaganie zarządzania Uczelnią;

- TenStep Project Management.

Od kilkunastu lat zajmuje się również problematyką zarządzania jakością, pełniąc m.in. funkcje pełnomocnika ds. Jakości na Wydziale Mechanicznym oraz w PWSZ w Sulechowie.

Za działalność organizacyjną, dydaktyczną i naukową otrzymał 9 nagród rektora (Politechniki Zielonogórskiej i UZ) oraz 14 nagród rektora PWSZ w Sulechowie.

Od 2006 r. jest współredaktorem czasopisma *Inżynieria Produkcji* wydawanego na Wydziale Mechanicznym w Instytucie Informatyki i Zarządzania Produkcją - dotychczas ukazało się 17 numerów.

Od 2012 r. jest członkiem Komitetu Naukowego Krajowej Konferencji Studentów i Młodych Pracowników Nauki organizowanej przez Politechnikę Koszalińską, a w latach 2016-2020 członek Komitetu Naukowego Międzynarodowej Konferencji IBIMA.

Hobby: tenis, narty, podróże, dobra książka, muzyka.

Rodzina: syn Ryszard, wnuk Ollie.

DYREKTORZY INSTYTUTÓW / PRZEWODNICZĄCY RAD DYSCYPLIN

1. Instytut Astronomii im. profesora Janusza Gila
prof. dr hab. Andrzej Maciejewski,

2. Instytut Fizyki
dr hab. Maria Przybylska, prof. UZ,

3. Instytut Matematyki
prof. dr hab. Marian Nowak,

4. Instytut Nauk Biologicznych
prof. dr hab. Leszek Jerzak,

5. Instytut Muzyki
dr hab. Bartłomiej Stankowiak, prof. UZ,

6. Instytut Sztuk Wizualnych
prof. Paulina Komorowska-Birger,

7. Instytut Budownictwa
dr hab. inż. Beata Nowogońska, prof. UZ,

8. Instytut Inżynierii Środowiska
dr hab. inż. Sylwia Myszograj, prof. UZ,

9. Instytut Architektury i Urbanistyki
dr hab. inż. Marta Skiba, prof. UZ,

10. Instytut Nauk Prawnych
dr hab. dr h.c. Andrzej Bisztyga, prof. UZ,

11. Instytut Filozofii
dr hab. Jacek Ugliński, prof. UZ,

12. Instytut Historii
dr hab. Robert Skobelski, prof. UZ,

13. Instytut Filologii Polskiej
dr hab. Marzanna Uździcka, prof. UZ,

14. Instytut Filologii Germańskiej
prof. dr hab. Paweł Zimniak,

15. Instytut Nauk o Polityce i Administracji
dr hab. Stefan Dudra, prof. UZ,

16. Instytut Neofilologii
dr hab. Joanna Zawodniak, prof. UZ,

17. Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych
prof. dr hab. inż. Józef Korbicz,
członek rzeczywisty PAN,

18. Instytut Automatyki, Elektroniki i Elektrotechniki
dr hab. inż. Robert Smoleński, prof. UZ,

19. Instytut Metrologii, Elektroniki i Informatyki
dr hab. inż. Ryszard Rybski, prof. UZ,

20. Instytut Pedagogiki
dr hab. Mirosław Kowalski, prof. UZ,

21. Instytut Socjologii
dr hab. Dorota Szaban, prof. UZ,

22. Instytut Psychologii
dr hab. Iwona Grzegorzewska, prof. UZ,

23. Instytut Ekonomii i Finansów
prof. dr hab. dr h.c. Andrzej Czyżewski,

24. Instytut Nauk o Zarządzaniu i Jakości
dr hab. inż. Wiesław Danielak, prof. UZ,

25. Instytut Inżynierii Mechanicznej
dr hab. inż. Justyna Patalas-Maliszewska, prof. UZ,

26. Instytut Inżynierii Materiałowej i Biomedycznej
dr hab. inż. Roman Stryjski, prof. UZ,

27. Instytut Nauk Medycznych
dr hab. n. med. Tomasz Huzarski, prof. UZ,

28. Instytut Nauk o Zdrowiu
dr hab. Mariusz Naczek, prof. UZ,

FOT. MAMERT JANION

Z OBRAD SENATU

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2020 r. podjął następujące uchwały:

__Nr 688 w sprawie wyrażenia opinii o zasadności wystąpienia z wnioskiem o przyznanie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za całokształt dorobku prof. dr. hab. inż. Romualdowi Będzińskiemu.
Senat podjął uchwałę nr 688 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 689 w sprawie wyrażenia opinii o zasadności wystąpienia z wnioskiem o przyznanie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia naukowe dr. hab. inż. Remigiuszowi Wiśniewskiemu, prof. UZ.
Senat podjął uchwałę nr 689 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 690 w sprawie wyrażenia opinii o zasadności wystąpienia z wnioskiem o przyznanie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia naukowe dr. hab. Bogumile Burdzie, prof. UZ.
Senat podjął uchwałę nr 690 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 691 w sprawie wyrażenia opinii o zasadności wystąpienia z wnioskiem o przyznanie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia naukowe dr. hab. inż. Tomaszowi Klekielowi, prof. UZ.
Senat podjął uchwałę nr 691 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 692 w sprawie określenia wzorów dyplomów doktorskich i habilitacyjnych wydawanych przez Uniwersytet Zielonogórski.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 692 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 693 w sprawie programu jednolitych studiów magisterskich na „kierunku lekarskim”.
Senat podjął uchwałę nr 693 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 694 w sprawie programu jednolitych studiów magisterskich na „kierunku lekarskim”.
Senat podjął uchwałę nr 694 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 695 w sprawie programu studiów pierwszego stopnia na kierunku „ratownictwo medyczne” obowiązującego w cyklu kształcenia, który rozpoczął się w roku akademickim 2019/2020.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 695 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 696 w sprawie programu studiów pierwszego stopnia na kierunku „ratownictwo medyczne” obowiązującego w cyklu kształcenia, który rozpocznie się w roku akademickim 2020/2021.
Senat podjął uchwałę nr 696 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 697 w sprawie określenia warunków, trybu oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na studia wyższe w roku akademickim 2021/2022.
Senat podjął uchwałę nr 697 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 698 w sprawie przyjęcia zasad i trybu rekrutacji na studia laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego oraz laureatów konkursów ogólnopolskich w roku akademickim 2024/2025.
Senat podjął uchwałę nr 698 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 699 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Tomasza Kiwerskiego wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 699 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 700 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Katarzyny Meller-Rebelskiej wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 700 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 701 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. inż. Kornelii Zaborowskiej wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 701 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 702 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Mateusza Nowotarskiego wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 702 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 703 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim mgr. Magdaleny Witkiewicz wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 703 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 704 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim mgr. Krystyny Górnickiej wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 704 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 705 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim mgr. Katarzyny Narkiewicz wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 705 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 706 w sprawie powołania komisji doktorskiej do przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim mgr. Marka Sznajdera wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 706 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 707 w sprawie powołania stałej komisji doktorskiej w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora

w dyscyplinie naukowej historia z zakresu historia starożytna i średniowieczna wszczynanych od 1 października 2019 r.

Senat podjął uchwałę nr 707 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 708 w sprawie powołania stałej komisji doktorskiej w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora w dyscyplinie naukowej historia z zakresu historia nowożytna wszczynanych od 1 października 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 708 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 709 w sprawie powołania stałej komisji doktorskiej w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora w dyscyplinie naukowej historia z zakresu historia XIX i XX wieku wszczynanych od 1 października 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 709 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 710 w sprawie doprecyzowania tematu rozprawy doktorskiej mgr. Bartłomieja Hesa w przewodzie doktorskim wszczętym w dziedzinie nauk biologicznych w dyscyplinie biologia w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 710 z dnia 24 czerwca 2020 r.

Nr 711 w sprawie powołania promotora rozprawy doktorskiej mgr. inż. Kamila Klimkowicza.
Senat podjął uchwałę nr 711 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 712 w sprawie powołania promotora rozprawy doktorskiej mgr. inż. Norberta Kukurowskiego.
Senat podjął uchwałę nr 712 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 713 w sprawie powołania promotora rozprawy doktorskiej mgr. inż. Mieczysława Chodunaja.
Senat podjął uchwałę nr 713 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 714 w sprawie powołania promotora rozprawy doktorskiej mgr. inż. Marcina Wojnakowskiego.
Senat podjął uchwałę nr 714 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 715 w sprawie zmiany promotora rozprawy doktorskiej mgr. Marcina Skobla w przewodzie doktorskim wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r. w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie informatyka.
Senat podjął uchwałę nr 715 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 716 w sprawie zmiany składu komisji doktorskiej do przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim mgr. Mai Błaszczyk wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 716 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 717 w sprawie zmiany składu komisji doktorskiej do przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim mgr. Moniki Lato-Pawłowskiej wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 717 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 718 w sprawie zmiany składu komisji doktorskiej do przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim mgr. Barbary Kołeckiej wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 718 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 719 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu doktorskiego w przewodzie

doktorskim mgr. Mai Błaszczyk wszczętym przed 1 października 2018 r.

Senat podjął uchwałę nr 719 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 720 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim mgr. Moniki Lato-Pawłowskiej wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 720 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 721 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim mgr. Barbary Ewy Kołeckiej wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 721 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 722 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Mai Błaszczyk wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 722 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 723 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Moniki Lato-Pawłowskiej wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 października 2019 r.
Senat podjął uchwałę nr 723 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 724 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Barbary Ewy Kołeckiej wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 724 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 725 w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. inż. Grzegorza Rutkowskiego wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 725 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 726 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów doktorskich w przewodzie doktorskim mgr. inż. Grzegorza Rutkowskiego wszczętym przed 1 października 2018 r.
Senat podjął uchwałę nr 726 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 727 w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej zmiany nazwy Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii na Wydział Nauk Społecznych.
Senat podjął uchwałę nr 727 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 728 w sprawie nadania dr. Dipanjanowi Mitrze stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie naukowej astronomia.
Senat podjął uchwałę nr 728 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 729 w sprawie nadania mgr. Justynie Chachulskiej-Serwecie stopnia doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne.
Senat podjął uchwałę nr 729 z dnia 24 czerwca 2020 r.

__Nr 730 w sprawie nadania mgr. Marcinowi Warchałowskiemu stopnia doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne.
Senat podjął uchwałę nr 730 z dnia 24 czerwca 2020 r.

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2020 r. podjął następujące uchwały:

„Nr 731 zmieniającą uchwałę nr 701 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 24 czerwca 2020 r. w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr inż. Kornelii Zaborowskiej wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 731 z dnia 8 lipca 2020 r.

„Nr 732 zmieniającą uchwałę nr 702 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 24 czerwca 2020 r. w sprawie powołania recenzentów w przewodzie doktorskim mgr. Mateusza Nowotarskiego wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 732 z dnia 8 lipca 2020 r.

„Nr 733 w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu doktorskiego z dyscypliny dodatkowej w przewodzie doktorskim mgr Katarzyny Narkiewicz wszczętym w okresie od 1 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 733 z dnia 8 lipca 2020 r.

„Nr 734 w sprawie nadania mgr. Piotrowi Prusinowskiemu stopnia doktora w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej literaturoznawstwo.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 734 z dnia 8 lipca 2020 r.

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu w dniu 16 września 2020 r. podjął następujące uchwały:

„Nr 1 w sprawie opinii dotyczącej liczby prorektorów w Uniwersytecie Zielonogórskim.

Senat podjął uchwałę nr 1 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 2 w sprawie opinii dotyczącej powołania dr hab. Barbary Literskiej, prof. UZ na Prorektora ds. Studenckich na kadencję 2020-2024.

Senat podjął uchwałę nr 2 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 3 w sprawie opinii dotyczącej powołania prof. dr hab. inż. Magdaleny Graczyk na Prorektora ds. Jakości Kształcenia na kadencję 2020-2024.

Senat podjął uchwałę nr 3 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 4 w sprawie opinii dotyczącej powołania dr. hab. inż. Marcina Mrugalskiego, prof. UZ na Prorektora ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą na kadencję 2020-2024.

Senat podjął uchwałę nr 4 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 5 w sprawie opinii dotyczącej powołania dr. hab. inż. Andrzeja Pieczyńskiego na Prorektora ds. Rozwoju i Finansów na kadencję 2020-2024.

Senat podjął uchwałę nr 5 z dnia 16 września 2020 r.

FOT. MAMERT JANION

„Nr 6 w sprawie opinii dotyczącej powołania dr hab. inż. Marii Mrówczyńskiej na Prorektora ds. Współpracy z Gospodarką na kadencję 2020-2024.

Senat podjął uchwałę nr 6 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 7 w sprawie opinii dotyczącej powołania prof. dr. hab. n. med. Macieja Zabła na Prorektora ds. Collegium Medicum na kadencję 2020-2024.

Senat podjął uchwałę nr 7 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 8 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Nauk o Zdrowiu oraz Instytutu Nauk Medycznych.

Senat podjął uchwałę nr 8 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 9 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Filologii Polskiej.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 9 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 10 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Instytutu Nauk Biologicznych.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 10 z dnia 16 września 2020 r.

„Nr 11 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Filii Uniwersytetu Zielonogórskiego w Sułchowie.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 11 z dnia 16 września 2020 r.

ZARZĄDZENIA JM REKTORA

JM Rektor wydał następujące zarządzenia:

„Nr 81 z dnia 4 czerwca 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 79 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 21 października 2019 r. w sprawie powołania Rady Dyscypliny Nauki Prawne.

„Nr 82 z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Nauk o Zdrowiu.

„Nr 83 z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Nauk Medycznych.

„Nr 84 z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Nauk Prawnych.

„Nr 85 z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Historii.

„Nr 86 z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Neofilologii.

„Nr 87 z dnia 10 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu ds. opracowania zasad i planu wdrożenia Pracowniczych Planów Kapitałowych (PPK) w Uniwersytecie Zielonogórskim.

„Nr 88 z dnia 16 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Filologii Germańskiej.

„Nr 89 z dnia 16 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Psychologii.

„Nr 90 z dnia 22 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Metrologii, Elektroniki i Informatyki.

„Nr 91 z dnia 22 czerwca 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 125 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 25 listopada 2019 r. w sprawie powołania Rady Naukowej Szkoły Doktorskiej Nauk Humanistycznych i Społecznych.

„Nr 92 z dnia 22 czerwca 2020 r. w sprawie powołania komisji rekrutacyjnej w postępowaniu rekrutacyjnym do Szkoły Doktorskiej Nauk Ścisłych i Technicznych w roku akademickim 2020/2021.

„Nr 93 z dnia 22 czerwca 2020 r. w sprawie powołania komisji rekrutacyjnej w postępowaniu rekrutacyjnym do Szkoły Doktorskiej Nauk Humanistycznych i Społecznych w roku akademickim 2020/2021.

„Nr 94 z dnia 22 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Inżynierii Środowiska.

„Nr 95 z dnia 24 czerwca 2020 r. w sprawie zmiany nazwy Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii.

„Nr 96 z dnia 24 czerwca 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 72 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 15 października 2019 r. w sprawie powołania Rady Dyscypliny Matematyka.

„Nr 97 z dnia 24 czerwca 2020 r. w sprawie powołania wydziałowych komisji rekrutacyjnych oraz egzaminatorów w postępowaniu rekrutacyjnym na studia wyższe na semestr zimowy w roku akademickim 2020/2021.

„Nr 98 z dnia 24 czerwca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Nauk o Zarządzaniu i Jakości.

„Nr 99 z dnia 1 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Astronomii.

„Nr 100 z dnia 1 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Ekonomii i Finansów.

„Nr 100A z dnia 1 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Budownictwa.

„Nr 101 z dnia 8 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Inżynierii Mechanicznej.

„Nr 102 z dnia 8 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Filologii Polskiej.

„Nr 103 z dnia 8 lipca 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 95 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 24 czerwca 2020 r. w sprawie zmiany nazwy Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii.

„Nr 104 z dnia 17 lipca 2020 r. w sprawie opracowania Planu Operacyjnego Funkcjonowania Uniwersytetu Zielonogórskiego w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny.

„Nr 105 z dnia 17 lipca 2020 r. w sprawie zmian w regulaminie pracy w Uniwersytecie Zielonogórskim wprowadzonym zarządzeniem nr 60 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 1 października 2019 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu pracy w Uniwersytecie Zielonogórskim.

„Nr 106 z dnia 28 lipca 2020 r. w sprawie powołania Rady Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Uniwersytetu Zielonogórskiego.

„Nr 107 z dnia 28 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Inżynierii Materiałowej i Biomedycznej.

„Nr 108 z dnia 28 lipca 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 32 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie wysokości opłat za świadczone usługi edukacyjne.

„Nr 109 z dnia 5 sierpnia 2020 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu udzielania zamówień publicznych w Uniwersytecie Zielonogórskim.

„Nr 110 z dnia 21 sierpnia 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Antykrzysowego Uniwersytetu Zielonogórskiego.

„Nr 111 z dnia 25 sierpnia 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 68 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 15 października 2019 r. w sprawie powołania Rady Dyscypliny Nauki o Polityce i Administracji.

_Nr 112 z dnia 26 sierpnia 2020 r. w sprawie organizacji działalności dydaktycznej Uniwersytetu Zielonogórskiego w semestrze zimowym roku akademickim 2020/2021 związanej z przeciwdziałaniem rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-CoV-2 wywołującego chorobę COVID-19.

_Nr 113 z dnia 1 września 2020 r. w sprawie podziału kompetencji prorektorów Uniwersytetu Zielonogórskiego.

_Nr 114 z dnia 1 września 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 64 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 2 października 2019 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu organizacyjnego Uniwersytetu Zielonogórskiego.

_Nr 115 z dnia 1 września 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 107 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 28 lipca 2020 r. w sprawie powołania Zespołu Ekspertów w Instytucie Inżynierii Materiałowej i Biomedycznej.

_Nr 116 z dnia 9 września 2020 r. w sprawie rekrutacji uzupełniającej do Szkoły Doktorskiej Nauk Ścisłych i Technicznych w roku akademickim 2020/2021.

_Nr 117 z dnia 9 września 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 43 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 4 marca 2020 r. w sprawie organizacji roku akademickiego 2020/2021.

_Nr 118 z dnia 14 września 2020 r. w sprawie przedłużenia terminu złożenia pracy dyplomowej w związku z przeciwdziałaniem rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-CoV-2 wywołującego chorobę COVID-19.

_Nr 119 z dnia 14 września 2020 r. zmieniające zarządzenie nr 69 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 8 maja 2020 r. w sprawie limitów przyjęć na studia wyższe w roku akademickim 2020/2021.

_Nr 120 z dnia 14 września 2020 r. w sprawie zasad i trybu składania oświadczeń związanych z pełnieniem funkcji kierowniczych w Uniwersytecie Zielonogórskim.

_Nr 121 z dnia 14 września 2020 r. w sprawie odstąpienia od ogłoszenia konkursów dotyczących stypendiów dla studentów i doktorantów.

_Nr 122 z dnia 15 września 2020 r. w sprawie powołania komitetu organizacyjnego do spraw organizacji obchodów 20-lecia Uniwersytetu Zielonogórskiego.

_Nr 123 z dnia 16 września 2020 r. w sprawie zmiany struktury organizacyjnej Instytutu Nauk o Zdrowiu oraz Instytutu Nauk Medycznych.

_Nr 124 z dnia 16 września 2020 r. w sprawie zmiany struktury organizacyjnej Instytutu Filologii Polskiej.

_Nr 125 z dnia 16 września 2020 r. w sprawie zmiany struktury organizacyjnej Instytutu Nauk Biologicznych.

_Nr 126 z dnia 16 września 2020 r. w sprawie zmiany struktury organizacyjnej Filii Uniwersytetu Zielonogórskiego w Sulechowie.

Agnieszka Czyż
Biuro Prawne

SENAT UNIwersytetu Zielonogórskiego KADENCJA 2020-2024

Lp.	Nazwisko i imię	Jednostka
1.	prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski	Rektor
GRUPA PROFESORÓW I PROFESORÓW UCZELNI		
2.	dr hab. Huzarski Tomasz, prof. UZ	Instytut Nauk Medycznych
3.	dr hab. Naczk Mariusz, prof. UZ	Instytut Nauk o Zdrowiu
4.	dr hab. Ziółkowska Agnieszka, prof. UZ	Instytut Nauk o Zdrowiu
5.	dr hab. Lewicka-Szczegóła Alicja, prof. UZ	Instytut Sztuk Wizualnych
6.	dr hab. Stankowiak Bartłomiej, prof. UZ	Instytut Muzyki
7.	dr hab. inż. Bazan-Krzywoszańska Anna, prof. UZ	Instytut Budownictwa
8.	dr hab. inż. Mrówczyńska Maria, prof. UZ	Instytut Budownictwa
9.	dr hab. inż. Myszograj Sylwia, prof. UZ	Instytut Inżynierii Środowiska
10.	dr hab. inż. Daniłak Wiesław, prof. UZ	Instytut Nauk o Zarządzaniu i Jakości
11.	dr hab. inż. Kutłyk Piotr, prof. UZ	Instytut Ekonomii i Finansów
12.	prof. dr hab. Drzewiński Andrzej	Instytut Fizyki
13.	prof. dr hab. Maciejewski Andrzej	5 Instytut Astronomii im. Prof. J. Gila
14.	dr hab. Bylica Piotr, prof. UZ	Instytut Filozofii
15.	dr hab. Łuczyk Małgorzata, prof. UZ	Instytut Neofilologii
16.	prof. dr hab. Mikołajczak Małgorzata	Instytut Filologii Polskiej
17.	dr hab. Skobelski Robert, prof. UZ	Instytut Historii
18.	dr hab. Wojciechowska Anna, prof. UZ	Instytut Filologii Polskiej
19.	prof. dr hab. Zimniak Paweł	Instytut Filologii Germańskiej
20.	dr hab. inż. Patan Krzysztof, prof. UZ	Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych
21.	dr hab. inż. Smoleński Robert, prof. UZ	Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych
22.	dr hab. Drgas-Burchardt Ewa, prof. UZ	Instytut Matematyki
23.	dr hab. Szal Bogdan, prof. UZ	Instytut Matematyki
24.	dr hab. inż. Maruda Radosław, prof. UZ	Instytut Inżynierii Mechanicznej
25.	dr hab. inż. Patalas-Maliszewska Justyna, prof. UZ	Instytut Inżynierii Mechanicznej
26.	prof. dr hab. Gabryś Beata	Instytut Nauk Biologicznych
27.	prof. dr hab. Jerzak Leszek	Instytut Nauk Biologicznych

28.	dr hab. Bąbka Jarostaw, prof. UZ	Instytut Psychologii
29.	dr hab. Janiszewska-Nieścioruk Zdzisława, prof. UZ	Instytut Psychologii
30.	dr hab. Michalak Ryszard, prof. UZ	Instytut Nauk o Polityce i Administracji
31.	dr hab. Szczegóła Lech, prof. UZ	Instytut Socjologii
32.	prof. dr hab. Paluszkiewicz Hanna	Instytut Nauk Prawnych
33.	dr hab. Kania Leszek, prof. UZ	Filia UZ w Sulechowie

GRUPA POZOSTAŁYCH NAUCZYCIELI AKADEMICKICH		
34.	dr Chmielowiec Jolanta	Instytut Nauk o Zdrowiu
35.	dr Szwiec Marek	Instytut Nauk Medycznych
36.	dr inż. Denisiewicz Arkadiusz	Instytut Budownictwa
37.	dr inż. Kaźmierczak-Piwko Leszek	Instytut Nauk o Zarządzaniu i Jakości
38.	dr Bielniak Nel	Instytut Neofilologii
39.	dr Krycki Piotr	Instytut Filologii Germańskiej
40.	dr hab. inż. Sulikowski Bartłomiej	Instytut Sterowania i Systemów Informatycznych
41.	dr Dylewski Robert	Instytut Matematyki
42.	dr inż. Dębowski Daniel	Instytut Inżynierii Mechanicznej
43.	dr Pochyły Piotr	Instytut Nauk o Polityce i Administracji
44.	dr Wagner Jarostaw	Instytut Pedagogiki
45.	dr Chodorowska Anna	Instytut Nauk Prawnych
46.	dr inż. Jakubowski Julian	Filia UZ w Sulechowie
47.	mgr Brzozowska Beata	UCKJ
48.	dr Skorupka Ewa	Instytut Nauk Biologicznych

GRUPA PRACOWNIKÓW NIEBĘDĄCYCH NAUCZYCIELAMI AKADEMICKIMI		
49.	Dęga Małgorzata	
50.	Runiec Franciszek	
51.	Świt Mirosław	

GRUPA DOKTORANTÓW I STUDENTÓW		
52.	mgr Montusiewicz Patrycja	Szkoła doktorska
53.	Korczak Miłoz	Collegium Medicum
54.	Sikora Marcin	Wydział Ekonomii i Zarządzania
55.	Maliński Maxim	Wydział Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki
56.	Dylewicz Weronika	Wydział Mechaniczny
57.	Aduckiewicz Weronika	Wydział Pedagogiki, Psychologii i Socjologii
58.	Dąbrowska Agnieszka	Wydział Prawa i Administracji

NOWI PROFESOROWIE

6 lutego 2020 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Andrzej Duda, nadał tytuły profesorskie – **dr. hab. inż. Zygmuntowi Lipnickiemu** z Instytutu Inżynierii Środowiska UZ - tytuł profesora nauk inżynieryjno-technicznych i **dr. hab. Bogdanowi Trosze** z Instytutu Filologii Polskiej UZ - tytuł profesora nauk humanistycznych. Ze względu na pandemię uroczystości wręczenia nominacji profesorskich odbywają się z dużym opóźnieniem.

Zygmunt Lipnicki

urodził się 1 maja 1950 r. w Międzyzrzeczu. W 1974 r. uzyskał tytuł mgr. inż. na Wydziale Budowy Maszyn i Okrętów Politechniki Szczecińskiej. W latach 1978-1981 odbył studia doktoranckie z mechaniki cieczy i gazów w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. W 1985 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej. W 2000 r. stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie budowy i eksploatacji maszyn - mechaniki i termodynamiki uzyskał na Wydziale Budowy Maszyn i Zarządzania Politechniki Poznańskiej.

Z zielonogórskim środowiskiem akademickim prof. dr. hab. inż. Zygmunt Lipnicki jest związany od 1974 r., kiedy podjął pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej jako asystent. Następnie pracował na Politechnice Zielonogórskiej, a obecnie jest zatrudniony w Instytucie Inżynierii Środowiska UZ. W latach 2008-2017 pracował również w Państwowym Wyższej Szkole Zawodowej w Głogowie.

Badania naukowe prof. Z. Lipnickiego dotyczą wymiany ciepła i mechaniki płynów, krzepnięcia cieczy, oporu cieplnego warstwy kontaktu w procesie krzepnięcia, energii geotermalnej, kominów słonecznych oraz akumulatorów ciepła.

FOT. Z ARCHIWUM PRYWATNEGO PROF. ZYGMUNTA LIPNICKIEGO

Prof. Z. Lipnicki jest członkiem organizacji i towarzystw naukowych takich jak: Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, Polskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk o Ziemi, Lubuskie Towarzystwo na Rzecz Rozwoju Energetyki oraz Zielonogórskie Towarzystwo Rozwoju Energii Odnawialnej. Jest członkiem zespołu redakcyjnego Civil and Environmental Engineering Reports, Uniwersytet Zielonogórski, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Zielonogórskiego, Seria: Inżynieria Środowiska, Redaktor Tematyczny. Jest autorem wielu publikacji naukowych.

Bogdan Trocha

(rocznik 1963) jest absolwentem zielonogórskiej polonistyki. Odbył również studia filozoficzne na Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, pisząc pracę licencjacką, magisterską i doktorską pod kierunkiem ks. prof. Józefa Tischnera (obrona doktoratu w 1999 r.). Na Uniwersytecie Zielonogórskim pracuje od 1990 r. Kolokwium habilitacyjne na podstawie rozprawy *Degradacja mitu w literaturze fantasy* odbyło się na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Wrocławskiego w 2010 r. Tytuł profesora nauk humanistycznych uzyskał na podstawie pracy *Zbrodnia w fantastycznych światach. Motywy kryminalne w literaturze fantastycznej*.

W 1991 r. podjął pracę w Zakładzie Teorii Literatury w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze. Od 2012 r. jest kierownikiem Pracowni Mitopoetyki i Filozofii Literatury. Gościnnie prowadził także wykłady z metafizyki, filozofii Boga i antropologii filozoficznej w Instytucie Filozoficzno-Teologicznym im. Edyty Stein w Zielonej Górze (Sekcja Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego) oraz seminarium magisterskie z literatury popularnej na kierunku *kulturoznawstwo* w Wyższej Szkole Nauk Humanistycznych i Dziennikarstwa (obecnie Collegium Da Vinci) w Poznaniu.

Obecnie wyklada w Wyższym Seminarium Duchownym Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej w Obrze (Sekcja Wydziału Teologicznego UAM w Poznaniu) filozofię Boga oraz filozofię przyrody. Prowadził także wykłady dla studentów Instytutu Filologicznego Uniwersytetu im. Tarasa Szewczenki w Kijowie. Jest członkiem Rady Redakcyjnej Słowiańskiej Fantastyki wydawanej przez Katedrę Filologii Słowiańskiej i Centrum Sławistyki Uniwersytetu Narodowego im. Tarasa Szewczenki w Kijowie oraz redaktorem naczelnym rocznika „*International Journal of Slavic Studies Transgressive, Pragmatic and Speculative Horizons of Popular Literature and Culture*” wydawanego przez Instytut Filologii Polskiej Uniwersytetu Zielonogórskiego. Stale współpracuje z periodykami „*Literatura i Kultura Popularna*” oraz „*Dydaktyka Literatury*”.

Pomysłodawca, organizator i kierownik naukowy cyklicznej międzynarodowej konferencji „*Fantastyczność i Cudowność*” skupiającej badaczy zajmujących się problematyką szeroko rozumianej fantastyki w literaturze i kulturze, a obecnie kierownik naukowy cyklicznej corocznej konferencji naukowej współorganizowanej przez Instytut Filologii Polskiej UZ oraz Instytut Filologiczny i Katedrę Języka Polskiego Uniwersytetu im. Tarasa Szewczenki w Kijowie. Zorganizował i poprowadził pierwszy panel dyskusyjny poświęcony słowiańskiej fantastyce, jaki odbył się w ramach XVI Międzynarodowego Kongresu Słowistów w Belgradzie w 2019 r. Współpracuje stale z badaczami z ważnych ośrodków akademickich krajów słowiańskich (Moskwa, Kijów, Belgrad, Sofia), w których prowadzone są badania nad fantastyką słowiańską oraz najważniejszymi polskimi ośrodkami naukowymi zajmującymi się problematyką mitu.

Autor siedmiu książek, redaktor czternastu monografii wydawanych w Polsce, Niemczech i Wielkiej Brytanii, autor ponad stu artykułów w czasopiśmie polskich oraz zagranicznych.

Podstawowym przedmiotem jego badań są mythopoeiczne wymiary dzieła literackiego oraz antropologiczne aspekty współczesnej literatury spekulatywnej, a także szeroko

FOT. ARCHIWUM PRYWATNE PROF. BOGDANA TROCHY

rozumiana fantastyka słowiańska. Brał udział w badaniach prowadzonych w ramach projektu badawczego *Postrzeganie świata a narracje mityczne* zorganizowanego przez naukowców z Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II oraz Uniwersytetu Jagiellońskiego. Był także kierownikiem naukowym oraz wykonawcą grantu *Badanie związków kulturowych Polsko-Iberyjskich oraz Polsko-Iberoamerykańskich* prowadzonego w ramach programu Santander Universidades.

Zakres jego badań obejmuje metodologiczne aspekty prawdziwościowej lektury dzieła literackiego, roli dzieła literackiego w procesie samopoznania, technik wykładni oraz funkcji antropologicznej interpretowanego znaczenia tekstu. Poza tym interesuje się funkcjami treści mitycznych, procesem degradacji mitu, jak i remitologizacją (zwłaszcza w literaturze popularnej) oraz rozpoznawaniem kontekstów filozoficznych dzieła literackiego (szczególnie w wymiarze metafizycznym i antropologicznym). Skupia się także na fenomenologicznym i hermeneutycznym aspekcie badania zjawiska mythopoei w literaturze powszechnej. Współpracuje z Zielonogórskim Klubem Miłośników Fantastyki Ad Astra w organizowanych przez jego członków imprezach o charakterze popularnonaukowym.

Serdecznie gratulujemy otrzymanych nominacji.

NOWE HABILITACJE

W INSTYTUCIE METROLOGII, ELEKTRONIKI I INFORMATYKI

Mamy przyjemność poinformować, że do grona samodzielnych pracowników naukowych dołączyli dwaj nasi koledzy: **dr inż. Janusz Kaczmarek** i **dr inż. Sergiusz Sienkowski**. Stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie Automatyka, Elektronika i Elektrotechnika uzyskali na mocy odpowiednich uchwał przyjętych przez Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego w dniu 20 maja 2020 r.

Dr hab. inż. Janusz Kaczmarek

Podstawą jego wniosku habilitacyjnego był jednotematyczny cykl dziesięciu publikacji pod wspólną nazwą *Pomiar i odtwarzanie zespolonego stosunku napięć w pomiarach impedancji i wzorcowych źródłach mocy prądu przemiennego*, którego tematyka obejmuje nowe struktury układowe do precyzyjnego pomiaru i odtwarzania zespolonego stosunku napięć, ich implementację w przyrządach i systemach pomiarowych oraz metodykę ich badań. Jednym z głównych celów prowadzonych badań było poszukiwanie odpowiedzi na pytanie, w jakim zakresie metody cyfrowego przetwarzania sygnałów mogą być użyte do zautomatyzowania układów i systemów pomiarowych o najwyższych dokładnościach, które w narodowych instytutach metrologicznych są stosowane do realizacji narodowych skal pojemności i indukcyjności. W publikacjach cyklu przedstawiono między innymi wyniki prac badawczych uzyskane w dwóch projektach międzynarodowych współfinansowanych przez EURAMET i Unię Europejską w ramach programów ramowych Unii Europejskiej (7. Programu Ramowego i Horyzont 2020): *Automated impedance metrology extending the quantum toolbox for electricity*, (2013-2016, European Metrology Research Programme) i *A versatile electrical impedance calibration laboratory based on digital impedance bridges*, (2018-2021, European Metrology Programme for Innovation and Research). Wymiernym efektem prowa-

FOT. Z ARCHIWUM PRYWATNEGO J. KACZMAREKA

dzonych prac badawczych było opracowanie w Instytucie Metrologii, Elektroniki i Informatyki, przy istotnym udziale dr. hab. inż. Janusza Kaczmarka, wielokanałowego cyfrowego generatora napięć sinusoidalnych o unikatowych parametrach metrologicznych i właściwościach funkcjonalnych. Kopie generatora zostały zakupione przez narodowe instytuty metrologiczne Włoch (INRIM) i Irlandii (NSAI) i zostały tam wdrożone w cyfrowych w pełni automatycznych 4-portowych mostkach impedancji o dokładności rzędu

10^{-6} . Obecnie kolejna kopia generatora jest realizowana dla narodowego instytutu metrologicznego w Hiszpanii (CEM). Dr hab. inż. Janusz Kaczmarek jest absolwentem Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze i pierwszym doktorem wypromowanym na Politechnice Zielonogórskiej. Pracę doktorską pt. *Analiza możliwości poprawy właściwości metrologicznych komparatora admitancji poprzez programową korekcję błędów* napisał pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Mariana Miłka.

Dr hab. inż. Sergiusz Sienkowski

Podstawą przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. inż. Sergiusza Sienkowskiego był jednotematyczny cykl siedmiu publikacji pod wspólną nazwą *Czasowo-dyskretne metody estymacji parametrów sygnałów*. Na przedstawione osiągnięcie składało się pięć artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie z listy filadelfijskiej oraz dwa artykuły naukowe opublikowane w czasopiśmie o zasięgu krajowym. Cykl publikacji obejmował prezentację opracowanych przez habilitanta nowych, szybkich i prostych metod estymacji parametrów sygnałów. W uzasadnieniu zaprezentowanego osiągnięcia habilitant podkreślał przekonująco, że w obecnych czasach

FOT. Z ARCHIWUM PRYWATNEGO S. SIENKOWSKIEGO

duża dokładność metody nie musi być jedynym kryterium jej doboru. Często ważny jest również czas i koszt obliczeń. Taki koszt należy rozumieć jako koszt urządzeń pomiarowych oraz koszt zużytej przez te urządzenia energii elektrycznej. Dobrym przykładem są systemy pomiarowe, w których powszechnie stosowane są wielofunkcyjne multimetry bateryjne klasy 0,1 lub 1. Taka klasa dokładności multimetrów jest często wystarczająca, natomiast ważna jest ilość zużytej energii odpowiadająca poziomowi zużycia baterii. Zastosowanie w takich systemach szybkich algorytmów numerycznych oznacza nie tylko zmniejszenie zużycia energii, ale również zwiększanie żywotności baterii. Zatem w systemach pomiarowych, w których oprócz dokładności liczy się również czas i koszt obliczeń, zastosowanie szybkich i prostych algorytmów numerycznych jest uzasadnione, ponieważ skutkuje zmniejszeniem kosztów budowy systemów (tańsze urządzenia i tańsza eksploatacja) oraz zmniejszeniem ilości zużytej energii elektrycznej (mniejsze zapotrzebowanie na moc obliczeniową). Dr hab. inż. Sergiusz Sienkowski od początku kariery zawodowej związany jest z zielonogórskim środowiskiem naukowym. W 2001 r. ukończył studia magisterskie na kierunku *matematyka* (specjalność: *matematyka przemysłowa*) na Wydziale Nauk Ścisłych Politechniki Zielonogórskiej,

a następnie w 2003 r. studia magisterskie na kierunku *informatyka* (specjalność: *przemysłowe systemy informatyczne*) na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego. W 2011 r. obronił na tym wydziale rozprawę doktorską zatytułowaną *Ocena niepewności cyfrowych pomiarów podstawowych parametrów sygnałów*, której promotorem była dr hab. inż. Jadwiga Lal-Jadziak. W latach 2003-2012 był pracownikiem Instytutu Metrologii Elektrycznej Uniwersytetu Zielonogórskiego. Od 2012 r. do dnia obecnego jest pracownikiem Instytutu Metrologii, Elektroniki i Informatyki

na naszym Uniwersytecie. Dr hab. inż. Sergiusz Sienkowski jest autorem lub współautorem ponad trzydziestu artykułów naukowych oraz licznych referatów konferencyjnych wygłoszonych na konferencjach o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Jego zainteresowania badawcze dotyczą głównie problematyki przetwarzania sygnałów oraz analizy danych pomiarowych. Obecnie prowadzi badania nad opracowywaniem nowych algorytmów do estymacji częstotliwości sygnału sinusoidalnego. Poza działalnością publikacyjną brał udział, jako wykonawca, w jednym z projektów badawczych rozwojowych realizowanych w Instytucie Metrologii Elektrycznej we współpracy z Głównym Urzędem Miar w Warszawie oraz w granicy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Był również aktywnym uczestnikiem wydarzeń popularyzując naukę na macierzystym wydziale, prowadząc pokazy oraz sprawując funkcje organizacyjne na dniach otwartych drzwi Wydziału. Dr hab. S. Sienkowski łączy zainteresowania badawcze z dydaktyką prowadząc zajęcia m.in. z techniki eksperymentu, cyfrowego przetwarzania sygnałów oraz metod komputerowych ze studentami *informatyki* oraz *automatyki i robotyki*. Gratulujemy kolegom sukcesu i życzymy dalszej owocnej pracy naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej.

Leszek Furmankiewicz

NOWA HABILITACJA

W INSTYTUCIE FILOLOGII POLSKIEJ

Rada Dyscypliny Naukowej *Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach* Uniwersytetu Wrocławskiego na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2020 r. podjęła uchwałę o nadaniu dr. Tomaszowi Ratajczakowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach. Podstawą do podjęcia uchwały było jednomyślne poparcie Komisji Habilitacyjnej, która opierając się na opiniach recenzentów, uznała, że przedstawiony przez habilitanta dorobek (w tym jako główne osiągnięcie naukowe – wskazana przez niego monografia *Polskie modlitewniki różnych wyznań. Studium bibliologiczne*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2019) oraz pozostała aktywność w obszarze nauki mają charakter znacznego wkładu w rozwój dyscypliny bibliologia i informatologia.

Dr hab. Tomasz Ratajczak

Tomasz Ratajczak, absolwent zielonogórskiej polonistyki, zawodowo z Uniwersytetem Zielonogórskim (wcześniej – Wyższą Szkołą Pedagogiczną im. Tadeusza Kotarbińskiego) związany jest od 1997 r., kiedy to pomyślny przebieg konkursu na stanowisko asystenta w ówczesnym Zakładzie Historii Literatury Instytutu Filologii Polskiej zapewnił mu zatrudnienie, najpierw na roczny okres próbny,

a później na czas nieokreślony. W kwietniu 2005 r., po przedłożeniu dysertacji *Literatura religijna w wadowickich oficynach wydawniczych (1825-1939). Z pogranicza historii książki i komunikacji społecznej*, Rada Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu nadała mu stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, zaś w lipcu tego sa-

meo roku Rektor UZ zatrudnił go na stanowisku adiunkta w IFP.

Będąc asystentem, a następnie adiunktem T. Ratajczak pełnił bądź nadal pełni szereg funkcji natury organizacyjnej. Między innymi w latach 2007-2008 przyjął obowiązki kierownika studiów podyplomowych dla nauczycieli w zakresie ICT, języków obcych oraz drugiego przedmiotu w zakresie bibliotekoznawstwa i informacji naukowej realizowanych w ramach projektu Ministerstwa Edukacji Narodowej ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, współtworząc uprzednio program kształcenia dla tego poziomu edukacji. W 2009 r. został kierownikiem uruchomionych na Wydziale Humanistycznym UZ *kwalfikacyjnych studiów podyplomowych w zakresie informacji naukowej i bibliotekoznawstwa*, zaś sześć lat później – studiów podyplomowych na kierunku *filologiczna obsługa administracji i biznesu* (prowadzonych przez ten sam wydział). W 2010 r. Rektor UZ przydzielił mu obowiązki kierownika Pracowni Nauk Pomocniczych i Literatury Popularnej (później: Pracowni Bibliologii i Badań nad Literaturą Popularną; obecnie: Pracowni Badań nad Literaturą Użytkową i Książką), natomiast w 2012 r. – wicedyrektora IFP (najpierw w kadencji 2012-2016, później 2016-2020).

Jeszcze przed przyjęciem funkcji zastępcy dyrektora IFP ds. kształcenia i studentów T. Ratajczak uczestniczył w pracach Wydziałowego Zespołu ds. Wdrażania Krajowych Ram Kwalifikacji (jego rolą było dostosowanie do tych wymogów programu studiów pierwszego stopnia na kierunku *bibliotekoznawstwo i informacja naukowa*), natomiast po objęciu funkcji wicedyrektora został członkiem Komisji ds. Jakości Kształcenia na Wydziale Humanistycznym oraz Wydziałowego Zespołu ds. Ewaluacji Jakości Kształcenia – wynikające z tej przynależności zadania wykonuje do dziś. Ponadto od 2008 r. reprezentował młodszych nauczycieli akademickich w Radzie Wydziału Humanistycznego, natomiast w kadencjach 2012-2016 i 2016-2020 – w Senacie UZ. Dodatkowo w kadencji 2012-2016 pełnił funkcję wiceprzewodniczącego senackiej Komisji ds. Dyscyplinarnych Studentów i Doktorantów UZ.

Przez czternaście lat (w okresie 2003-2017) był instytucyjnym koordynatorem ECTS, opracowując i oddając do druku coroczny informator ECTS dla kierunków obsługiwanych przez IFP, natomiast w latach 2012-2016 wypełniał zadania wydziałowego koordynatora ECTS, sprawując jednocześnie obowiązki pełnomocnika dziekana Wydziału Humanistycznego ds. programu Erasmus (jego rolą była m.in. opieka nad obcokrajowcami przyjeżdżającymi na studia do Zielonej Góry).

Nie licząc osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, w latach 2005-2020 opublikował cztery recenzowane monografie, z których jedną – *Książki religijne i quasi-religijne z wadowickich oficyn drukarskich (1825-1940)*, Warszawa: Wydawnictwo DiG, 2010 – będącą zmodyfikowaną wersją rozprawy doktorskiej, dofinansował Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W tym samym czasie przygotował do druku kolejną ze swoich książek, a pod jego współredakcją ukazało się osiem monografii wieloautorskich, w tym jedna wydana w języku angielskim (w nakładzie wydawnictwa Cambridge Scholars Publishing, 2013). Został także autorem dziewiętnastu rozdziałów w tomach posesyjnych, z których trzy ukazały się poza granicami kraju, oraz szesnastu artykułów (w sumie jego dorobek publikacyjny obejmuje w chwili obecnej 68 zrecenzowanych prac i kilka publikacji popularnonaukowych). Jednocześnie – w charakterze kierownika organizacyjnego lub naukowo-organizacyjnego – był współorganizatorem pięciu interdyscyplinarnych konferencji naukowych z cyklu „Fantastyczność i cudowność”, integrujących krajowe środowisko badaczy literatury *fantasy*, a zarazem – dzięki spotkaniom o zasięgu międzynarodowym (w trzech przypadkach) – integrujących to środowisko z przedstawicielami świata nauki przybyłymi do Zielonej Góry m.in. z Francji, Kamerunu, Kanady, Rosji, Ukrainy i USA. W dalszej kolejności współorganizował trzy *Zielonogórskie Seminaria Literaturoznawcze*, warsztaty tematyczno-metodologiczne (w ramach projektu badawczego *Badanie związków kulturowych polsko-iberyjskich*

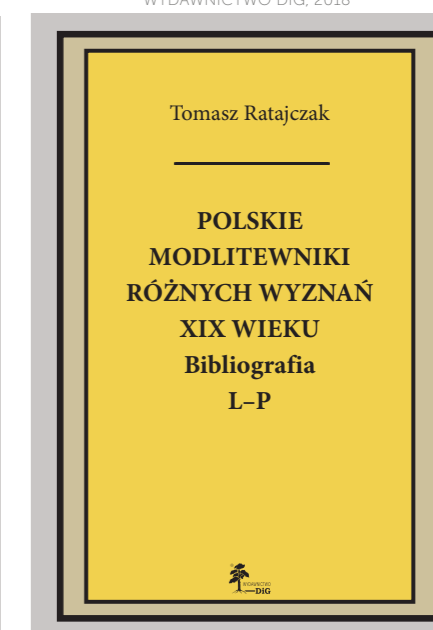
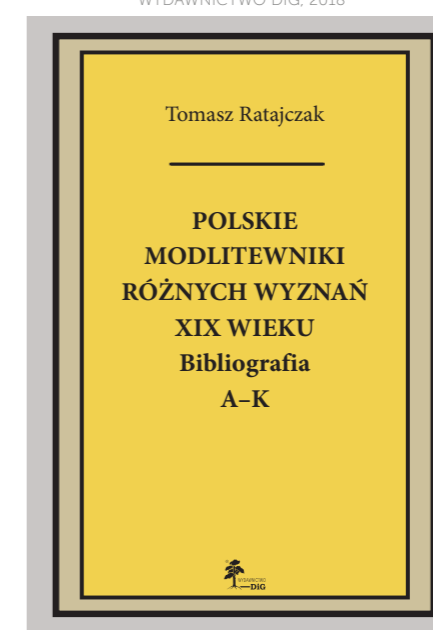
T. RATAJCZAK, *POLSKIE MODLITEWNIKI RÓŻNYCH WYZNAŃ XIX WIEKU. STUDIUM BIBLIOLÓGICZNE*, WARSZAWA: PWN, 2019

T. RATAJCZAK, *POLSKIE MODLITEWNIKI RÓŻNYCH WYZNAŃ XIX WIEKU. BIBLIOGRAFIA A-K*, WARSZAWA: WYDAWNICTWO DIG, 2018

T. RATAJCZAK, *POLSKIE MODLITEWNIKI RÓŻNYCH WYZNAŃ XIX WIEKU. BIBLIOGRAFIA L-P*, WARSZAWA: WYDAWNICTWO DIG, 2018

FOT. Z ARCHIWUM PRYWATNEGO T. RATAJCZAKA

oraz polsko-iberoamerykańskich finansowanego przez Program Santander Universidades), wreszcie – w 2018 r. pełnił rolę organizatora i gospodarza zjazdu reprezentantów krajowego środowiska polonistycznego w ramach Konferencji Polonistyk Uniwersyteckich, będącej cyklicznym spotkaniem dziekanów wydziałów polonistycznych (filologicznych), dyrektorów instytutów polonistycznych (ew. literatury lub języka polskiego) oraz przedstawicieli Komitetu Nauk o Literaturze czy Komitetu Językoznawstwa PAN.

Od 1997 r. był uczestnikiem niemal dwudziestu konferencji naukowych (ogólnopolskich, międzynarodowych, zagranicznych), wygłaszając w ich trakcie referaty lub biorąc udział w panelach dyskusyjnych. Ponadto uczestniczył w czterech zjazdach środowiskowych, czterech seminariach lub warsztatach naukowo-dydaktycznych oraz dwukrotnie, w ramach programu Erasmus, odbył wyjazdy studyjne do Wilna i Brna w celu prowadzenia zajęć dydaktycznych na tamtejszych uniwersytetach.

W ostatnich latach dr hab. T. Ratajczak dwukrotnie pełnił rolę promotora pomocniczego w przewodach doktorskich. W ramach studiów pierwszego stopnia na kierunkach *bibliotekoznawstwo i informacja naukowa* oraz *filologia polska* wypromował 38 prac licencjackich, z kolei na studiach podyplomowych – około 60 prac dyplomowych. Zarazem co najmniej 110 razy recenzował prace końco-

we (dyplomowe, licencjackie lub magisterskie). Poza seminariami prowadził bądź prowadzi laboratoria, konwersatoria, ćwiczenia i wykłady z kilkunastu obligatoryjnych przedmiotów kierunkowych, specjalizacyjnych lub do wyboru, otrzymując każdego roku satysfakcjonujące noty ze strony studentów (w ramach ogólnouniwersyteckiej „akcji ewaluacji OCEN BELFRA”). Przez cały okres swojej działalności naukowo-dydaktycznej otrzymał kilka nagród rektorskich: za osiągnięcia organizacyjne (czterokrotnie), naukowe (dwukrotnie) i dydaktyczne (raz). Ponadto w 2018 r. został laureatem III edycji konkursu „Mały grant” ogłoszonego przez Prorektora UZ ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą.

Ponieważ zainteresowania badawcze dr. hab. T. Ratajczaka oscylują wokół książki postrzeganej jako fizyczny nośnik treści i jako tekst, ich obszar tematyczny siłą rzeczy wyznaczają zagadnienia z dwóch zakresów, tj. bibliologii (teorii i historii książki) oraz literaturoznawstwa (chodzi m.in. o popularną i użytkową literaturę religijną). Poza tym interesują go związki Internetu z literaturą i filmem oraz – z racji pełnionych przez szereg lat funkcji organizacyjno-kierowniczych – zajmował się problematyką kształcenia akademickiego polonistów czy pracowników bibliotek i informacji naukowej.

Krystian Saja

POROZMAWIAJMY O MODLITEWNIKACH

z dr. hab. Tomaszem Ratajczakiem rozmawia Krystian Saja

„W zeszłym roku nakładem Wydawnictwa Naukowego PWN ukazała się Pańska najnowsza książka zatytułowana *Polskie modlitewniki różnych wyznań XIX wieku. Studium bibliologiczne*. Jakie czynniki wpłynęły na decyzję o napisaniu pracy na taki właśnie temat?

Badając swego czasu repertuar wydawniczy Wadowic w XIX i pierwszej połowie XX w. pod kątem obecności w nim druków o tematyce religijnej bądź quasi-religijnej – taki był temat mojej rozprawy doktorskiej – stwierdziłem, że na wydanych tam 715 tytułach o takim właśnie charakterze przypadło 228 modlitewników, z których część opracowano w formie skromnych broszur bądź druków ulotnych, a część jako luksusowe edycje książkowe o objętości liczącej nawet kilkaset stron. Pod wpływem tych obserwacji nasunęły mi się pytania dotyczące m.in. skali i geografii produkcji tego typu publikacji w pozostałych ośrodkach książki polskiej – to po pierwsze; po drugie – za istotny problem

badawczy uznałem potrzebę redefinicji i typologii modlitewnika, gdyż encyklopedyczno-słownikowe ustalenia, wyjaśniające, że przez termin ten należy rozumieć „książkę zawierającą zbiór modlitw lub tekstów nabożnych” albo „zbiór modlitw rozpowszechniany osobno w postaci kodeksu rękopiśmiennego lub – od czasu wynalezienia druku – książki do nabożeństwa” – by przywołać tylko niektóre z obowiązujących powszechnie rozstrzygnięć – w przypadku repertuaru wydawniczego Wadowic okazały się niewystarczające. Poza tym trudno byłoby za ich pomocą wyodrębnić i opisać współczesne przykłady piśmiennictwa służącego do modlitwy, których wygląd do złudzenia może przypominać opakowanie jakiegoś medykamentu – ostatnio na temat modlitewników wypuszczonych na rynek czytelnicy w tej właśnie formie wypowiedziały się prof. Maria Wojtak w artykule *Modlitewnik jako lekarstwo. Analiza genologiczna* w „Rocznikach Humanistycznych”. Bądź też są modlitewnikami wirtualnymi z całą gamą przeróżnych

rozwiązań graficznych – statycznych lub dynamicznych – i o zdyswersyfikowanej zawartości tematycznej, tj. zawierającej oprócz modlitw i nabożeństw także inne treści religijne. A przecież mamy jeszcze do czynienia z wydawnictwami ściennymi, spotykanymi także w XIX wieku, z których część przyjmuje postać fototapety albo naściennej naklejki, a jeszcze inne – ulicznego billboardu.

— Nawet takie?

Oczywiście, przy czym spotykane, np. w pobliżu świątyń, billboardy, zawierając raczej krótsze formy modlitewne, oprócz zapewnienia ich czytelnikom/użytkownikom łączności z przedmiotem wiary poprzez uczestniczenie w podstawowej sferze komunikacyjnej, jaką przypisano drukom służącym modlitwie, mianowicie kultu, pełnią jeszcze jedną funkcję – reklamowo-agitacyjną.

— Z Pańskiej wypowiedzi wynika, że dokumenty o charakterze modlitewnym, np. książki, druki ulotne, a ostatnio także modlitewniki wirtualne, tworzą zbiór mocno zróżnicowany. Czy mógłby Pan to zagadnienie pokrótce przybliżyć?

To prawda, modlitewniki – podobnie zresztą jak elementarze – oprócz powszechności, bo przecież nie będzie przesadą, jak stwierdzę, że niemal każdy z nas spotkał się z tego rodzaju przewodnikiem, cechuje duża odmienność. Były i są zjawiskiem wielokształtnym i zmiennym, nieprzerwanie poddawany szeregowi różnorodnych i nierazdo zaskakujących modyfikacji. Przypomnę, że współcześnie korzystamy już z internetowych baz modlitw z całym wachlarzem możliwości, jakie stwarza hipertekst.

Niewątpliwie o wiele prościej byłoby pogrupować przykłady najdawniejsze, choć wiadomo, że już w drugiej połowie XV stulecia na terenie niemal całej Europy, a na pewno Francji, Niderlandów, Anglii, Niemiec, Włoch oraz w krajach północnej i środkowo-wschodniej części kontynentu, pojawiło się wiele tekstów służących do modlitwy i ich zbiorów – w pierw dedykowanych środowiskom klasztornym, później możnowładcom. Część z nich osadzała się na benedyktyńskiej zasadzie podziału dnia na liturgiczny czas modlitwy oficjalnej – *officium divinum*, w którym wspólnie stawano przed Bogiem w poczuciu więzi z modłaczami się wokół współwyznawcami, a pozostałe – na emocjonalnej zasadzie augustiańskiej, wyrażającej się w dążeniu do indywidualnego dialogu z Bogiem w samotności. W ten sposób, na drodze trwającej kilka wieków ewolucji, ukształtowały się dwa typy modlitewników; mianowicie do wspólnego odprawiania liturgii wykorzystywano mszały i brewiarze, natomiast do prywatnego użytku służyły niezwykle popularne – zwłaszcza w późnym średniowieczu –

godzinki, które z upływem lat oderwały się od brewiarza, tworząc odrębny typ książki do nabożeństwa, zróżnicowany w zależności od kraju, w jakim powstały. Zawierały bowiem treści dystynktywne dla danego regionu Europy. Z kolei modlitewnikami zaspokajającymi jednocześnie wspólnotową i indywidualną pobożność, aż po stulecie XVI, były psalterze, używane zarówno do celów liturgicznych – w chrześcijaństwie i judaizmie, jak i do modlitwy prywatnej – w chrześcijaństwie. Wynalezienie druku wymusiło podział modlitewników na nieczcionkowe, czyli rękopiśmienne, zwane też skryptograficznymi, oraz czcionkowe – typograficzne. Z kolei nastanie reformacji skomplikowało ich klasyfikowanie według kryterium wyznaniowego. Kolejnym przykładem zróżnicowania zestawów modlitewnych – właściwych dla środowiska katolickiego – byłoby oddzielenie od siebie modlitewników przedtrydenckich i trydenckich, gdzie granice odmienności tych drugich zakreślałyby modlitwy wcześniej niespotykane, np. za

KSIĄŻKA DO NABOŻEŃSTWA DLA WSZYSTKICH KATOLIKÓW UŁOŻONA PODŁUG KSIĄŻKI WYDANEJ Z POLECENIA NAJPRZEWIELEBNIJSZEGO ARCY-BISKUPA DUNINA (WYD. NOWE, CZĘSTOCHOWA 1876). ZBIORY BIBLIOTEKI JAGIELLOŃSKIEJ W KRAKOWIE (SYGN. I 78505). FOT. T. RATAJCZAK

solidarność całego chrześcijaństwa, rozszerzoną w XVIII stuleciu o prawosławną Rosję. Inna linia podziału przebiegałaby pomiędzy zbiorami medytacyjnymi i niemedytacyjnymi, modlitewnikami uwzględniającymi treści biblijne i – sytuującymi się po przeciwnej stronie – pozbawionymi elementu biblijnego. Tę heterogeniczność modlitewników jeszcze bardziej rozdrobnią przykłady z wieku XIX i współczesne, chociaż te w mniejszym stopniu. I tak, uwzględnienie w przypadku tych ostatnich wyznacza sposobu utrwalania i istnienia piśmiennictwa oprócz modlitewników drukowanych czy rękopiśmiennych, powstałych za sprawą doraźnych aktów modlitewnych, np. w latach II wojny światowej, dodatkowo wyeksponuje wspomniane już modlitewniki wirtualne, nazywane też elektronicznymi bądź internetowymi, których podział przebiegałby m.in. według kryterium formatu – np. PDF, RTF, HTML, DjVu, czy dostępu – płatne, Open Access itd. Jak widać, ogromną liczbę dokumentów służących do modlitwy można podzielić, stosując różnokierunkowe wskaźniki. W przywołanej książce, skupiając się tylko na przykładach XIX-wiecznych, różnicuję je, kierując się regułami właściwymi dla bibliologii, następnie – teologii, wreszcie – nauk filologicznych.

— Czy wśród omówionych przez Pana modlitewnikowych przykładów są takie, które zasługują na szczególne wyróżnienie?

Jest ich cała masa! Z całą pewnością warto zwrócić uwagę na zbiory modlitw wydane poza oficjalnym obiegiem książki religijnej. W tego rodzaju produkcji wiodła prym część oficyń warszawskich i częstochowskich, ośrodki galicyjskie – m.in. bocheński, rzeszowski, tarnowski, kilka śląskich – np. w Piekarach i Mikołowie, na Śląsku Cie-

szynskim u Feitzingerów w Cieszynie, na Pomorzu – np. w Chelmnie, i na Wileńszczyźnie. Między innymi tarnowska firma Anastazego Rusinowskiego w roku 1856 zaproponowała *Nabożeństwo podczas mszy świętej przed i po Spowiedzi, Komunii św. do Najśw. Sakramentu, do P. Jezusa i do Najśw. P. Maryi szczególnie w kościele OO. Bernardynów Rzeszowskich łaskami stynącej z przydatkiem opisu Zjawienia się Jég statuy i task cudownych za staraniem OO. Bernardynów zebrane i do druku podane*. Z tak sformułowanej informacji można by wnioskować, że wydanie przywołanego modlitewnika przygotowali ojcowie bernardyni, a mówiąc dokładniej – bernardyni rzeszowscy, ale nigdzie nie znajdziemy na ten temat dodatkowych informacji: ani odpowiednio sformułowanej sentencji cenzorskiej, ani też stosownego „słowa wstępnego”, pod którym podpisałby się prowincjał zakonu, biskup diecezji lub osoba przez nich wskazana. Gdyby takowy wpis tu był, ów druk uznałibyśmy za przynależny do obiegu patronackiego – to po pierwsze; po drugie – z całą pewnością w obrębie tytułu nie natrafilibyśmy na element dowartościowujący lokalny przedmiot kultu, w tym przypadku figurę Najświętszej Maryi Panny z dzieciątkiem, „jakoby szczególnie w kościele OO. Bernardynów Rzeszowskich łaskami stynącej”, gdyż nie jest to formuła wolna od doktrynalnego błędu, poza tym ów zapis świadczy także o próbie różnicowania na lepsze i gorsze poszczególnych modlitewników, z których cenniejszym – z uwagi na adresatkę modłów – wydawałby się zbiór treści modlitewnych kierowanych do wizerunku rzeszowskiego, a mniej wartościowym – zestaw modlitw i pieśni pomieszczonych w drukach konkurencyjnych, pomyślanych o innej figurze bądź obrazie, a tym samym – innym miejscu kultu.

Te elementy reklamy, bo trudno nie mówić tu o obecności jednej z ówczesnych metod komunikacji marketingowej, są dość charakterystycznym wyróżnikiem modlitewników funkcjonujących poza oficjalnym obiegiem książki religijnej. Podobną funkcję pełniło akcentowanie na ich kartach tytułowych liczby wznowień, a przy okazji kolejnych edycji danego tytułu – podkreślanie faktu pomnożenia jego zawartości, nawet gdyby to pomnożenie miało polegać na dodaniu jednego czy dwóch tekstów modlitewnych.

Obok atrakcyjnie sformułowanych tytułów wyróżniało je zamieszczanie na trzeciej lub czwartej stronie okładki z farbowanego papieru wykazu innych pozycji – niekiedy o charakterze modlitewnym – z repertuaru danego wydawcy. Tak pomyślane i rozprowadzane w tysiącach egzemplarzy modlitewniki wypełniano nie tylko powszechnie znanymi modlitwami, dopasowując się w ten sposób do właściwości rynku, jego potrzeb i zamiłowań, ale także ilustracjami. Zazwyczaj były to znane z innych tytułów pojedyncze sceny ukrzyżowania i/lub wizerunki Maryi lub świętych, które nie zawsze zamieszczano adekwatnie do treści – liczyła się tu sama ich obecność, nadając całości waloru estetycznego, a pośrednio pełniąc funkcję znaku potwierdzającego wartość ideowo-religijną całości. Podobną rolę odgrywały inne zdobienia – ramki i winiety, których wzornictwo niejednokrotnie łudzaco przypominało oficjalne książki do nabożeństwa. Inną cechą tych wydawnictw był słabej jakości papier, niekiedy brak zszycia kartek i, zdarzające się nader często, błędy edytorskie – wszystko

to było wynikiem nieustannych zabiegów mających na celu maksymalne obniżenie ceny tego typu wytworów. I wreszcie rzecz podstawowa, mianowicie tego typu modlitewniki nie posiadały *imprimatur*, którego brak, podobnie jak wydanie i dystrybucja modlitewnika bez udziału osób duchownych czy instytucji religijnych, jest kryterium formalnym definiującym dany druk jako przynależny do nieoficjalnego obiegu księgarskiego. Choć ta wymagana prawem kanonicznym procedura w modlitewnikach jarmarczno-odpustowych jest niespotykana, to natrafimy w nich na szereg rozwiązań stanowiących jej zamienniki. Jednym z nich było np. uwzględnienie przez wydawców stosownej formuły już w tytule oferowanego druku, zazwyczaj w brzmieniu „za zezwoleniem władz duchownych”. Czasami w obrębie tytułu podkreślano, że dany zbiór jest zaczerpnięty z „ksiąg przez Kościół święty zatwierdzonych” lub że stworzono go na ich podobieństwo, co nie tylko uzupełniało nazwę książki, wprowadzając czytelnika do jej wnętrza, ale przede wszystkim zapewniało o przekazywaniu przez nią wiary w formie czystej i integralnej. W niektórych modlitewnikach wspomnianą formułę „za zezwoleniem...” zamieszczano tam, gdzie zwykle zamieszcza się znak aprobaty kościelnej, zachowując odpowiedni krój i pochyłość czcionki. Podobny efekt osiągnęto, zapisując w tym samym miejscu i z uwzględnieniem tych samych zabiegów typograficznych odpowiednie sentencje wzięte z Biblii lub innych pism kanonicznych, podając nazwę ich

„[...] modlitewniki – podobnie zresztą jak elementarze – oprócz powszechności, bo przecież nie będzie przesadą, jak stwierdzę, że niemal każdy z nas spotkał się z tego rodzaju przewodnikiem, cechuje duża odmienność. Były i są zjawiskiem wielokształtnym i zmiennym, nieprzerwanie poddawanych szeregowi różnorodnych i nierzadko zaskakujących modyfikacji.”

autora. Ponieważ taka sentencja wraz z podpisem w swojej graficznej realizacji była łudzaco podobna do zapisu *imprimatur*, mniej wprawny czytelnik łatwo mógł paść ofiarą takiej manipulacji. I z pewnością padał.

—Zapewne przystępując do badań, musiał Pan stworzyć pokaźny zbiór bibliograficzny.

Faktycznie, napisanie książki habilitacyjnej wymagało wieloletnich kwerend w celu stworzenia jak najpełniejszego wykazu interesujących mnie druków – w swoich badaniach skupiłem się bowiem na modlitewnikach drukowanych. Ostatecznie liczba polskojęzycznych, ewentualnie dwu-, trzy-, a nawet czterojęzycznych, np. polsko-niemiecko-francusko-łacińskich modlitewników różnych wyznań, wydanych w XIX-wiecznej Polsce bądź poza jej granicami, na temat których dotarłem do jakichkolwiek informacji, wyniosła 7137 tytułów. Ich wykaz stanowią trzy przygotowane przeze mnie monografie bibliograficzne, z których dwie ujrzały już światło dzienne w 2018 r. w nakładzie warszawskiego Wydawnictwa DiG, a trzecia czeka na wydanie w nowej perspektywie ewaluacyjnej. Jestem przekonany, że zestawienie to, pomimo prawdopodobnych braków, oddalających je od kompletności, służyć będzie jako dogodna baza źródłowa badaczom zajmującym się historią książki – zwłaszcza książki użytkowej – czy też zgłębiającym kulturę religijną Polaków i ludności postugu-

„[...] napisanie książki habilitacyjnej wymagało wieloletnich kwerend w celu stworzenia jak najpełniejszego wykazu interesujących mnie druków, [...] przeszło 1800 [z nich] nie było dotąd rejestrowanych w fundamentalnej dla badań historycznych *Bibliografii polskiej XIX stulecia* Karola Estreichera.”

jącej się językiem polskim. Umożliwiając nowe spojrzenie na kulturę religijną i książkę dewocyjną w dawnej Polsce, powinno także usprawnić wykorzystanie modlitewników w badaniach nad językiem religijnym oraz historią i rolą Kościoła katolickiego i innych wyznań na ziemiach polskich. Zapewne będzie również pomocne w odtworzeniu dziejów obiegu informacji – w tym dziejów cenzury religijnej i politycznej – w XIX wieku. Ponadto może stanowić przydatne narzędzie w próbie wykorzystania modlitewników – a chodzi tu przede wszystkim o druki przypisane do konkretnych pór dnia – do rekonstrukcji życia codziennego Polaków i innych grup ludności w przywołanym stuleciu.

Warto w tym miejscu podkreślić, że przeszło 1800 z wynotowanych przeze mnie druków o charakterze modlitewnym nie było dotąd rejestrowanych w fundamentalnej dla badań historycznych *Bibliografii polskiej XIX stulecia* Karola Estreichera. Mniej więcej co dziewiątą pozycję – 798 tytułów, z czego większość stanowią książki do nabożeństwa, poznałem *in extenso*. Było to możliwe, albowiem XIX-wieczne zbiory modlitw – w przeciwieństwie do dewocyjnych druków ulotnych na czele z tzw. świętymi obrazkami, zawierającymi pojedyncze teksty modlitewne – od zawsze traktowano z większym szacunkiem, a teraz – z uwagi na dostrzegane w nich wartości kulturowe – z tym samym zaangażowaniem chroni się w zbiorach bibliotecznych, muzealnych bądź w zaciszu domowym – jako rodzinne pamiątki. Dobrymi przykładami są tu m.in.: Biblioteka Narodowa w Warszawie, na której kolekcję składają się materiały zakupione od osób prywatnych, oraz Muzeum Modlitewnika Polskiego im. Wandy Malczewskiej w Parznie, gdzie znalazły schronienie nie tylko przykłady XIX-wiecznych druków modlitewnych, ale także szereg dawnych i bliższych nam czasowo rękopisów, w tym wstrząsające świadectwo więźniarki Auschwitz podpisane nie nazwiskiem, lecz obozowym numerem. Oprócz licznych bibliografii przejrzałem także katalogi przeszło 100 bibliotek krajowych i zagranicznych oraz czujnie śledziłem serwisy aukcyjne, np. Allegro. Wszystko to wymagało mnóstwa czasu, olbrzymiego zaangażowania, dając i satysfakcję, ale i liczne chwile zwątpienia. W każdym razie miałem czasem wrażenie, że oto wędruję przez pustynię, która nie ma końca – być może dlatego zdecydowałem, że dominującym odcieniem na okładce książki habilitacyjnej jest kolor pustynnego piasku (*śmiech*).

—I ostatnie pytanie. Czy okładka Pańskiej książki wydanej przez PWN zawiera jeszcze jakiś element o znaczeniu symbolicznym?

Owszem, zostało na niej umieszczone zdjęcie ukazujące jeden z modlitewników ze zbiorów Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, na którym widać krucyfiks z wydrapaną postacią Chrystusa. Pozwoli Pan, że kwestię tę zostawię jednak bez rozwiniętego komentarza.

—Dziękuję za rozmowę.

NAGRODY KULTURALNE PREZYDENTA MIASTA

48

Tradycją stało się już, że podczas Winobrania radni miejscy spotykają się na uroczystej sesji, aby osobom i instytucjom zasłużonym dla zielonogórskiej kultury wręczyć Nagrody Kulturalne.

W tym roku XXVII Sesja Rady Miasta Zielona Góra odbyła się w Sali Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego, a uczestniczył w niej również rektor UZ; prof. Wojciech Strzyżewski. I tak jak w latach ubiegłych, wśród nagrodzonych nie zabrakło przedstawiciela naszej Uczelni.

Indywidualną Nagrodę Kulturalną Miasta Zielona Góra 2020 otrzymała dr Aleksandra Kubiak - adiunkt w Katedrze Interdyscyplinarnej Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nagrody są przyznawane za szczególne osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej, upowszechniania i ochrony kultury.

Specjalna komisja wyłoniła 6 laureatów nagród indywidualnych i 4 instytucje:

1. **Zdzisław Haczek** - dziennikarz GL - przez wiele lat szef działów kultury, kultury i oświaty, społecznego. Od 2020 r. pracuje na stanowisku wydawcy online;
2. **Władysław Czulak** - zielonogórski fotograf i filmowiec, fotoreporter Gazety Wyborczej;
3. **Grzegorz Biszczyński** - historyk i regionalista, kolekcjoner pocztówek z przedwojennej Zielonej Góry, autor książki „Nieznane twarze Zielonej Góry”;
4. **Adolf Witt** - prezes Orkiestry Dętej Zastal, w której gra od 60 lat;
5. **Robert Jurga** - zajmuje się zawodowo badaniem historii fortyfikacji, pisaniem i ilustrowaniem książek i artykułów z dziedziny wojskowości. Jest autorem książek

i kilkudziesięciu artykułów dotyczących historii fortyfikacji. Od 2007 roku mieszka w Zielonej Górze;

6. **Aleksandra Kubiak** - artystka wizualna, autorka performance'ów, filmów, form przestrzennych; adiunkt w Katedrze Interdyscyplinarnej Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego. W latach 2001-2013 tworzyła z Karoliną Wiktor Grupę Sędzia Główny, artystki nominowane były m.in. do Paszportów Polityki oraz Nagrody Spojrzenia. Dziś jest też związana z zielonogórskim BWA;
7. Biuro Wystaw Artystycznych;
8. Zielonogórskie Zagłębienie Kabaretowe;
9. Radio Zielona Góra;
10. Państwowa Szkoła Muzyczna I i II stopnia.

Ewa Sapeńko

CZEMU PTAKI PIJĄ ALKOHOL?

Alkohol spożywają ptaki z aż 55 gatunków.

Szpaki jedzą sfermentowane owoce, kury biją się o resztki z domowej produkcji "win". U papug i krukowatych upodobanie do alkoholu spotyka się z wyjątkową inteligencją – mówią naukowcy badający te relacje.

49

Etanol to naturalny produkt uboczny procesu fermentacji, np. słodkich owoców. Lubią go nie tylko ludzie. Sfermentowanych owoców obojętnie nie miną dziki, niedźwiedzie, małpy czy słonie (ich pijaństwo w Indiach stanowi czasem problem, bo po "spożyciu" te wielkie, silne ssaki potrafią nawet tratować wioski). Reakcja zwierząt na alkohol może się ludziom wydać znajoma: bezskutecznie walczą z grawitacją, wydają dziwne dźwięki albo rozrabiają (terapeuta uzależnień powiedziałby może nawet: podejmują ryzykowne zachowania). A potem odsypiają.

Mniej oczywiste mogą się wydać pijackie skłonności ptaków. I one jednak nie grzeszą wstrzemięźliwością, a spożycie przez nie alkoholu nie jest zjawiskiem rzadkim. Ptaki pozyskują go z poddanych naturalnej fermentacji przejrzałych owoców albo soków drzew, np. brzozy. - *Bardzo dobrze znamy to zjawisko np. u jemioluszek albo szpaków, które zajadają się czereśniami albo winogronami. W pewnym momencie część tych owoców jest przejrzała i zaczyna fermentować. I one właśnie stają się w jakiś sposób dla ptaków atrakcyjne* - mówi prof. Piotr Tryjanowski, dyrektor Instytutu Zoologii Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Kwestią ptaków pijących alkohol zoolog z Poznania zajął się wraz z grupą naukowców z uniwersytetów przyrodniczych w Lublinie i czeskiej Pradze, a także Uniwersytetu Zielonogórskiego i brytyjskiego University of Cambridge. Chcieli sprawdzić, jaki alkohol jest najczęściej spożywany przez ptaki dzikie i udomowione - i jakie gatunki mają do niego pociąg.

- *Chcieliśmy też zobaczyć, co dzieje się z ptakami, którzy wypity alkohol bądź przyjęły go w innej formie* - mówi współautor badań, student weterynarii UP w Poznaniu Mateusz Hetman.

Dopijają alkohol po ludziach

Informacje na temat konsumpcji alkoholu przez ptaki można znaleźć w naukowej literaturze, ale bogatszym źródłem okazały się zasoby internetu, dzięki którym rozsze-

rzono listę gatunków ptaków, próbujących alkoholu.

Autorzy badania zaznaczają, że ptakom nie jest trudno dotrzeć do alkoholu pozostawionego przez ludzi. Przypadki ptaków dojadających czy dopijających resztki po ludziach (np. resztki ze szklanek, pozostawionych na stolikach) są filmowane i udostępniane w internecie. Takie doniesienia mają często zabarwienie sensacyjne, a gatunki są zwykle źle opisane. Jednak nagrania te budzą zaciekawienie.

Naukowcy analizowali takie właśnie materiały wideo, opublikowane w internecie, głównie na portalu YouTube (w języku angielskim, hiszpańskim, portugalskim i rosyjskim). Wyselekcjonowali 179 nagrań przedstawiających ptaki pijące alkohol. Analizując je, naukowcy zwracali uwagę na rodzaj alkoholu, liczbę i gatunek ptaków, ich interakcję z ludźmi, otoczenie czy reakcję na nagranie innych internautów.

Jak ustalili, alkoholem nie gardzą ptaki należące co najmniej do 55 gatunków. W publikacjach naukowych i na nagraniach wideo powtarzały się zwłaszcza trzy gatunki: jemioluszkę cedrowa, jemioluszkę zwyczajną i szpak.

Ptaki zaczynają bełkotać

Wszystkie trzy gatunki badano już wcześniej pod kątem wpływu alkoholu - zaznaczają autorzy badania. Eksperymenty na zeberkach wykazały np., że etanol może się rozkładać w ich krwi i wpływać na ich śpiew (ptaki zaczynają "bełkotać"). U innych ptaków zmieniały się zachowania godowe.

Większą szansę na to, by dopaść alkohol w różnej formie, np. piwo, wino czy destylaty, mają ptaki dzikie, żyjące w pobliżu osiedli ludzkich. Najłatwiej jest jednak ptakom hodowanym. - *Bardzo duża część dostępnych informacji dotyczy ptaków przetrzymywanych w domach, choćby drobiu, któremu wyrzuca się wystodki browarniane, albo resztki po winogronie, albo porzeczki po pędzeniu wina* - zauważa prof. Tryjanowski.

Stosunkowo często do alkoholu dobiegają się papugi, np. papużka falista, czy przedstawiciele krukowatych, jak wrona siwa. Obie grupy często pojawiały się na nagraniach

z YouTube. Obie są też bardzo inteligentne. Mają też ciekawe relacje z człowiekiem, np. są przez niego dokarmiane albo kradną mu jedzenie, zyskując dostęp do nowych, niespotykanych w warunkach naturalnych form pokarmu - zauważają autorzy badania.

Prof. Tryjanowski zastrzega jednak: nie wiadomo, czy inteligencja ma tu faktyczny związek z upodobaniem do alkoholu. - Papugi są po prostu najczęściej hodowane, a krukowate często przebywają wśród ludzi i mają najniższy dystans ucieczki. Znacznie może mieć nawet to, że sami chętniej przyglądamy się zwierzętom bardziej inteligentnym - wyjaśnia.

Jaki sens ma upodobanie ptaków do alkoholu? Sfermentowanych owoców mogą one poszukiwać ze względu na etanol, który dostarcza organizmowi niemal dwa razy więcej energii, niż glukoza - tłumaczą autorzy badania.

- Glukoza jest szybkim zasobem energetycznym, który podawany razem z alkoholem powoduje, że ptaki stają się jednocześnie "frywolne" - mówi prof. Tryjanowski. - Nie od dziś wiadomo, że pokrzewki czarnobiste gatunek sztandarowy, jeśli chodzi o badania ptasich migracji - tuż przed rozpoczęciem wędrówki rzucają się na fermentujące owoce. Zjadają je i szybko lecą. Tu może chodzić nie tylko o energię, ale też jakiś rodzaj "odwagi".

Czy warto podejmować ryzyko picia alkoholu

Autorzy badania sugerują, że cena za energię z tego źródła może być wysoka. Ptaki narażone są bowiem na większe ryzyko wypadków (np. zderzeń z budynkami), a ich reakcja na obecność drapieżników jest spowolniona. Według zoologa

z IZUP oznacza to konkretne zagadnienia praktyczne: "Na przykład, czy przy domach o dużych szybach należy sadzić drzewa owocowe, do których będą leciały ptaki, zjadały owoce i odlatując - mogą w te szyby uderzać? To przecież jedno z największych źródeł śmiertelności".

- Można się śmiać, że to dziwne badania. Ale często właśnie takie prace mają ciekawe implikacje; w tym wypadku - przede wszystkim z punktu widzenia analizy ryzyka: czy warto podejmować ryzyko picia alkoholu - i jakie są tego plusy i minusy - Nie wiemy, jak naprawdę jest z tym alkoholem. A może związane z jego spożywaniem podejmowanie ryzyka może mieć sens adaptacyjny, zwłaszcza w nowych warunkach? Wyobraźmy sobie, że w okolicy pojawia się jakiś nowy owoc. Ten, kto go pierwszy spróbuje, może się otruć i źle skończyć. Ale jak odkryje rzeczywiście nowe źródło cukrów, to jest ewolucyjnym zwycięzcą.

Źródło: PAP - Nauka w Polsce/Anna Ślęzak
<https://wieleliter.pl/2020/07/09/czemu-ptaki-pija-alkohol/>

W badaniach uczestniczył dr Paweł Czechowski z Katedry Turystyki i Rekreacji Filii Uniwersytetu Zielonogórskiego w Sulechowie

CENTRUM WSPARCIA OSÓB Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIAMI

Od 1 października 2020 r. na Uniwersytecie Zielonogórskim rozpoczęło działalność Centrum Wsparcia Osób z Niepełnosprawnościami z siedzibą w budynku głównym na Kampusie B przy al. Wojska Polskiego 69. Pracujący tam specjaliści - psycholog, socjoterapeuta, terapeuta uzależnień oraz logopeda, udzielają bezpłatnego wsparcia w zakresie diagnozy i terapii - stacjonarnie lub w formie teleporady (tel. 97 974 050 - czynny wyłącznie w godzinach dyżurów specjalistów).

Ponieważ Centrum rozpoczęło działalność w ramach projektu „UZ dostępny dla wszystkich”, aby skorzystać z jego usług należy najpierw wypełnić dokumenty uprawniające do skorzystania ze wsparcia w ramach projektu unijnego. Osoby z orzeczeniem o niepełnosprawności, składają dodatkowo kserokopie orzeczenia. Osoby chcące skorzystać z teleporady muszą najpierw odesłać mailowo, na adres konkretnego specjalisty, prawidłowo wypełnione i zeskanowane dokumenty.

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

Instytut
Muzyki
UZ

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogórskiego

INSTYTUT MUZYKI UZ MA NOWEGO PROFESORA

11 maja 2020 r. Prezydent RP Andrzej Duda podpisał nominację profesorską dr hab. Bogumili Tarasiewicz, prof. UZ. Otrzymała ona tytuł profesora sztuki. To wielka radość dla artystycznego środowiska Zielonej Góry i społeczności Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz pracowników i studentów Instytutu Muzyki. Nowa Pani Profesor jest obok prof. dr. hab. Jerzego Szymaniuka i prof. dr. hab. Andrzeja Tuchowskiego trzecim profesorem w Instytucie, w którym pełni funkcję kierownika Katedry Dyrygentury, Instrumentalistyki i Wokalistyki.
(od red. o nominacji profesorskiej B. Tarasiewicz pisaliśmy także w nr. 6. Miesięcznika)

Kim jest prof. dr hab. Bogumiła Tarasiewicz ?

Jest absolwentką Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie śpiewu solowego Ewy Werki i Bożeny Kartowskiej oraz muzykologii na Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu pod kierunkiem prof. dr. hab. Jana Stęszewskiego. W 1999 r. uzyskała kwalifikacje I stopnia w dziedzinie wokalistyki w Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, a w roku 2012 stopień doktora habilitowanego sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej wokalistyka na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

Zapytana kiedyś: *Kim się czuje bardziej - śpiewaczką czy muzykologiem?*, odpowiedziała: *Kim się czuję bardziej? - ani jednym, ani drugim. Czuję się muzykiem - kocham muzykę we wszystkich jej przejawach i tą pasją chciałabym zarazić innych.* To stwierdzenie najlepiej odpowiada na postawione powyżej pytanie. Jest muzykiem w najszerszym spektrum znaczenia tego słowa, ponieważ muzyka - to pasja będąca istotą jej życia, którą skutecznie od lat „zaraża” innych ludzi.

FOT. ARCHIWUM PRYWATNE PROF. BOGUMILI TARASIEWICZ

Jako muzyk realizuje się w wielu obszarach działalności artystycznej, naukowej, pedagogicznej i popularyzatorskiej. Jest koncertującą wokalistką (mezzosopran), uznaną interpretatorką XIX i XX-wiecznej liryki wokalnej. Ma w swoim dorobku kilkaset koncertów, w tym wiele recitali zarówno w kraju, jak i zagranicą. Występowała w b. ZSRR, Niemczech, Francji, Szwajcarii, Włoszech, Watykanie, Ukrainie, na Litwie, w Czechach, Austrii i Wietnamie. Jako solistka współpracowa-

ta z uznanymi w lokalnym środowisku zespołami kameralnymi: chórami macierzystego Instytutu (m.in.: podczas tournées koncertowych Chóru Instytutu Muzyki w Czechach, Austrii, Niemczech, na Litwie i Anglii), Chórem Kameralnym Uniwersytetu Zielonogórskiego *Cantus humanus*, Chórem Towarzystwa Śpiewaczego *Cantemus Domino*, Chórem Żeńskim *Polirytmia*, Chórem *Moderato* Zielonogórskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku, Orkiestrą Straussowską Filharmonii Zielonogórskiej, Kapelą Żagańską oraz Niemiecko-Polską Orkiestrą Młodzieżową. Jako śpiewaczka, która posiada w repertuarze tradycyjne pieśni łemkowskie, była wielokrotnie zapraszana z recitalami tych pieśni w kraju i za granicą. Wiele koncertów wykonała z założonym przez siebie zespołem *Quodlibet Orchestra*.

W ostatnich latach szczególne znaczenie miał udział w cyklu koncertów oratoryjnych „Magna Opera Sacra”, którego dyrektorem artystycznym jest dr hab. Bartłomiej Stankowiak, prof. UZ. Wielkie formy oratoryjne, m.in. *Mesjasz* G. F. Haendla, *Pasja wg św. Jana* J. S. Bacha czy *Requiem* W. A. Mozarta, realizowane z zespołem „Arte dei Suonatori” i Chórem Kameralnym UZ *Cantus humanus* (którego jest stałym konsultantem wokalnymi) były okazją do jej wspaniałych interpretacji.

Wielce znaczącą częścią działalności artystycznej Profesor Bogumiły Tarasiewicz są rejestracje fonograficzne. W dorobku posiada, będący premierą światową, trzyplity album *Zygmunt Noskowski - Complete Songs* (Acte Préalable 2018), *Cykle wokalne Modesta Musorgskiego* (DUX 2008), *Stanisław Niewiadomski - Pieśni* (Polskie Nagrania MUZA 2007), pierwsze kompletne nagranie *Pieśni dla dzieci Witolda Lutosławskiego* (Polskie Nagrania MUZA 2006) z pianistą Karolem Schmidtem oraz *Pid oblatczkom jawir pochyleny* z pieśniami łemkowskimi, z pianistą Julianem Tatarynowiczem, (Lubuskie Biuro Koncertowe 2005). W najbliższej przyszłości planuje z organistą dr. Michałem Kocotem z Instytutu Muzyki wydanie CD pt. *Polskie pieśni pasyjne*. Wkrótce ukaże się płyta ze *Stabat Mater* G. P. Pergolesiego.

Dorobek naukowy Profesor Bogumiły Tarasiewicz jest równie imponujący, jak osiągnięcia artystyczne. Pani Profesor podejmuje zadania naukowe w obszarze wokalistyki. Koncentrują się one na dwóch polach. W zakresie metodyki kształcenia głosu, oprócz licznych artykułów, jest to publikacja *Mówię i śpiewam świadomie* (Universitas 2003), będąca jej autorską metodą pracy nad głosem. Książka ta była wielokrotnie wznawiana (nakład ponad 10 000 egzemplarzy) i uznana przez wydawnictwo za bestseller. W zakresie interpretacji muzyki wokalne jest to m.in. monografia *Modest Musorgski - cykle wokalne. Od analizy do interpretacji artystycznej* (Poznań 2011). Będąc jedynym w Polsce etnomuzykologiem badającym kulturę muzyczną Łemków, swoje naukowe zainteresowania związała także z tym obszarem. Jest autorką artykułów dotyczących tej tematyki, monografii *Wesele łemkowskie. Obrzęd i muzyka. Tradycja a współczesność* (Legnica 2009) oraz współautorką polsko-łemkowskiej publikacji *Śpiwanki Baby Olhy/Pieśni Babci Olgi* (Legnica 2009).

W działalności dydaktycznej jest uznanym pedagogiem. Prowadzone według własnej metody zajęcia spotykają się z uznaniem zarówno studentów, jak i władz Instytutu i Uniwersytetu. Wiele jej absolwentów pracuje jako instruktorzy śpiewu w domach i ośrodkach kultury, część z nich prowadzi własne szkoły śpiewu, wielu prowadzi chóry, zespoły wokalne i schole. Niektórzy kontynuują naukę śpiewu w uczelniach artystycznych bądź prowadzą profesjonalną działalność artystyczną. W uznaniu działalności pedagoga-

gicznej powierzono jej opiekę wokalną nad zielonogórskim zespołem Urszuli Dudziak (*Zielonsi*) biorącą udział w programie telewizyjnym *Bitwa na głosy* (zespół zdobył II miejsce w pierwszej edycji tego programu) oraz konsultacje wokalne ścieżki dźwiękowej do filmu *Happy Feet 2* (Warner Bros). Od kilku lat prowadzi przedmiot *warsztat muzyki pop*. Zwieńczeniem pracy ze studentami nad repertuarem rozrywkowym są płyty studenckie: *Seasons of love* (2015) i *Jak wędrownie ptaki* (2020). Jako specjalistka w zakresie emisji głosu jest często zapraszana do wygłaszania wykładów i prowadzenia warsztatów w uczelniach i szkołach muzycznych, seminariach dla nauczycieli i chórmistrzów oraz instruktorów ludowych zespołów wokalnych.

Od kilku lat jako pedagog śpiewu współpracuje z uczelniami artystycznymi w Wietnamie. Podczas kolejnych pobytów (2015, 2016, 2018) wygłaszała wykłady oraz prowadziła *master classes* w University of Culture, Sport and Tourism w Thanh Hoa, University of Culture w Ho Chi Minh oraz University of Culture w Hanoi. W jej klasie wokalne w Instytucie Muzyki UZ kształciło się kilkoro studentów z Wietnamu. Dla wokalnego środowiska wietnamskiego przygotowuje publikację *Podstawy śpiewu klasycznego*.

Profesor Bogumiła Tarasiewicz była promotorem trzech przewodów doktorskich w dyscyplinie: wokalistyka oraz wielokrotnym recenzentem w postępowaniach o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Jest również bardzo aktywnie działającym od wielu lat ekspertem w dziedzinie wokalistyki, pełniąc funkcję przewodniczącej jury i jurora wielu konkursów i festiwali wokalnych.

Ważnym obszarem jej działalności jest popularyzacja muzyki. Motywem inspirującym Panią Profesor do aktywności w tej dziedzinie jest przekonanie, że wobec problemów w zakresie wychowania estetycznego, na środowiskach twórczych spoczywa obowiązek dobrze pojętego upowszechniania sztuki, w tym muzyki. W 1998 r. założyła Lubuskie Biuro Koncertowe, którego jest dyrektorem i szefem artystycznym. Głównym obszarem aktywności LBK są koncerty edukacyjne dla dzieci i młodzieży. W tym zakresie Biuro należy do najprężniej działających w kraju. W 2019 r. zrealizowało ponad cztery tysiące edukacyjnych spotkań muzycznych dla dzieci i młodzieży na terenie województw: lubuskiego, wielkopolskiego i dolnośląskiego.

Profesor Bogumiła Tarasiewicz jest inicjatorką wielu przedsięwzięć artystycznych w regionie, m.in.: Uniwersyteckich Koncertów Kameralnych ARS LONGA (2000-2005), Uniwersyteckich Wieczorów Wokalnych, Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego *Tuplickie Babie Lato*, Festiwalu Muzyki Pasyjnej (organizowanego przez kierowaną przez nią Katedrę Dyrygentury, Instrumentalistyki i Wokalistyki).

Mam zaszczyt być wieloletnim współpracownikiem Pani Profesor Bogumiły Tarasiewicz. Zawsze zastanawiam się, skąd czerpie coraz to nowe inspiracje w tak rozległych obszarach swojej aktywności zawodowej i jak potrafi godzić różniczne obowiązki z niej wynikające. Mam okazję w wielu tych działaniach uczestniczyć jako wykonawca i członek Katedry, którą kieruje. Często też mam możliwość obserwacji jej pracy ze studentami. Jest niezwykle wymagającą artystką, pedagogiem i przełożonym, ale ponieważ zawsze najwięcej wymaga od siebie, każdy stara się spełnić jej oczekiwania, gdyż jest niekwestionowanym autorytetem w środowisku muzycznym i akademickim. Współpraca z Panią Profesor odbywa się zawsze w miłej i zachęcającej do działania atmosferze.

dr hab. Maciej Ogarek, prof. UZ

STUDENCKI WIELOGŁOS

Pani Profesor wierzy w nas bardziej niż my sami w siebie. Dzięki Niej wydobywamy piękne dźwięki, o których nie mieliśmy pojęcia. Oprócz tego, że jest świetnym profesorem od wokalu - równie dobrze sprawdza się w roli mentora, psychologa i pocieszyciela podczas zajęć. W kwestii swojego głosu nie zaufałabym nikomu bardziej niż jej.

OLA PASZEK

Pani Profesor jest dla mnie autorytetem, jako osoba i jako pedagog! Można porozmawiać o wszystkim - zrozumie, wesprze i co najważniejsze wysłucha. Wskazówki wokalne sprawdzają się namacalnie! Od razu działają! Cieszę się, że miałam szczęście poznać tak wspaniałą osobę.

MARTYNA MUSIAŁ

Pani prof. Tarasiewicz jest jak druga mama albo przyjaciółka. Nie ma szans, by coś przed nią ukryć. Widzi każde Twoje zmartwienie, zawsze potrafi doradzić nie tylko w sprawach muzycznych. Jest też jak lekarz, który po jednym wypowiedzianym słowie już, wie co robiłaś w weekend i oczywiście niejednokrotnie ten schorowany, zdarty po weselu głos, ratuje. Każdą lekcję z Panią miło wspominałam, bardzo dużo się nauczyłam i dzięki niej w obecnej pracy wiem, jak mówić, śpiewać i uczyć dzieci tak, by mój głos został nienaruszony.

DARIA KLIKS

Pani profesor Bogumiła Tarasiewicz-Ciesielska - najszczęśliwszą uśmiech w instytucie. Myślę, że śmiało mogę powiedzieć, że dla studentów jest jak druga mama na studiach. W każdej chwili można było podejść i poprosić o radę. Przychodząc na studia nie potrafiłam śpiewać, a już niedługo będę cieszyć się dyplomem ukończenia wrocławskiej Akademii Muzycznej. To w dużej mierze zasługa Pani Profesor, która mnie nauczyła i namówiła na kolejne studia, za co szczerze dziękuję. Moje najmiłsze wspomnienie: „Piotr, stój prosto, nie pochylaj głowy, otwieraj szeroko buzię i pięknie śpiewaj, to takie proste!” Powtarzane jak mantra przez 5 lat... zadziałało! Pani Profesor, wszystkiego dobrego i pociechy z dzieci - studentów. Dziękuję!

PIOTR WATRAS

Pomimo tego, że z panią Tarasiewicz miałem zajęcia wokalne tylko przez pierwszy rok, wciąż mam poczucie, że mogę zwrócić się do niej z każdym problemem dotyczącym głosu i z pewnością coś mi doradzi. W mojej opinii, to bardzo kompetentny i doświadczony pedagog, ale przede wszystkim dobry, troskliwy człowiek, który poświęca swoim studentom mnóstwo czasu i uwagi, i to nie tylko w trakcie lekcji.

ALEKSANDER NOWAK

Wybitny specjalista, mój największy, jeśli nie jedyny autorytet wokalny. Serdeczny, pełen spokoju, miłości i empatii człowiek. Osoba o szerokich horyzontach, ogromie wiedzy i doświadczenia. Każda lekcja to szansa na nowe przemyślenia, nie tylko muzyczne. Cieszę się, bo czuję, że dzięki Pani Profesor Tarasiewicz staję się coraz lepszą wokalistką, a co chyba nawet ważniejsze - coraz lepszym człowiekiem. Dziękuję!

KATARZYNA KUCHARZ

Cieszę się, że Pani Profesor Bogumiła Tarasiewicz pojawiła się na mojej ścieżce kariery wokalne i zawodowej. Będąc osobą z wieloma naukowymi tytułami i wzbudzając szacunek w środowisku muzycznym, Pani Profesor zawsze przyciągała do siebie dziesiątki studentów, powodując w nich żywe zainteresowanie śpiewem. Świadczy o tym fakt, iż uczyć się od Pani Profesor Bogumiły Tarasiewicz chcieli nie tylko studenci Instytutu Muzyki o kierunku edukacja artystyczna, ale także rzesze wokalistów jazzowych, którym dalekie było śpiewanie klasycznych arii. W tym także ja, parająca się wokalistyką jazzową i estradową. Z okresu moich studiów, zawsze miło wspominać będę rodzinną atmosferę panującą na zajęciach u Pani Profesor Bogumiły Tarasiewicz oraz Jej ogromną życzliwość.

PATRYCJA KAMOLA

Lekcje z Panią Profesor dodawały wokalnych skrzydeł... Zawsze! Zawsze wychodziłam z nich szczęśliwa i bogata w nowe doświadczenia i świadomość wokalną... Dzięki pracy na tych zajęciach zostałam studentką akademii muzycznej na wydziale wokalnie-aktorskim i skończyłam z „piątką” na dyplomie. Świadomie prowadzę lekcje śpiewu, kontynuując metodę swobodnego śpiewu, której nauczyła mnie Pani Bogusia... Gdybym mogła, byłabym jej „wieczną” studentką.

MARLENA KUBACKA

Kochana, nauczyła mnie tego, czego inni nie potrafili (prawidłowa emisja głosu) - jestem jej za to wdzięczny do końca życia. Dziękuję za to, że mogłam być jej uczniem. Życzę wielu lat w zdrowiu!

JOACHIM RYCZEK

Móc się stawiać świadomym użytkownikiem swojego głosu pod okiem pani Profesor Tarasiewicz to wielka przyjemność i zaszczyt. Każde spotkanie z tym niezwykle ciepłym i mądrym pedagogiem to solida dawka wiedzy i dobrych rad. Zawsze cierpliwa, życzliwa, ale i stawiająca wymagania. Jej zaangażowanie sprawia, że na każde zajęcia przychodzi się z wielką ochotą. Praca z panią Profesor to sztuka zrozumienia - siebie, swojego głosu i rządzących nim praw. Wybitny pedagog i niesamowicie dobry człowiek.

EMILIA KRAWCEWICZ

Zebrała: Katarzyna Kucharz

MARTWA NATURA W ZIELENI

MARTWA NATURA GALERIA BWA W ZIELONEJ GÓRZE

19 czerwca – 12 lipca 2020 r.

ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA

To nie jest wystawa malarstwa, a przecież pojęcie *martwej natury* wydaje się przynależać przede wszystkim do tego medium. Holenderska sztuka XVII w. była pierwszą, tak masową formą uprawiania malarstwa, które nie dotykało tematów zaczerpniętych z różnych mitologii czy historii. Było to malarstwo codzienności, czasem odtwarzające wyrefinowaną kompozycję, czasem przedstawiające zwykłe przedmioty, nawet jeśli „Każdy pąk w kompozycjach kwiatowych jest symbolem, a temat każdej martwej natury nie tylko odnosi się do rzeczywistości, ale ma także znaczenie emblematyczne.”¹

Alicja Lewicka-Szczegóła w swoich pracach na wystawie w galerii BWA odnosi się do relacji człowieka z otoczeniem i bada jak bardzo martwe przedmioty mogą odegrać swoje role - naśladowania prawdziwych obiektów natury. Píše: „Próbuję w nich analizować znaczenia relacji międzyludzkich, kojarząc je i utożsamiając ze światem form roślinnych. Opowiadam o nich, przyjmując jako sposób i język narracji naturalne mechanizmy występujące w przyrodzie, a także procesy i sytuacje kontroli nad nią”.²

Cała przestrzeń wystawiennicza skąpana jest w świetle, kojarzącym się z zielenią przyrody. To światło uwodzi, podkreśla zielen sztucznych roślin, które poddawane są badaniu przypominającym naukowe; nienaturalność poświaty budzi skojarzenia z chłodem laboratorium, ale też uspakajającymi właściwościami koloru zielone-

go. Osiem instalacji to mieszczące się w dotychczasowych poszukiwaniach artystki prace, w których najczęściej używa sztucznych roślin, choć czasem myli tropy i umieszcza w instalacjach prawdziwe - jak w pracy *Łąka* zeschnięte, już *martwe* kwiaty albo jak w rzeźbie/obiekcie *Chrobotek* gdzie suche porosty pokryte są parafiną, jak obrazy werniksem. Kończy się jedno życie, zaczyna inne, w nowej formie. Można odnieść wrażenie, że różnica pomiędzy *martwym* a *sztucznym* nie jest dla artystki istotna. Oczywiście jest przy tym, że żywe paprocie nie wytrzymałyby wystawienia na bezustanny podmuch przemysłowego wentylatora, jak w pracy *Specjalne miejsce*. Plastikowe rośliny są w stanie znieść każde warunki, nie różnią się wyglądem od prawdziwych, są substytutem a ich status jest niejasny. Naśladują, ale nie żyją. Same w sobie są już *martwą naturą*,

ale przywodzą na myśl coś, co żyje. W pracy *Leć* martwe muchy sąsiadujące z drobnymi kryształami nanizanymi na linki stanowią rodzaj makabrycznej ozdoby albo stelaża do prezentacji, czy może złudzenia życia.

Artystka animuje przedmioty, nadając im *pozory* funkcjonowania. *Hodowla* to rząd metalowych regatów ze sztucznymi kwiatami pokrytymi parafiną i podłączonymi do plastikowych rurek, jak w ramach hodowli, eksperymentu czy leczenia.

Enigmatyczne formy uwodzą tu swoją elegancją, skończoną formą, pozorami egzystencji. Zielen światła nadaje całości jednorodny kształt, wszystko to podszyte jest jednak niepewnością co do statusu prezentowanych obiektów. Nie są żywe, ale też nie do końca martwe. Artystka nadaje im nowe znaczenia, zawieszając pytanie o ontologię dzieła

ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA
„HODOWLA”, OBIEKT (METAL, PARAFINA, IGIELIT, SZKŁO, LED), 360X180X45CM
FOT. KAROLINA SPIAK
WYSTAWA „MARTWA NATURA”, BWA ZIELONA GÓRA, 19.06-12.07.2020

sztuki. W świecie, w którym rządzą cyfrowe obrazy, pytania o relacje pomiędzy prawdziwym a wirtualnym, oryginałem a kopią, stworzonym a gotowym, wydają się być kardynalne, ale też równie dobrze można powiedzieć, że nieodpowiadalne. Żyjemy w przestrzeni przenikania, hybrydyzacji, cyborgizacji - niejasnych zależności żywego od martwego i na odwrót. Wystawa Alicji Lewickiej-Szczegóły jest ciekawym, pełnym otwartych pytań głosem w tej - na razie niekończącej się - historii.

Wojciech Kozłowski

¹ Johan Huizinga, *Kultura XVII-wiecznej Holandii*, Kraków 2008

² Alicja Lewicka – materiały do wystawy „Martwa natura”

TUTAJ I TAM – KRÓTKI TEKST O GLOKALNOŚCI

Miasto średniej wielkości, które gwałtownie rozwinęło się w latach 50. i 60. z uwagi na polityczne uwarunkowania powojennej Polski potrzebowało czegoś więcej, niż tylko urzędów i instytucji. Zielona Góra stała się przestrzenią eksperymentu, który ciągle trwa, polegającego na testowaniu sztuk wizualnych jako narzędzia kreowania tożsamości lokalnej w zglobalizowanym świecie.

Przecież nie było tu setek artystów ani tłumów odbiorców. To raczej siła kilku indywidualności, ze szczególnym uwzględnieniem Mariana Szpakowskiego, a potem Zenona Polusa, stworzyła precedensowe sytuacje wyglądające na pierwszy rzut oka na emanację mocy sztuki współczesnej.

Oczywiście, bez intensywnych relacji Władza-Artyści nic tu nie miałyby miejsca.

O tych kwestiach pisze Konrad Schiller¹, opowiadają artyści i organizatorzy², choć ciągle jeszcze czekamy na kolejne opracowania tych czasów i zdarzeń, np. bazujące na koncepcji *etnokrajobrazu* Arjuna Appaduraja.

Jak się okazało, niezbędny jest dystans. Przypominam sobie, gdy jako początkujący pracownik galerii BWA zostałem zaproszony do współorganizowania I Biennale Sztuki Nowej, nie potrafiłem sobie uprzytomnić, że od ostatniego Złotego Grona minęły raptem 3 lata. A jednak jawił się ten okres całą epoką, zawierał w sobie i poczucie wolności pierwszej Solidarności, i stan wojenny, i marazm po nim następujący, ożywiany niezależnym ruchem wystawienniczym, likwidację galerii BWA, śmierć Mariana Szpakowskie-

go (1 września 1983). Intensywność tego czasu spowodowała, że Złote Grono wydawało mi się głęboką historią, a BSN zupełnie nowym rozdziałem. Tymczasem dopiero później dotarło do mnie, że Jerzy Ludwiński, którego zaprosiliśmy do budowania programu imprezy, był również zaangażowany w realizację Złotego Grona. Odcinając się od jego historii nie wiedziałem, że to jednak jest następstwo. Widać to z dzisiejszej perspektywy, kiedy od ostatniego BSN minęły 24 lata.

Wracamy do idei dużej, przeglądowej imprezy w zupełnie innych warunkach społecznych, historycznych, kulturowych. W trakcie pandemii, nie wiedząc właściwie, co dalej ze światem. Jednocześnie wszystko znów dzieje się w mieście, którego centrum swój obecny kształt uzyskało na przełomie wieków XIX i XX, choć zupełnie zmienili się gospodarze tej przestrzeni. Szacunek dla przeszłości, przynajmniej w jej materialnych przejawach, nie powinien nam przysłaniać dorobku ostatnich 75 lat i faktu, że konsekwencją ZG i BSN stało się powstanie Instytutu Sztuk Wizualnych UZ, kształcącego nowe pokolenia artystek i artystów. To z inicjatywy obecnej dyrektorki ISW, prof. Pauliny Komorowskiej-Birger zaczęliśmy prace nad nowym biennale.

Na świecie dzieje się w ciągu roku około setki imprez mających w nazwie Biennale, a jednak wierzę, że to co robimy tutaj ma głęboki sens w wielu aspektach. Zglobalizowana idea sformatowanego przeglądu aktualnej sztuki powinna być oparta o nowe rozumienie sensu lokalności. Pomocny jest tu fakt, że Biennale jest wspólnym działaniem Uniwersytetu Zielonogórskiego, Urzędu Miasta, Muzeum Ziemi Lubuskiej, Fundacji Salony i galerii BWA. Daje to szansę na zrozumienie, czym może być przestrzeń kultury dla poszukiwania działań lokalnych, *tutaj*, które mieszczą w kontekście szeroko rozumianej globalizacji *tam*. Tak rozumiana glokalność powinna stać się płaszczyzną dla nowych wartości, nowym sensem budowania kultury w mieście *peryferyjnym*, o ile istnieje jeszcze jakiegokolwiek *centrum*.

Wojciech Kozłowski

1 Konrad Schiller, Awangarda na Dzikim Zachodzie, Warszawa-Zielona Góra, 2015

2 Przestrzeń społeczna. Historie mówione Złotego Grona i Biennale Sztuki Nowej, red. Piotr Słodkowski, Zielona Góra 2014

WYSTAWA KOŃCOWOROCZNA ISW

Wystawa Końcoworoczna jest tradycyjnym już podsumowaniem pracy artystyczno-dydaktycznej każdego roku akademickiego w Instytucie Sztuk Wizualnych. Jednakże drugi semestr przyniósł nam niespodziewaną zmianę sposobu nauczania, bez doświadczenia i odpowiednich narzędzi informatycznych, a co za tym idzie - nową formę prezentacji Wystawy Końcoworocznej.

Dziękuję wszystkim wykładowcom i osobom współpracującym z Instytutem za gotowość, zaangażowanie i dobry kontakt. Dziękuję studentom za intensywną pracę i kreatywność.

Na stronie internetowej Instytutu Sztuk Wizualnych udostępniona jest cała prezentacja Wystawy Końcoworocznej, do zapoznania z którą serdecznie zapraszam.

Paulina Komorowska-Birger

BRYKAILO VIKTORIA, NAMALUJ MI KONIA, AKRYL, 90x90, 2020
I PRACOWNIA MALARSTWA /
prof. Ryszard Woźniak, dr Barbara Bańda

KATARZYNA SIKORA, NIBY ZWIERZE VI, DRUK CYFROWY,
50x50cm, 2020
PODSTAWY MULTIMEDIÓW I TECHNIK PRZETWARZANIA OBRAZU /
dr Katarzyna Dziuba

JAKUB ZATRWARNICKI, OLEJ, PŁÓTNO, 100X70, 2020
II PRACOWNIA MALARSTWA /
prof. Magdalena Gryśka, mgr Szymon Teluk

returning to the future
www.biennalezielonagora.pl

15.10-15.11
WRACAJĄC DO PRZYSZŁOŚCI

Biennale 2020
Zielona Góra

Instytut Sztuk Wizualnych UZ
FUNDACJA SALONY
EMG MUZEUM ZIEMI LUBUSKIEJ W ZIELONJ GÓRZE
UZ UNIWERSYTET ZIELONOGÓRSKI
Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

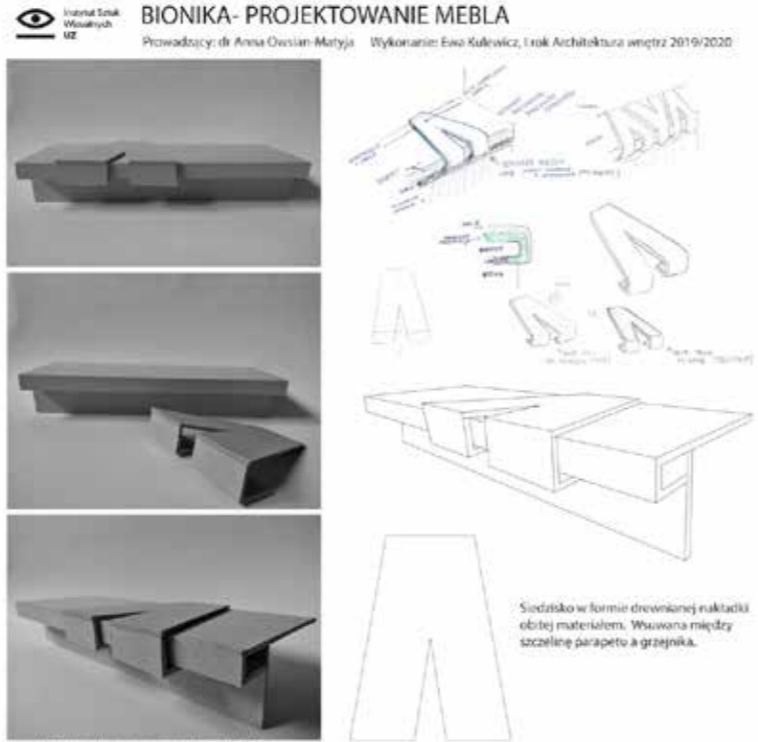
WYSTAWY PROGRAM PUBLICZNY SYMPOZJUM

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury.
Dofinansowano ze środków Uniwersytetu Zielonogórskiego.
Dofinansowano ze środków Miasta Zielona Góra.

FOT. M. GRYSKA

VALERIA VABISHCHEVICH, GOUACHE, 50x70 cm, 2020
III PRACOWNIA MALARSTWA / prof. Jarostaw Łukasik

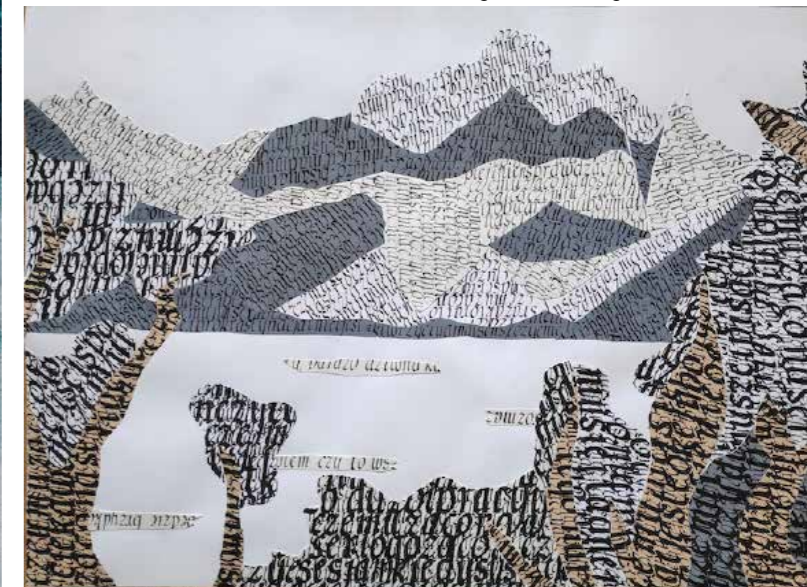

ZUZANNA PASZKOWSKA, „KSIĄŻKA FOTOGRAFICZNA”, ZESTAW 17 FOTOGRAFII BARWNYCH W ZAPISIE CYFROWYM, 2020
I PRACOWNIA FOTOGRAFII / prof. Helena Kardasz

Anna Jelak-Bogusz, bez tytułu, akryl na płótnie, 24x30, 2020
PRACOWNIA MALARSTWA / dr Jarostaw Jeschke

KINGA TAMUL, LITERA NARZĘDZIOWA, 50X70 CM, 2020
LITERNICTWO I TYPOGRAFIA / mgr Mirosław Gugata

Krzysztof Owczarek, Stalker, 2020
PRACOWNIA LITOGRAFII /
prof. Andrzej Bobrowski, as. mgr Paweł Andrzejewski

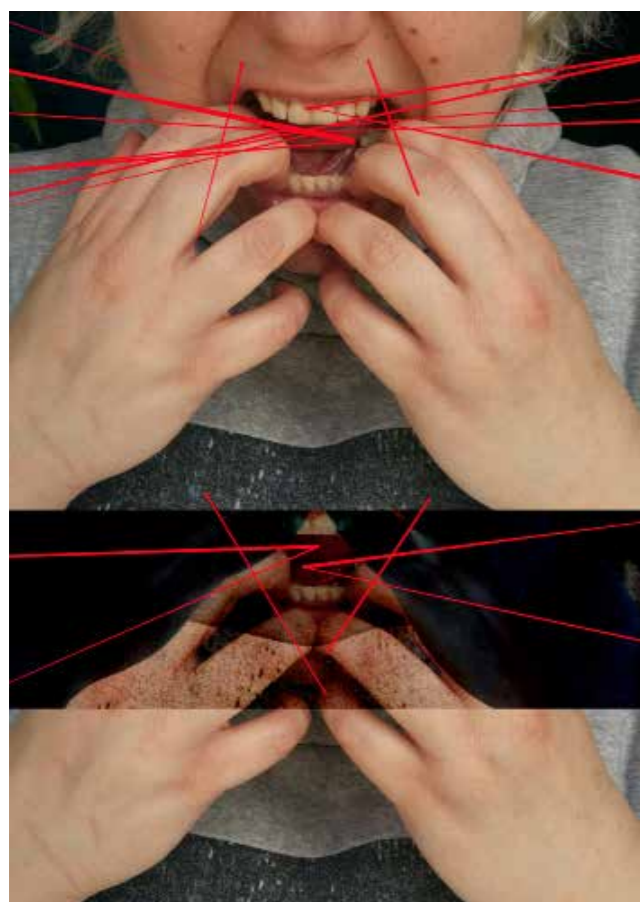
RADOSŁAW BAJON, EUFORIA, 2020
II PRACOWNIA RYSUNKU I INTERMEDIÓW /
prof. Radosław Czarkowski, mgr Cezary Bednarczyk

ZUZANNA PASZKOWSKA, „KSIĄŻKA FOTOGRAFICZNA”, ZESTAW 17 FOTOGRAFII BARWNYCH W ZAPISIE CYFROWYM, 2020
I PRACOWNIA FOTOGRAFII / prof. Helena Kardasz

BARTŁOMIEJ KACZMAREK, MÓJ MAŁY OGRÓDEK, 2020
PRACOWNIA DZIAŁAŃ I PROJEKTÓW ARTYSTYCZNYCH / mgr Liwia Litecka

AGATA KINCEL, DIETA, DRUK CYFROWY, 35X50, 2020
II PRACOWNIA GRAFIKI – GRAFIKI CYFROWEJ / dr Katarzyna Dziuba

PIOTR FIRLEJ, „KRÓLICZA NORA”, 2020
PRACOWNIA DZIAŁAŃ PERFORMATYWNYCH I MULTIMEDIALNYCH / dr Aleksandra Kubiak

MAŁGORZATA SAMOJEDNA, 2020
PRACOWNIA ANIMOWANYCH FORM FILMOWYCH / mgr Łukasz Urbanowski

SIKORA KATARZYNA, CO BY BYŁO, 2020
PRACOWNIA GRAFIKI / dr Piotr Czech, mgr Joanna Fuczko

KATSIARYNA KARDASH, POCZĘCIE, 2020
PRACOWNIA RYSUNKU I INTERMEDIÓW
dr hab. Alicja Lewicka-Szczegóła, prof. UZ

KATARZYNA HONDZIO, 2020
PRACOWNIA MALARSTWA / prof. Jarostaw Łukasik

Anna Jelak-Bogusz, bez tytułu, akryl na płótnie, 40x50 cm, 2020
I PRACOWNIA RYSUNKU I INTERMEDIÓW /
prof. Paulina Komorowska-Birger, mgr Karolina Spiak

Katarzyna Kudetka, Martwa natura z wiolonczelą
PRACOWNIA FOTOGRAFII / dr Marek Lalko

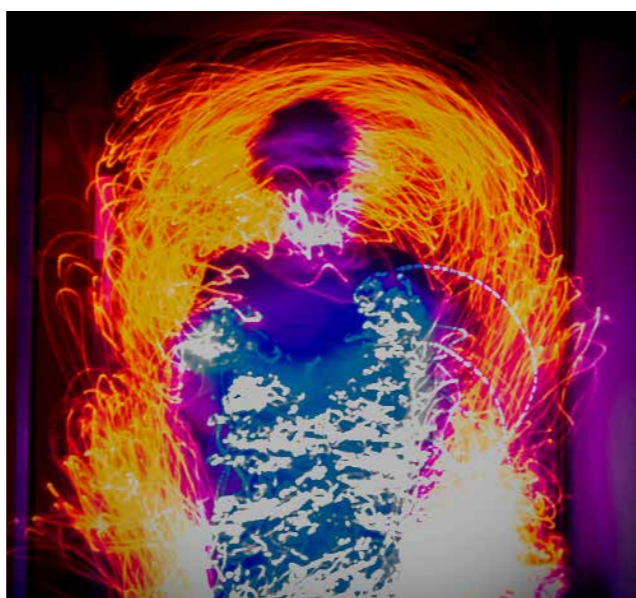

Anna Jelak-Bogusz Morze, patyna na szkłe 30x21 cm, 2019
PRACOWNIA SZKŁA ARTYSTYCZNEGO /
prof. Paulina Komorowska-Birger, mgr Karolina Spiak

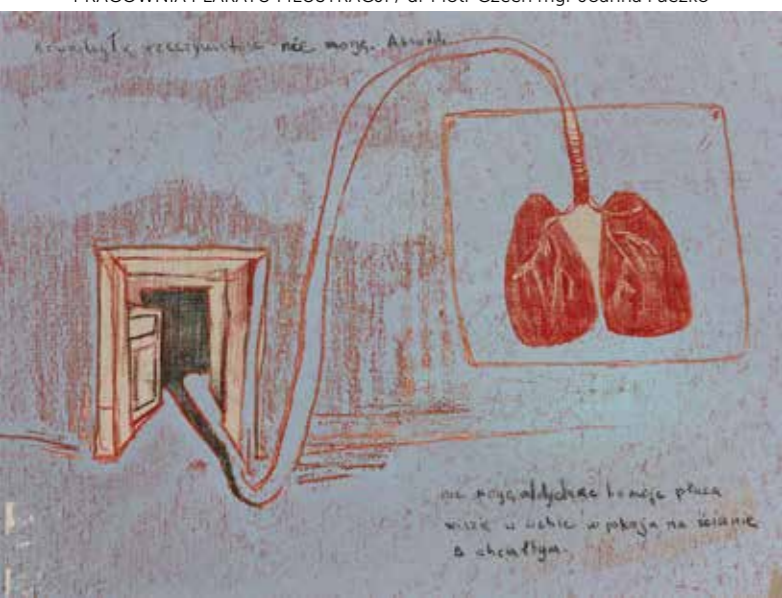
Martyna Zawadka, 2020
RYSUNEK Z ELEMENTAMI ANATOMII / prof. Piotr Szurek
/ dr Maryna Mazur

Klaudia Ryniak, Malowanie światłem, fotografia cyfrowa, 2020
DZIAŁANIA FOTOGRAFICZNE W PRZESTRZENI / dr Ewa Jędrzejowska

Justyna Olszewska, napój gazowany
II PRACOWNIA PROJEKTOWANIA WYSTAW I WNĘTRZ / dr hab. Agnieszka Meller-Kawa

Viktoriia Brykailo, Grafika
PRACOWNIA PLAKATU I ILUSTRACJI / dr Piotr Czech mgr Joanna Fuczko

Agata Kincel, II rok Grafika
PRACOWNIA PLAKATU I ILUSTRACJI / dr Piotr Czech mgr Joanna Fuczko

DAMIAN MEJOR, UZALEŻNIENIE OD TECHNOLOGII
I PRACOWNIA RYSUNKU I INTERMEDIÓW /
prof. Paulina Komorowska-Birger, mgr Karolina Spiak

DAMIAN MEJOR, UZALEŻNIENIE OD TECHNOLOGII
I PRACOWNIA RYSUNKU I INTERMEDIÓW / prof. Paulina Komorowska-Birger, mgr Karolina Spiak

IRYNA ZHYLA, STOPKŁATKA II, SZABLON, 50X70CM, 2020
I PRACOWNIA GRAFIKI - SITODRUK /
prof. Andrzej Bobrowski, mgr Mirosław Gugąta

Martyna Konieczna, Żywa materia
III PRACOWNIA GRAFIKI - DRUKU WKŁĘŚLEGO I WYPUKŁEGO /
prof. Piotr Szurek, dr Maryna Mazur

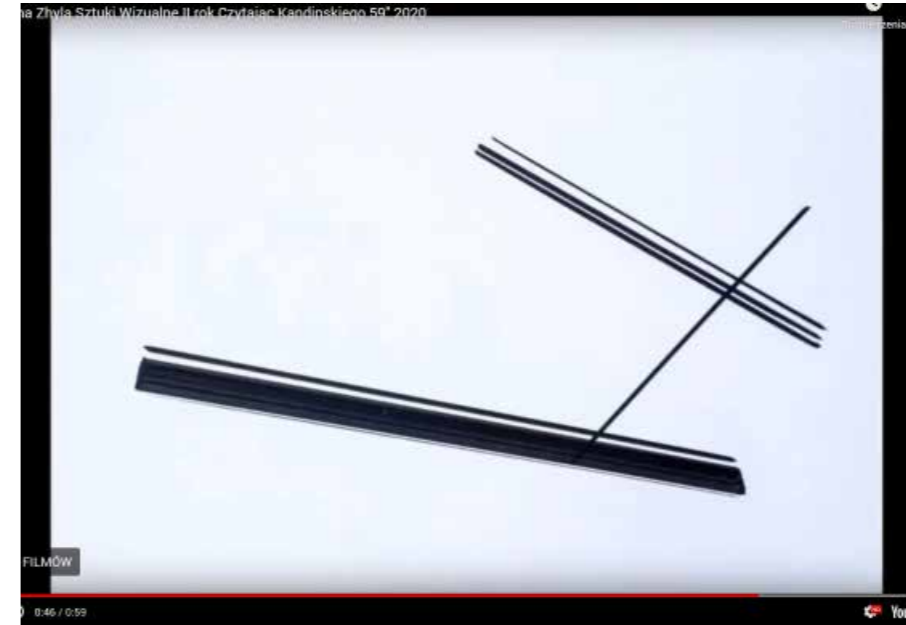

ANNA WOJCIECHOWSKA
PODSZTAWY PROJEKTOWANIA TERENÓW ZIELONYCH
I ELEMENTAMI EKOPROJEKTOWANIA — mgr Julia Harasymowicz

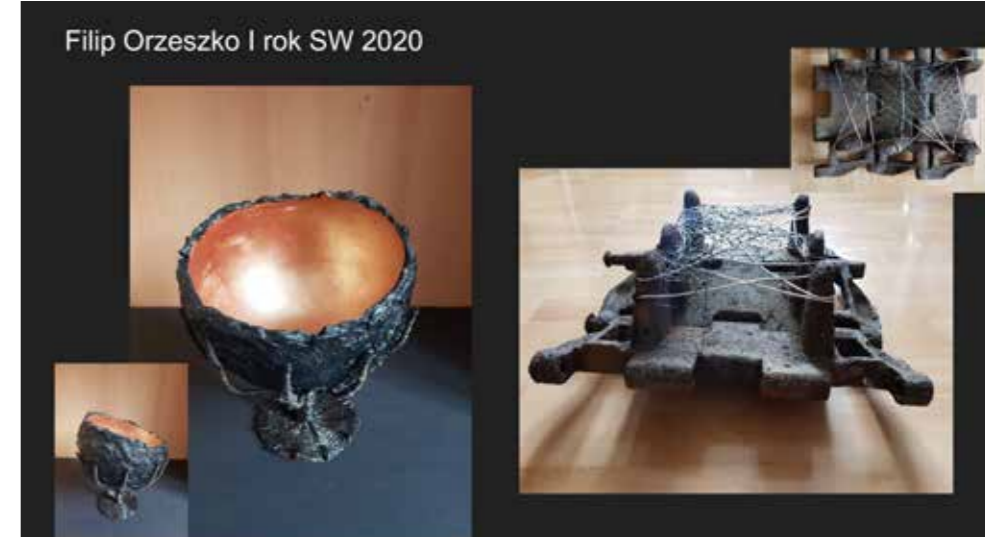
Agnieszka Wiktor-Konopka II rok SW Plakat typograficzny
PROJEKTOWANIE GRAFICZNE / dr Piotr Czech mgr Joanna Fuczko

Kardash Katsiaryna, logo
PROJEKTOWANIE GRAFICZNE / dr Piotr Czech mgr Joanna Fuczko

IRYNA ZHYLA,
CZYTAJĄC KANDINSKIEGO 59", 2020
PRACOWNIA RYSUNKU I INTERMEDIÓW /
dr hab. Alicja Lewicka-Szczegóła, prof. UZ

FILIP ORZESZKO
Pracownia Rzeźby i Kształtowania Przestrzeni / prof. Jarosław Dzieciulewski

WAS HEUTE NICHT GESCHIEHT, IST MORGEN NICHT GETAN/JUTRO NIC NIE BĘDZIE, JEŚLI DZIŚ SIĘ NIE WYDARZY

Dwoje artystów, Michał Jankowski i Aleksandra Kubiak, podczas pobytu rezydencyjnego w Alexander und Renata Camaro Stiftung w Berlinie, zajmowało się malarską i filmową spuścizną postekspresjonisty, a jednocześnie reprezentanta niemieckiego powojennego modernizmu - Alexandra Camaro.

Na wystawie zbiorowej otwartej 11 września 2020 r. w Camaro Haus w Berlinie, zaprezentowane zostały wybrane dzieła litograficzne oraz malarskie Alexandra Camaro w zestawieniu z multimedialnymi pracami polskich artystów. Wystawa za punkt wyjścia bierze osobiste przeżyczenia intensywne przeżyć (traum), lęków oraz uczuć. Uogólniając je wszystkie w „znakach” i „kodach” naszych mikro-światów zostały wplecione w nową opowieść o możliwości poszukiwania przestanków, również społecznych i tożsamościowych, dla teraźniejszości rozpiętej między snuciem wyobrażonych czy fikcyjnych narracji, a pragnieniem odniesienia się do autentycznego doświadczenia.

Nostalgiczne obrazy Camaro są często zakodowane metaforycznie. Czy są to odniesienia wprost do literatury, jak np. Fausta Goethego, czy sugerowane próby subiektywnej relacji do tego, co pozostaje niewypowiedziane poprzez dotykające traumatyczne przeżycia - często mają one do czynienia z przemocą, złowrogością świata, czegoś pozostającego w cieniu. W tryptyku Caza Muerta (wystawionym po raz pierwszy w Camaro Haus) pojawiają się kontury lub zarysy lisów. Wolnych zwierząt, jednak chwyconych w pułapkę brutalnie konfrontującą z rzeczywistością, a także z osobistą apokalipsą artysty mającego świadomość obcowania z już martwą materią swojej pamięci.

Michał Jankowski w cyklu portretowym *Ślepcy/The Blind* (2020 r.) rozszerza dominujący topos niemieckiego artysty

o zawarte w nim widmo nieuchronnej porażki. Jankowski pokazuje - nie bez ironii - lustro naszej społeczności. Namalowane grubą kreską, zaciekami farby, oko - w szybkim, ekspresyjnym geście - wynosi je do formuły przekształconej w znak wykluczenia i destrukcji: ludzie są ignorantami, oślepieni, uwięzieni we własnych niezaspokojonych tęsknotach, lękach, wyobraźni, ciosach losu, w najlepszym wypadku mogą zostać uwikłani w dynamicznie zmieniające się własne poczucie nieredukowalnej bezrefleksyjnej potrzeby stygmatyzacji.

Z kolei film performatywny Aleksandra Kubiak, *Myślała o nim Mru/In her mind he is Purr* (2020 r.) - uzupełniony

na wystawie o słomianą rzeźbę oraz przestrzenną instalację - rozpoczyna się początkowo jeszcze „nic niepodjętym dialogiem płci. W trakcie projekcji ujawnia się wieloaspektowa, amorficzna postać, która opowiada o ludzkich potrzebach i tęsknotach, o pragnieniach seksualnych, ale także o urazach i załamaniach. Jest mentorem, przywołanym ze zlepku myśli, uczuć, egzystencjalnego zagubienia w pandemicznej rzeczywistości wydarzeniach, inne są swobodnie stylizowane/kreowane - Kubiak celowo zaciera granice, pozostawiając tym samym wiele odpowiedzi - niedomkniętymi.

Pokaz *Jutro nic nie będzie, jeśli dziś się nie wydarzy* jest jednocześnie sposobem poszukiwania form dla tego, na co jesteśmy zamknięci, a od czego odwracamy wzrok, dla tego czego nam brakuje, a czego nie da się zredukować ani wyczerpać w celowym zaspokojeniu jakiegokolwiek potrzeby.

Wystawę można oglądać do 24 października 2020 r. w „Camaro Haus” Potsdamerstrasse 98A w Berlinie. Natomiast od 20 listopada 2020 r. do 21 grudnia 2020 r. w Zielonej Górze w Fundacji Salony, ul. Fabryczna 13b.

Artyści:

Aleksandra Kubiak, Alexander Camaro, Michał Jankowski
Kuratorzy: Michał Markiewicz, Dagmar Schmengler

*Polsko-Niemiecki projekt wystawienniczy jest rezultatem pobytu polskich artystów i kuratora w Alexander und Renata Camaro Stiftung w Berlinie w ramach programu „Artists in residence”.

STUDENCKI KONKURS PROJEKTOWY ROZSTRZYGNIĘTY!

Uczestnicy konkursu mieli za zadanie stworzyć projekt dekoracji form użytkowych ze skrzydeł turbin wiatrowych przeznaczonych do recyklingu - laureatami konkursu zostali studenci z Instytutu Sztuk Wizualnych.

W ramach współpracy pomiędzy Uniwersytetem Zielonogórskim, reprezentowanym przez Instytut Sztuk Wizualnych pod dyrekcją prof. Pauliny Komorowskiej-Birger, a Przedsiębiorstwem Wielobranżowym ANMET Andrzej Adamcio z siedzibą w Szprotawie, w bieżącym roku akademickim odbył się kolejny konkurs projektowy.

Druga edycja konkursu miała na celu edukację i działalność artystyczną ze szczególnym uwzględnieniem problemów z zagospodarowaniem odpadów i poszukiwaniem nowych, proekologicznych rozwiązań w szeroko rozumianym designie przemysłowym.

Tym razem to studenci kierunków *grafika i sztuki wizualne* z Wydziału Artystycznego podjęli się graficznego re-designu pierwotnych powierzchni części składowych już architektonicznych form użytkowych ze zużytych turbin wiatrowych przeznaczonych do recyklingu.

Firma ANMET oprócz ogólnych wytycznych dotyczących przeznaczenia form architektonicznych wykorzystanych w konkursie oraz sugestią inspiracji kulturą i designem Maroka, pozostawiła uczestnikom konkursu pełną dowolność w zakresie dekoracji w/w form architektonicznych i wykonania projektów.

Konkursowy projekt został przeprowadzony w ramach zadania semestralnego w Pracowni Grafiki Cyfrowej prowadzonej przez dr Katarzynę Dziubę - kurator konkursu.

Jury w składzie: Andrzej Adamcio i Anna Adamcio/ANMET, prof. Paulina Komorowska-Birger, dr hab. Radosław Czarkowski, prof. UZ, dr Anna Owsian-Matya, przyznało trzy nagrody:

— Nico Minelli, III rok *sztuki wizualne* - I nagroda

— Agata Kincel, II rok *grafika* - II nagroda

— Patrycja Kondak, III rok *sztuki wizualne* - III nagroda
Autorzy zwycięskich koncepcji otrzymują nagrody rzeczowe o łącznej wysokości 2500 zł netto, których fundatorem jest firma ANMET. Laureatom gratulujemy!

Wręczenie nagród odbyło się w trakcie uroczystego otwarcia nowego roku akademickiego 2020/2021 w Instytucie Sztuk Wizualnych przy ul. Wiśniowa 10.

Mając nadzieję na dalszą, obustronnie satysfakcjonującą współpracę, dziękujemy Panu Andrzejowi Adamcio i czekamy na kolejne artystyczne wyzwania.

DR MAREK LALKO

Uchwałą Senatu Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego im. K. Pułaskiego w Radomiu w dniu 27 sierpnia 2020 r. nadano mgr. Markowi Lalko stopień doktora sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Obrona rozprawy doktorskiej pt. *Cytaty czasu i pamięci. Obiekty intermedialne* odbyła się w 23 lipca br. Kandydat spełnił uprzednio wszystkie wymagania ustawowe związane z postępowaniem w przewodzie doktorskim. Promotorem rozprawy jest dr hab. Alicja Lewicka-Szczegół, prof. UZ, a recenzentami: prof. dr hab. Katarzyna Podgórska-Glonti z Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu oraz prof. dr hab. Andrzej Głowacki z Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie. Komisji przewodniczył prof. dr hab. Andrzej Markiewicz - Dziekan Wydziału Sztuki Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu. Obrona zakończyła się jednogłośnie pozytywnym werdyktem Komisji. Przedstawiona rozprawa doktorska składała się z dwóch integralnych części: teoretycznej oraz artystycznej. Część artystyczna zaprezentowana została w formie aneksu do rozprawy - stanowiła ją dokumentacja dzieł artystycznych. Zgodnie ze stawianymi wymaganiami - przed przeprowadzeniem obrony - upubliczniona została wystawa tych dzieł, zorganizowana w dniach 6-23 lipca 2020 r. w Galerii Fundacji Salony w Zielonej Górze.

W rozprawie doktorskiej pt. *Cytaty czasu i pamięci. Obiekty intermedialne* rozważania skoncentrowane zostały na dwóch zagadnieniach, takich jak *czas* i *pamięć* w procesie tworzenia obrazu/obiektu i jego kreatywnej funkcji w strukturze realizacji artystycznych z dziedziny intermedii. Autor rozprawy skupił się przede wszystkim na różnorodnych wizualizacjach obu tych pojęć, rozumianych jako realizacje o charakterze zarówno metaforycznym jak i uniwersalnym. Szczególną uwagę poświęcił metodom artystycznym stosowanym w sztuce intermedii wy-

DR MAREK LALKO Z SYNIEM GUSTAWEM (FOT. BASIA SIBILA)

korzystującej obraz i obiekt fotograficzny, a mianowicie: multiplikacji, technice kompozytywnej, powtarzalności motywów, odpowiednich zestawień kadrów, powiększenia czy fragmentaryzacji, wideo. W rozprawie posłużył się zarówno literaturą przedmiotu, omawiającą interesujące go problemy, jak i przykładami wybranych ze względu na swoją adekwatność realizacji artystycznych twórców polskich i zagranicznych. Obszarem rozważań uczynił też własne prace i poszukiwania, będące integralnym elementem projektu, którego rozprawa stanowiła konceptualną podstawę.

(...)Rozprawa niesie próbę odpowiedzi na kilka pytań. Pierwsze z nich dotyczyło proporcji między wyobraźnią a rzeczywistością

FRAGMENT WYSTAWY MARKA LALKO. CYKL „OBRAZY WODNE”. DRUKI CYFROWE, FOT. MAREK LALKO

OTWARCIE WYSTAWY „CYTATY CZASU I PAMIĘCI. OBIEKTY INTERMEDIALNE” W FUNDACJI SALONY. OD LEWEJ: DR PAWEŁ ANDRZEJEWSKI, PROFUZ RADOSŁAW CZARKOWSKI, PROFUZ ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA, PROF. PAULINA KOMOROWSKA-BIRGER, PROFUZ BARBARA LITERSKA, PROF. WOJCIECH STRZYŻEWSKI, DR MAREK LALKO (FOT. KAROLINA SPIAK)

treścią obrazu. Drugie kierowało uwagę na proces powstawania obrazu/obiektu fotograficznego. Kolejne zagadnienie prowadziło do rozważań o roli, jaką w postrzeganiu rzeczywistości za pośrednictwem przetworzonych medialnie obrazów pełni proces jej kondensacji w czasie. Ostatni problem zwierniał się w pytaniu: czy powoływane do istnienia obrazy/obiekty wyeksponowane poprzez swój materialny substrat nadają realizacjom walor trwałości i fizycznej obecności? (M.L.)

Zestaw prac stanowiących część artystyczną rozprawy doktorskiej tworzyły obiekty i instalacja o charakterze intermedialnym. Stanowiły one wypowiedź dotyczącą wielowątkowych rozważań na temat pamięci obrazu fotograficznego i jego wiwisekcji.

Prace składające się na wystawę, zainicjowane zostały historią rodzinną, kreowały wizualną podróż w meandry - również techniczne - opowiadania o interferencji czasu i pamięci. Penetrowały konsekwencje różnych poziomów obserwacji procesu wizualizacji obrazu. Te formy opowieści przybierały postać obiektów, projekcji wideo, fotografii cyfrowych, obrazów złożonych z poddanych specyficznym (biologicznym i mechanicznym) procesom fotografii, czy znalezionych przedmiotów. Zbudowały one swobodną - różnorodną strukturę - intermedialną instalację. Wystawę Marka Lalko odczytałam jako dojrzałą, wizualną narrację o interferencji czasu i pamięci, zawierającą zarówno jednostkowe ich reprezentacje jak i refleksje o wymiarze uniwersalnym.

WIDOK WYSTAWY (FRAGMENT), FOT. MAREK LALKO

Marek Lalko pisze w rozprawie: „Za każdym razem wyciągając negatyw z koreksu podczas wywoływania doznaję tego samego zadziwienia tym, co zostało zarejestrowane, pamiętając jednocześnie to, co wcześniej zamierzałem rejestrować. Obraz sam w sobie jest zawsze zbiorem różnorodnych elementów oraz parametrów technicznych wpływających na naszą zdolność do odczytania go. Jednocześnie każdy ze świadomie wytworzonych obrazów jest próbą opisanego czyjegoś spojrzenia. Dlatego bardzo często obraz będący próbą przedstawienia przez „artystę” banalnej rzeczy lub czynności jest dużo bardziej interesujący niż po prostu doświadczenie tej rzeczy w bezpośrednim kontakcie. Innymi słowy, ujmując każdy obraz bez względu na to, jaki jest i co przedstawia, należy stwierdzić, że jest on czymś spojrzeniem na rzeczywistość. Dlatego obraz sam w sobie nigdy nie będzie wiernym reprezentantem tego, co przedstawia. Zawsze pozostaje interpretacją tego, co było - w tym znaczeniu: czasem przeszłym utrwalone w obrazie”.

Doktor Marek Lalko jest zielonogórzaninem. W 1993 r. związał się zawodowo z ówczesnym Instytutem Wychowania Plastycznego w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze (obecnie Instytut Sztuk Wizualnych, Uniwersytet Zielonogórski), podejmując pracę w charakterze laboranta w Pracowni Fotografii. W macierzystej jednostce ukończył studia I stopnia na kierunku grafika oraz II stopnia na kierunku malarstwo. Od 2012 r. prowadzi zajęcia dydaktyczne w Instytucie Sztuk Wizualnych w ramach przedmiotów fotografia i fotografia dokumentalna. Od grudnia 2013 r. pracuje na stanowisku asystenta.

Dorobek artystyczny Marka Lalko jest bogaty i różnorodny, obejmuje 36 wystaw indywidualnych oraz udział w ponad 60 prezentacjach zbiorowych. Szczególnie istotne wydają się realizacje z ostatnich kilku lat, w których można zauważyć poszerzenie zainteresowań wykraczających poza twórczość o charakterze strictly fotograficznym. Jako promotor kandydata, obserwowałam jego skupienie na eksperymencie zarówno w obszarze technologicznym, ideowym jak i gatunkowym. Autor buduje narrację artystyczną w sposób złożony i refleksyjny, wypowiada się językiem intermedialnym - przez instalację, wideo, obiekt, działania bliskie sztuce *mail artu*. Marek Lalko podejmuje w swoich pracach studia dotyczące struktury i tworzenia obrazu, odnosi się do idei czasu, pamięci, prób uchwycenia egzystencjalnych doświadczeń. Poruszając się wokół swojego ulubionego medium fotograficznego, korzysta z niego w sposób niekonwencjonalny. Chciałabym też zauważyć - bo to ważny rys w jego twórczości - prace inspirowane fascynacjami podróżniczymi. Od kilkunastu lat powstają cykle fotografii ukazujące artystę jako uważnego obserwatora często marginalnych motywów - rejestrującego je z dala od reprezentacyjnych miejsc.

W okresie od wszczęcia przewodu doktorskiego, tj. od stycznia 2016 r., mgr Marek Lalko zrealizował sześć wystaw indywidualnych, brał udział w piętnastu wystawach zbiorowych, m.in.: w Zielonej Górze (Galeria BWA, Fundacja Salony), Gorzowie Wielkopolskim (Galeria MBWA, Galeria Terminal 08), Jeleniej Górze (Galeria Korytarz), Toruniu (Wozownia, Galeria ZPAP), Berlinie, Cieszynie (Galeria 36,6; Instytutu Sztuki Uniwersytetu Śląskiego), Fundacji Zamku Pücklera w Bad Muskau oraz w Cottbus (Niemcy).

Pan Marek Lalko jest organizatorem działań artystycznych i popularyzatorem sztuki. Od 2010 roku prowadzi w Instytucie Sztuk Wizualnych Galerię Fotografii „Na Dole”, był kuratorem ponad dwudziestu wystaw, jest artystą Fundacji Salony w Zielonej Górze, gdzie prowadzi pracownię działań edukacyjno-artystycznych. Od 2018 roku organizuje działalność Galerii Rektorat Uniwersytetu Zielonogórskiego. W latach 90. współtworzył Młodzieżowe Laboratorium Fotograficzne. Jest autorem kilkudziesięciu warsztatów prowadzonych m.in. w BWA w Zielonej Górze, placówkach oświatowych i fundacjach. Jest członkiem Rady Dyscypliny, dokumentuje życie akademickie Instytutu, prowadzi archiwum fotograficzne ISW.

W recenzji prof. dr hab. K. Podgórskiej-Glonti możemy m.in. przeczytać: „Ponad dwudziestoletnie doświadczenie Marka

Lalko w obszarze medium fotografii, odwołującego się do osobistych doświadczeń „rysują obraz” czujnego refleksyjnego poszukiwacza, nieustannie podróżującego w czasie i poza czasem. Balansującego pomiędzy tradycyjnym warsztatem a dynamicznie rozwijającymi się nowymi technologiami twórcę, który obydwoma narzędziami wykorzystuje dla tworzenia własnych treści. Przekraczając cienką granicę pomiędzy sentymentalną rodzinną pamiątką, a kreacją twórczą zabiera odbiorcę w głąb, uruchamiając wielowymiarowe refleksje na temat postrzegania obrazu, działań w obrębie czasu, pamięci.”

Autorska strona dr. Marka Lalko: <http://lalko.com/>

Dokumentacja wystawy „Cytaty czasu i pamięci. Obiekty intermedialne” jest dostępna również na stronie Fundacji Salony: <http://fundacjasalony.pl/pl/wystawy/cytaty-czasu-i-pamieci>

A. Lewicka-Szczegółta

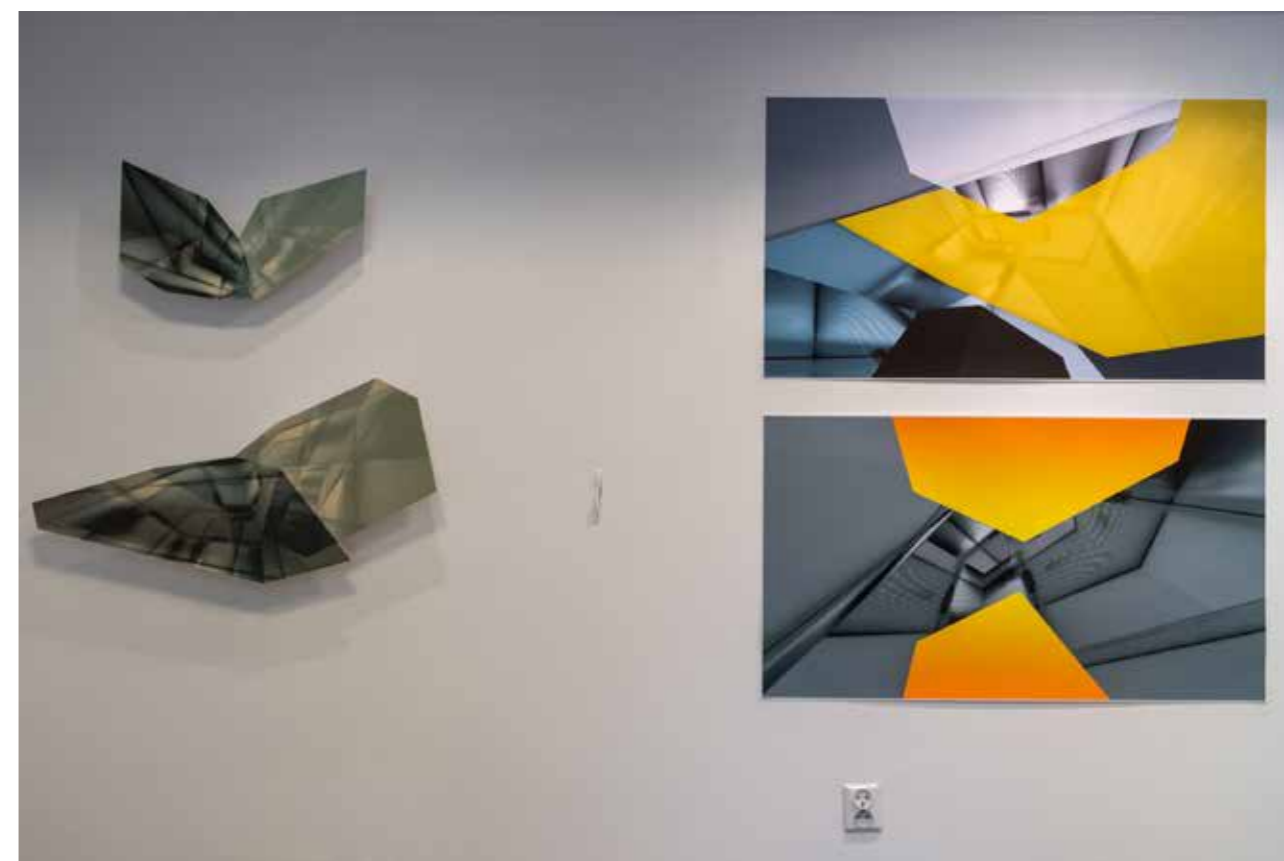
DR PAWEŁ ANDRZEJEWSKI

23 lipca 2020 r., spełniwszy wszystkie wcześniejsze wymogi ustawowe, mgr Paweł Andrzejewski stawiał się przed Komisją Dokorską dyscypliny Sztuki Plastyczne i Konserwacja Dziel Sztuki UTH (Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego im. Kazimierza Pułaskiego) w Radomiu i jednogłośnie uchwałą tejże Komisji, obronił dzieło doktorskie.

Rozprawa Pawła Andrzejewskiego pt. *Hybrydowy świat - cykl prac graficznych*, to próba udokumentowania *wzajemnego przenikania dwóch światów - realnego i wirtualnego*. Cel to poszukiwanie wspólnej poetyki, potencjalnych podobieństw i różnic, możliwości *wzajemnego uzupełniania się, bądź wykluczania obu światów*, alternatyw i zaangażowanie w ten proces odbiorcy. W medium cyfrowym Andrzejewski poszukuje możliwości kreacji autonomicznego gestu autorskiego, bazując na doświadczeniu i twórczej świadomości ukonstytuowanej na wysokim poziomie.

FOT. ARCHIWUM PAWŁA ANDRZEJEWSKIEGO

PAWEŁ ANDRZEJEWSKI, HYBRYDOWY ŚWIAT, CYKL PRAC GRAFICZNYCH (FRAGMENT WYSTAWY)

W swojej realizacji odwołuje się do zdarzeń z przeszłości, rekonstruuje minioną rzeczywistość i jej obrazy. Postępując się przestrzenią wirtualną podejmuje próbę odbudowy, nie mniej wirtualnej, przestrzeni pamięci. Odwołuje się do bardzo ważnej dla siebie kwestii, jaką jest rekonstrukcja wspomnień. Przyjąwszy, że każdy przywołany z pamięci obraz nie jest prawdziwy i do tej prawdy nawet się nie zbliża, autor podejmuje wyzwanie kreacji obrazów minionych zdarzeń. Wielu artystów korzystało z „dobrodziejstwa” pamięci odwołując się do jej obrazów, intymności, historii. Andrzejewski w swoich realizacjach, z mojego punktu widzenia, postanowił pamięć zobrazować, nadać jej formę. Wspomniane przez niego rekonstruowanie pamięci, to sposób na zdystansowanie się do sentymentalizmu wspomnień na rzecz stworzenia wirtualnego obrazu - modelu pamięci. Owocem tej rekonstrukcji jest obszerna seria cyfrowych wydruków stanowiących dzieło doktorskie.

Rozprawa nie epatuje ‘naukowością’ - nie taka jej rola, a jest bardziej twórczym, dojrzałym manifestem. Tam gdzie jest to konieczne autor wyjaśnia kuluary warsztatu i twórczej drogi, tam gdzie wartością są emocje, wyjaśnieniem staje się poezja Wisławy Szymborskiej. Ten duch obecny jest w pracach graficznych Andrzejewskiego - analityczne narzędzie podporządkowane poetyce wspomnień, powidoków, subtelnej graficznej narracji wspieranej znakomitym, moim zdaniem, warsztatem i artystyczną świadomością.

Mgr Paweł Andrzejewski urodził się w Turku. Państwo Liceum Sztuk Plastycznych ukończył w Kole. W 2004 r. zrealizował dyplom w zakresie grafiki warsztatowej w Pracowni Litografii prof. Stefana Ficnera w Instytucie Sztuk Wizualnych WA UZ. W latach 2002-2004 odbył staż

w w/w pracowni. W latach 2004-2015 zatrudniony został tamże na stanowisku laboranta. Od 2016 r. do chwili obecnej mgr Paweł Andrzejewski zatrudniony jest na stanowisku asystenta pod kierownictwem prof. Andrzeja Bobrowskiego w Pracowni Druku Płaskiego w ISW. Obok tego prowadzi zajęcia z zakresu projektowania graficznego na potrzeby internetu oraz przygotowania do druku.

Za swoją działalność na polu dydaktyki, organizacji i osiągnięć artystycznych w latach 2008-2016 Paweł Andrzejewski był wielokrotnie nagradzany nagrodami Rektora UZ i Dziekana WA UZ. Jest autorem ponad 30 realizacji z zakresu projektowania graficznego, 36 wystaw zbiorowych i 11 wystaw indywidualnych w kraju i poza jego granicami, jest uczestnikiem konkursów na małą formę graficzną (zagraniczne i krajowe), autorskich warsztatów artystycznych (organizacja i prowadzenie), uczestnikiem 3 międzynarodowych konferencji, kuratorem i członkiem jury 8 konkursów graficznych, projektantem i administratorem stron internetowych.

Jednogłośnie, pozytywna uchwała Komisji Doktorskiej, w tym dwie pozytywne recenzje: prof. Katarzyny Podgórskiej-Glonti i dr. hab. Andrzeja Michalika, prof. ASP w Łodzi, jak również dorobek artystyczny i postawa twórcza doktoranta, jego praca dydaktyczna i organizacyjna oraz spełnienie kryteriów zwyczajowych i formalnych pozwoliło Wysokiemu Senatowi Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznemu, przyznać mgr. Pawłowi Andrzejewskiemu stopień naukowy doktora Sztuki w dyscyplinie *sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki*.

Radosław Czarkowski

PAWEŁ ANDRZEJEWSKI, HYBRYDOWY ŚWIAT, CYKL PRAC GRAFICZNYCH (FRAGMENT WYSTAWY)

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

PROFESOR MARIA MRÓWCZYŃSKA PROREKTOREM DS. WSPÓŁPRACY Z GOSPODARKĄ

Z prawdziwą satysfakcją i także z wielką radością informujemy, że nasza Koleżanka, dr hab. inż. **Maria Mrówczyńska**, prof. UZ, pełniąc do tej pory obowiązki dyrektora Instytutu Budownictwa na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ, od września 2020 r. obejmuje także zaszczytną funkcję Prorektora ds. Współpracy z Gospodarką Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Pani Profesor Marii Mrówczyńskiej gratulujemy wspaniałego awansu i z całego serca życzymy pełnej satysfakcji i zadowolenia związanych z objęciem tak zaszczytnej funkcji jaką jest stanowisko Prorektora ds. Współpracy z Gospodarką na Uniwersytecie Zielonogórskim.

Marek Dankowski

FOT: MAREK LALIKO

MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA „ENGINEERING OVER ALL BORDERS”

FOT: Z WYDZIAŁU

29 lipca br. w pięknej scenerii XII-wiecznego Zamku w Książu odbyła się międzynarodowa konferencja FIRST INTERNATIONAL POLISH-EMIRATES SCIENCE & TECHNICAL CONFERENCE „ENGINEERING OVER ALL BORDERS”. Celem konferencji była prezentacja doświadczeń z zakresu pokonywania barier kulturowych, politycznych, prawnych, psychologicznych w projektowaniu i realizacji międzynarodowych przedsięwzięć budowlanych.

W konferencji brali udział między innymi: Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego w Polsce Wojciech Murdzek, Szejk Dubaju Ahmed Bin Faisal Al-Qassimi, Przewodniczący Dolnośląskiej Izby Architektów Zbigniew Maćków, Przewodniczący Dolnośląskiej Okręgowej Rady Izby Inżynierów Budownictwa Andrzej Pawłowski. Uczestnikami konferencji byli także przedstawiciele Uniwersytetu Zielonogórskiego: Dziekan Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska dr hab. inż. Waldemar Szajna, prof. UZ, Dyrektor Instytutu Architektury i Urbanistyki prof. dr hab. inż. Jakub Marcinowski oraz dr hab. inż. Beata Nowońska, prof. UZ.

Prof. Waldemar Szajna przedstawił referat pt. *The Cooperation between Universities and Business to open the international engineering market for the next generation of engineers*, w którym zaprezentował przygotowanie studentów Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego do pracy zawodowej w Polsce i na rynkach światowych oraz programy

FOT. Z WYDZIAŁU

Erasmus realizowane na Uniwersytecie Zielonogórskim.

Inne zagadnienia poruszane podczas konferencji dotyczyły współpracy naukowo-technicznej z państwami Półwyspu Arabskiego, Afryki i Indii, problemów związanych ze współpracą polskich inżynierów w zespole międzynarodowym przy różnorodności narodowościowej, kulturowej, religijnej itp.

Udział w konferencji przedstawiciele Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska jest elementem realizacji porozumienia o współpracy pomiędzy Uniwersy-

tetem Zielonogórskim i Stowarzyszeniem Inżynierów Polskich w Wielkiej Brytanii (Association of Polish Engineers in Great Britain) z siedzibą w Londynie, które zostało zawarte 12 marca 2020 r. w Zielonej Górze.

Podczas konferencji zostało również otwarte wielobranżowe biuro projektów z siedzibą główną w Dubaju z udziałem w spółce Szejka Dubaju Ahmeda Bin Faisal Al-Qassimi. Obrady odbywały się w Sali Krzywej w urokliwym skrzydle południowym obronnego Zamku Książ w Wałbrzychu.

Beata Nowogońska

XII KONFERENCJA BUDOWNICTWO W ENERGETYCE

W dniach 6-9 września 2020 r., w Szklarskiej Porębie odbyła się XII Konferencja Naukowo-Techniczna *Budownictwo w Energetyce*. Organizatorami Konferencji byli: Politechnika Wrocławska, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa oraz Polska Grupa Energetyczna - Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA. Cytując ze Słowa Wstępnego Organizatorów „Konferencja poświęcona jest szeroko rozumianym problemom budownictwa energetycznego. Problemom ważnym, które muszą być starannie analizowane i prawidłowo rozwiązywane, zarówno w procesach

realizacji nowych jak i podczas modernizacji istniejących zakładów, a także podczas bieżących remontów, przywracających prawidłową i bezpieczną eksploatację różnorodnych obiektów budownictwa energetycznego”.

Przewodniczącym Komitetu Naukowego Konferencji był dr hab. inż. **Eugeniusz Hotała**, prof. PWR, natomiast przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego był mgr inż. **Janusz Darłak** z Polskiej Grupy Energetycznej. Komitetowi Honorowemu przewodniczył prof. dr hab. inż. **Cezary Mardryas** - Rektor Politechniki Wrocławskiej.

W Konferencji swój udział zaznaczyli również współpracownicy z Instytutu Budownictwa Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego. Mianowicie członkami Komitetu Naukowego Konferencji, wymieniając w porządku alfabetycznym, byli: dr hab. inż. **Jacek Korentz**, prof. UZ, prof. dr hab. inż. **Jakub Marcinowski** i dr hab. inż. **Beata Nowogońska**, prof. UZ.

Oprócz tego, prof. Beata Nowogońska w drugim dniu obrad była przewodniczącą sesji III pt. *Zagadnienia Normalizacyjne w Energetyce*, a prof. Jacek Korentz współprzewodniczył sesji IV pt. *Chłodnie i kominy w energetyce*.

W trzecim dniu obrad, prof. Jakub Marcinowski był współprzewodniczącym sesji VI pt. *Wybrane zagadnienia badawcze*.

Przedstawiciele Instytutu Budownictwa UZ byli autorami lub współautorami następujących referatów wymienionych tutaj w kolejności prezentacji:

- Jacek Korentz: *Wpływ zbrojenia niemetalicznego na nośność i odkształcalność belek z betonu zbrojonego;*
- Volodymyr Sakharov Jr., Jakub Marcinowski, **Volodymyr Sakharov**: *Destrukcyjny wpływ temperatury na eksploatację przekryć stalowych dużych rozpiętości;*
- Beata Nowogońska: *Problemy techniczne w adaptacji na lofty budynku przemysłowego.*

Marek Dankowski

FOT. Z WYDZIAŁU

NAGRODA PZITB DLA PROFESOR BEATY NOWOGOŃSKIEJ

Miło nam donieść, że 12 września 2020 r. podczas 51. Zjazdu Delegatów Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, który odbył się w Opolu, dr hab. inż. **Beata Nowogońska**, prof. UZ, z Instytutu Budownictwa UZ, została uhonorowana Nagrodą im. prof. Wacława Żencykowskiego. To zaszczytne wyróżnienie, nazwane „oskarem budownictwa”, stanowi jedną z najbardziej prestiżowych nagród przyznawanych przez PZITB za osiągnięcia naukowo-techniczne z dziedziny budownictwa. Na dyplomie dołączonym do Medalu, Jury Nagród PZITB wyszczególniło, że Prof. Beata Nowogońska została nagrodzona za „wybitne osiągnięcia za prace badawcze i teoretyczne dotyczące oceny stanu budynków, a szczególnie za autorstwo monografii pt. „Diagnoza w procesie starzenia budynków mieszkalnych wykonanych w technologii tradycyjnej”.

FOT. Z WYDZIAŁU

Przewodniczącym Jury był prof. dr hab. inż. Andrzej Ajdukiewicz, natomiast członkami: prof. dr hab. inż. Kazimierz Furtak, prof. dr hab. inż. Marian Giżejowski, dr hab. inż. Maria Kaszyńska, prof. ZUT i prof. dr hab. inż. Cezary Madryas.

RADA DYSCYPLINY NAUKOWEJ INŻYNIERIA LĄDOWA I TRANSPORT

9 września br. w Instytucie Budownictwa UZ odbyło się kolejne już posiedzenie rady dyscypliny naukowej *inżynieria lądowa i transport*. Pierwszym punktem programu spotkania, które poprowadziła dr hab. inż. **Beata Nowogońska**, prof. UZ było uroczyste pożegnanie dotychczasowej dyrektorki Instytutu Budownictwa UZ dr hab. inż. **Marii Mrówczyńskiej**, prof. UZ, w związku z objęciem przez Panią Profesor funkcji Prorektora ds. Współpracy z Gospodarką Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Pani Profesor Beata Nowogońska podziękowała Pani Profesor Marii Mrówczyńskiej, także w imieniu Koleżanek i Kolegów, wręczając Jej równocześnie wspaniały bukiet

Naszej Koleżance, Pani Profesor Beacie Nowogońskiej serdecznie gratulujemy sukcesu i życzymy dalszych osiągnięć w pracy naukowo-badawczej.

Marek Dankowski

kwiatów, za całokształt działań, które prof. M. Mrówczyńska podejmowała dla dobra Instytutu Budownictwa, życząc Jej jednocześnie wielu sukcesów w ramach nowej ważnej funkcji i przysłowiowego wszystkiego dobrego „na nowej drodze życia”.

Do życzeń dołączył się również dr inż. **Gerard Bryś**, z-ca dyrektora Instytutu Budownictwa, wręczając Pani Profesor skromny upominek w postaci pięknego albumu poświęconego kompozycji i architekturze ogrodowej. Prezent tym bardziej trafiony, że Pani Maria poza pracą na Uczelni zajmuje się hobbystycznie upiększaniem swojego ogrodu. Pani Profesor Maria Mrówczyńska ze wzruszeniem podziękowała za życzenia i okazane dowody przyjaźni.

W tym miejscu należy również z radością poinformować, że funkcję Dyrektora Instytutu Budownictwa UZ objęła prof. Beata Nowogońska. I Jej również życzymy powodzenia i satysfakcji z pełnienia nowej funkcji.

Marek Dankowski

FOT. Z WYDZIAŁU

PROFESOR DR HAB. INŻ. PIOTR WŁADIMIROWICZ ALAWDIN (1943-2020)

In memoriam

**21.06.2020 r. po długiej i ciężkiej chorobie,
zmarł Profesor Piotr Władimirowicz Alawdin**

Profesor Piotr Władimirowicz Alawdin urodził się w 1943 r. W roku 1960 ukończył na Białorusi (wtedy ZSRR) szkołę średnią ze złotym medalem i wstąpił na Wydział Budownictwa Politechniki Białoruskiej. Politechnikę ukończył w 1966 r. z wyróżnieniem i został doktorantem w zakładzie mechaniki budowli. Pracę doktorską obronił w 1969 r. i otrzymał stopień naukowy doktora nauk technicznych.

Od 1974 r. Profesor Piotr Alawdin pracował w Mińsku jako docent w Białoruskiej Politechnice, która w 1991 r. została przemianowana w Białoruską Państwową Akademię Techniczną (od 2001 r. - Białoruski Narodowy Uniwersytet Techniczny).

W latach 1989/1991 Profesor Piotr Alawdin przygotował rozprawę pracy habilitacyjną, którą obronił w Moskiewskim Instytucie Inżyniersko-Budowlanym (Rosja) w 1992 r. W 1993 r. otrzymał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych. Od 1993 do 2000 r. pracował jako profesor w Białoruskiej Państwowej Akademii Technicznej. Tytuł profesora otrzymał w 1994 r.

Jednocześnie od 1997 do 2000 r. prof. Alawdin pracował jako główny naukowy współpracownik Instytutu Budownictwa BelNIIS w Mińsku (analogia Instytutu Techniki Budowlanej w Warszawie). Zajmował się wdrażaniem swoich projektów w zakresie mechaniki budowli, konstrukcji i fundamentów.

Od 2000 r. prof. Piotr Alawdin pracował w Polsce na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Politechnice Zielonogórskiej, na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej (od 2001 r. - Uniwersytet Zielonogórski w Zielonej Górze, Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska).

Stopnie i tytuł naukowy prof. Alawdina, otrzymane na Białorusi i w Rosji, zostały w 2004 r. nostryfikowane w Polsce.

Od 2005 r. pracował na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Politechnice Szczecińskiej, na Wydziale Budownictwa i Architektury (obecnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie). Od 23 października 2006 r. pełnił tam funkcję kierownika Katedry Teorii Konstrukcji oraz kierownika Zespołu Mechaniki Budowli.

Od 2009 r. pracował na stanowisku profesora zwyczajnego w Uniwersytecie Zielonogórskim na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska (obecnie Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska), pełniąc funkcję kierownika Zakładu Konstrukcji Budowlanych.

Jest autorem ponad 180 prac naukowych, w tym 3 monografii (1990, 1993, 2005), 68 artykułów w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym i w innych wydawnictwach ciągłych; 4 wynalazków, jednego patentu (Rosja, 1999 r.) oraz wzoru użytkowego (Polska, 2008). Pod kierunkiem prof. Piotra Alawdina przygotowano i obroniono siedem prac doktorskich, w tym pięć na Białorusi i dwie w Polsce (2008 i 2009). Rozprawy doktorskie dotyczyły optymalnego projektowania i niezawodności konstrukcji budowlanych i inżynierskich współpracujących z gruntem oraz dróg i mostów. W 2000 r. został wybrany rzeczywistym członkiem Białoruskiej Akademii Inżynieryjnej.

Od 2000 r. prof. Piotr Alawdin był członkiem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej (PTMTS), w 2006 r. został wybrany w skład zarządu Szczecińskiego oddziału

PTMTS, a od 2010 do 2019 r. sprawował funkcję przewodniczącego Zielonogórskiego Oddziału PTMTS.

Utrzymywał aktywne kontakty z uczonymi z Niemiec, Włoch, Litwy, Ukrainy, Białorusi, Rosji i innych krajów. Był członkiem komitetów naukowych wielu konferencji międzynarodowych (Warszawa, Petersburg, Wilno, Mińsk, Kijów od 1995 do 2017 r.).

Od 2005 do 2009 r. prof. Alawdin koordynował współpracę Politechniki Szczecińskiej/ZUT z Instytutem Budownictwa BelNIIS w Mińsku; od 2009 r. był koordynatorem współpracy Uniwersytetu Zielonogórskiego z Instytutem Budownictwa BelNIIS na Białorusi, oraz od 2012 r. z Białoruskim Narodowym Uniwersytetem Technicznym. Od 2016 r. był pełnomocnikiem dziekana ds. współpracy międzynarodowej z krajami wschodnimi.

31 października 2013 r., po wielu latach starań, uzyskał upragnione obywatelstwo RP (na zdjęciu obok z Wojewodą Jerzym Ostrochem).

Na szczególne uznanie zasługuje aktywność dydaktyczna prof. Piotra Alawdina. Poza mechaniką budowli prowadził zajęcia z optymalizacji konstrukcji, teorii prętów cienkościennych, projektowania konstrukcji wsporczych pod maszyny.

Od pierwszych dni funkcjonowania kierunku architektura na Uniwersytecie Zielonogórskim Profesor Piotr Alawdin prowadził zajęcia z mechaniki na pierwszym roku studiów. W latach 2008 do 2018 - 11 kolejnych roczników studentów zgłębiały pod okiem Profesora tajniki tej trudnej dla architektów dyscypliny. Wszyscy, którzy uczestniczyli w zajęciach z Profesorem podziwiali Jego ogromną wiedzę, którą mimo trudności językowych był w stanie przekazać. Ci, którzy mimo usilnych starań zderzali się z barierami pozornie nie do pokonania, zawsze mogli liczyć na indywidualną pomoc Profesora i Jego niezwykłą życzliwość. W indeksie każdego absolwenta kierunku budownictwo i kierunku architektura figuruje od 2 do 6 wpisów prof. Alawdina.

W latach 2009-2019 sprawował funkcję Kierownika Zakładu Konstrukcji Budowlanych w Instytucie Budownictwa na Wydzia-

le Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ. Seminaria naukowe prowadzone przez prof. Piotra Alawdina były wydarzeniami naukowymi poważnej rangi. Docieklive i zawsze bardzo merytoryczne pytania Profesora uzmysławiały prelegentom, gdzie tkwią słabe strony prezentowanego materiału i w którym kierunku powinny zmierzać niezbędne zmiany i uzupełnienia. Korzyść z tak prowadzonych seminariów odnosili zarówno prelegenci jak i uczestnicy seminariów zakładowych. Profesor udzielał cennych wskazówek młodszym pracownikom naukowym także w pełnych życzliwości rozmowach kularowych. Miały one charakter cennych podpowiedzi merytorycznych jak i bodźców motywacyjnych zachęcających do jeszcze intensywniejszej pracy.

Pogodne usposobienie Profesora oddają kolejne zdjęcia. Takiego Go znaleźliśmy i takiego chcielibyśmy zachować w naszej pamięci.

W gościnnej Zielonej Górze, prawie 1000 km od Mińska, znalazł wymarzone miejsce na Ziemi. Jak tylko ustabilizował swoje warunki pracy i pobytu, sprowadził kolejno do Polski syna Mikołaja, Żonę Zoję oraz syna Włodzimierza. Rodzina syna Mikołaja powiększyła się o dwoje ukochanych wnucząt Profesora. Ubolewał, że z powodu pandemii i własnej choroby nie mógł się z nimi spotykać w ciągu ostatnich miesięcy swego życia.

W Zielonej Górze na nowym cmentarzu przy ul. Wrocławskiej spoczął na zawsze. Cała społeczność akademicka Uniwersytetu Zielonogórskiego żegnała Profesora Alawdina 24 czerwca 2020 r. niepokodzona ze stratą osoby tak zasłużonej dla Wydziału i Uczelni. Bardzo liczna obecność pracowników Uniwersytetu, znajomych i sąsiadów na tej smutnej uroczysto-

OD GÓRY:
NA SZCZYCIE FIGURY CHRYSYSTUSA KRÓLA W ŚWIEBODZINIE Z PROF. WOŁODYMYREM SAKHAROVEM I JEGO ŻONĄ LILĄ (STYCZEŃ 2017 R.)
W KIJOWIE, W DOMU PROF. A. PERELMUTERA: PROF. PIOTR ALAWDIN, PROF. ANATOLIJ PERELMUTER, PROF. JAKUB MARCINOWSKI (LISTOPAD 2017 R.)
FOT. Z ARCHIWUM PROF. J. MARCINOWSKIEGO

ści była dowodem powszechnej sympatii i szacunku jakim się cieszył śp. prof. Piotr Alawdin.

Był uczonym wielkiego formatu, wspaniałym kolegą i po prostu dobrym, bardzo dobrym człowiekiem. Będzie Go nam bardzo brakowało...

Jakub Marcinowski

PROFESOR PIOTR ALAWDIN... NIEZAPOMNIANY KIEROWNIK.

Zawsze uśmiechnięta twarz, pełne dobroci spojrzenie. Otaczał nas opieką, wspierał w różnych sprawach, tych trudnych, zawodowych, a także tych błahych, dotyczących dnia codziennego.

Jak dla mnie, wzorzec do naśladowania, bardzo dbający o Rodzinę, a jednocześnie mocno zaangażowany w pracę, dydaktyczną i naukową.

W naszej ostatniej rozmowie telefonicznej, pomimo bardzo ciężkiego stanu zdrowia, relacjonował swoją pracę nad artykułami naukowymi.

Kochał to co robił, a przede wszystkim, o czym jestem przekonana, kochał życie i ludzi.

Joanna Kaliszuk

*Z wielkim smutkiem i żalem zawiadamiamy,
że odszedł od nas na wieczną służbę*

dr inż. Bronisław Zadwórny

Pracownik Zakładu Mechaniki Budowli w Instytucie Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego od 1974 roku.

W Zmarłym straciliśmy oddanego nauczyciela akademickiego niezwykle zaangażowanego w proces dydaktyczny i darzonego nieskrywanym szacunkiem ze strony studentów, aktywnego współpracownika i specjalistę z dziedziny mechaniki budowli oraz prawdziwego Przyjaciela i życzliwego Kolegę.

Wyrazy głębokiego współczucia Jego Rodzinie składają

Dyrekcja oraz Koleżanki i Koledzy z Instytutu Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego

ODSZEDŁ BRONISŁAW ZADWÓRNY WSPOMNIENIE KOLEŻEŃSKIE

Kilka dni temu pożegnaliśmy naszego Kolegę dr. Bronisława Zadwórnego, wieloletniego pracownika Zakładu Mechaniki Budowli w Instytucie Budownictwa.

Doktor Zadwórny w czasie pracy na naszym Wydziale wykształcił rzeszę inżynierów budownictwa, czy to prowadząc zajęcia teoretyczne i praktyczne w stworzone przez siebie laboratorium wytrzymałości materiałów, czy też prace magisterskie i inżynierskie. Był nie tylko zaangażowanym i oddanym studentom dydaktykiem, ale także uczynnym

i pomocnym Kolegą. Kolega Broniek zawsze otwarcie i konstruktywnie wypowiadał się o pracy kolegów z zakładu, a Jego doświadczenie dydaktyczne, a przede wszystkim praktyczne, inżynierskie pozwalało nam się rozwijać we właściwym kierunku. Na koniec warto dodać, że pasją dr. Zadwórnego był sport i czynnie angażował się w uprawianie kilku dyscyplin, m.in. tenisa. Ta pasja do tenisa spowodowała, że przez wiele lat spotecznie dbał i własnoręcznie pielęgnował przyuczelniany kort tenisowy.

Żegnaj Bronku, będzie nam Ciebie naprawdę brakowało!

Krzysztof Kula

WYDZIAŁ HUMANISTYCZNY

XVII MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA NAUKOWA „ŁOSIEWOWSKIE CZTIENIA”

MITOLOGIA ABSOLUTNA W EPOCE
PRZEŁOMU: 90. ROCZNICA PUBLIKACJI
DIALEKTYKI MITU ALEKSEGO ŁOSIEWA
MOSKWA, 21-23 WRZEŚNIA

dotyczącego publikacji wybitnych dzieł filozofii rosyjskiej Srebrnego Wieku, a prof. R. Sapeńko, autor pierwszego polskiego tłumaczenia *Dialektyki mitu*, zaprezentował niedawno wydaną książkę na specjalnej sesji, na której spotkali się tłumacze i badacze tego dzieła z USA, Japonii, Kolumbii, Gruzji, Francji, Bułgarii i Rosji.

Organizatorami konferencji, która pierwotnie miała się odbyć w maju tego roku w Moskwie, ale Covid19 spowodował, że nawet przesunięta na wrzesień, musiała się odbyć on-line, byli: „Dom A.F. Łosiewa” - Biblioteka naukowa i muzeum pamięci, Towarzystwo kulturalno-oświatowe Łosiewowskie rozmowy, Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Moskiewskiego im. Łomonosowa, Komisja Antyczna oraz Komisja Łosiewowska Rady Naukowej „Historia kultury światowej” Rosyjskiej Akademii Nauk.

rosa

W dniach 21-23 września 2020 r., prof. dr hab. Lilianna Kiejzik i dr hab. Roman Sapeńko, prof. UZ z Instytutu Filozofii Uniwersytetu Zielonogórskiego, wzięli udział w konferencji on-line, zorganizowanej z okazji 90-lecia wydania książki *Dialektyka mitu* Aleksego Łosiewa. Była to już XVII edycja konferencji, która od samego początku skupia się na kompleksowym badaniu dorobku tego wybitnego rosyjskiego filozofa oraz jego roli w humanistyce rosyjskiej i światowej.

Prof. L. Kiejzik mówiła o programie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego

*Panu Doktorowi
Ireneuszowi Wojewódzkiemu*

wyrazy głębokiego współczucia oraz słowa wsparcia z powodu śmierci Ojca

składają

Koleżanki i Koledzy z Instytutu Historii

WYDZIAŁ INFORMATYKI, ELEKTROTECHNIKI I AUTOMATYKI

XIII KONFERENCJA SYSTEMY POMIAROWE W BADANIACH NAUKOWYCH I W PRZEMYŚLE SP'2020

W dniach 14-17 czerwca 2020 r. odbyła się w formule telekonferencji XIII Konferencja Naukowa *Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemysle SP'2020*. Konferencję zorganizował Instytut Metrologii, Elektroniki i Informatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego pod patronatem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej.

Organizowana w cyklu dwuletnim konferencja już tradycyjnie jest miejscem prezentacji wyników prac badawczych w zakresie szeroko rozumianej tematyki dotyczącej systemów pomiarowych, prowadzonych w ośrodkach akademickich, instytutach badawczych i w przemyśle. Tematyka XIII konferencji SP obejmowała zagadnienia teorii, konstrukcji i badania komputerowych systemów pomiarowych, w tym również zagadnienia z obszaru *smart grid* i *smart metering*, bezpieczeństwa w systemach pomiarowych oraz Internetu Rzeczy, zastosowań cyfrowego przetwarzania sygnałów w konstrukcji narzędzi pomiarowych, analizę metrologiczną przetworników i systemów pomiarowych.

W konferencji wzięło udział 45 uczestników reprezentujących krajowe i zagraniczne ośrodki akademickie, instytuty badawcze oraz instytucje i firmy przemysłowe. Do programu konferencji zakwalifikowano 29 prac. Obrady utworzył Prorektor ds. Rozwoju i Współpracy z Gospodarką,

prof. Andrzej Pieczyński, który w krótkiej prezentacji scharakteryzował Uniwersytet Zielonogórski oraz przekazał uczestnikom, w imieniu władz uczelni, życzenia owocnych obrad. Obrady konferencji zorganizowano w ośmiu sesjach grupujących następujące zagadnienia: przetwarzanie sygnałów, *smart grid*, systemy pomiarowe, Internet Rzeczy oraz pomiary wielkości niefizycznych. Wszystkie referaty, zakwalifikowane przez Komitet Naukowy do programu konferencji, zostały opublikowane w zwartych Materiałach Konferencyjnych w formie książkowej wydanej nakładem Oficyny Wydawniczej Uniwersytetu Zielonogórskiego (XIII Konferencja Naukowa SP'2020 „Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemysle”, Materiały Konferencyjne, ISBN 978-83-957716-0-6).

Oddzielną sesję poświęcono pamięci zmarłego przed rokiem prof. dr. hab. inż. Wiesława Winieckiego z Politechniki Warszawskiej. Prof. Wiesław Winiecki był członkiem Komitetu Naukowego niemal wszystkich konferencji SP, był zawsze aktywnym uczestnikiem obrad, zabiegał o rozwój i prestiż konferencji, wspierał ją m.in. poprzez zachęcanie do licznego w niej udziału swoich młodszych kolegów i doktorantów z ośrodka warszawskiego. Bardzo nam Profesora brakowało podczas tegorocznej konferencji.

Podsumowując przebieg obrad konferencji członkowie jej Komitetu Naukowego podkreślili dobry poziom naukowy większości prezentowanych referatów, stosunkowo dużą liczbę uczestników, mimo trudności związanych z pandemią. Ponadto przyjęto, że przedstawione referaty będą podstawą do opracowania przez autorów artykułów naukowych, które zostaną opublikowane w monografii poświęconej tematyce konferencji. Ustalono również, że kolejna, XIV Konferencja zostanie zorganizowana w 2022 r., tradycyjnie w Łagowie.

Ryszard Rybski

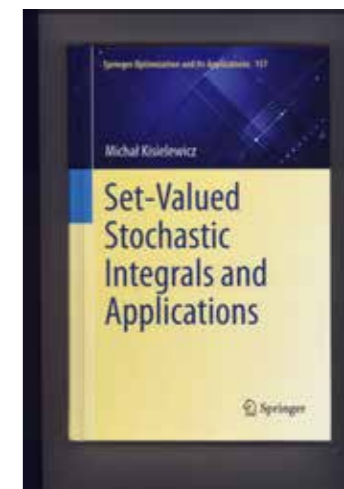

WYDZIAŁ MATEMATYKI, INFORMATYKI I EKONOMETRII

NOWA MONOGRAFIA PROFESORA MICHALA KISIELEWICZA

W prestiżowej serii Springer Optimization and Its Applications 157 ukazała się monografia Profesora Michała Kisielewicza pt. *Set-Valued Stochastic Integrals and Applications*

Joachim Syga

NIE ŻYJE DOKTOR KRYSTYNA GRYT CZUK

16 lipca 2020 roku zmarła dr Krystyna Grytczuk, zasłużony nauczyciel akademicki, emerytowany pracownik Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Dr Krystyna Grytczuk przez większość swego życia zawodowego związana była z zielonogórskim środowiskiem matematycznym. Do 2001 r. pracowała w Instytucie Matematyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze,

a potem, po powstaniu Uniwersytetu, na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii, aż do przejścia na emeryturę w 2006 r. Po przejściu na emeryturę, podtrzymywała jeszcze przez kilka lat kontakt ze współpracownikami.

Dr Krystyna Grytczuk zajmowała się naukowo teorią równań różniczkowych. Jest autorką kilkunastu prac naukowych. W 1977 r. uzyskała stopień naukowy doktora matematyki pod kierunkiem prof. Michała Kisielewicza.

Była cenionym nauczycielem i wychowawcą akademickim wielu pokoleń studentów. Pozostanie w naszej pamięci jako osoba życzliwa i lubiana przez współpracowników.

Pracownicy Instytutu Matematyki

WSPOMNIENIE PROFESORA DIETHARDA PALLASCHKE DOKTORA HONORIS CAUSA UNIwersytetu ZIELONOGÓRSKIEGO

Profesor Diethard Ernst Pallaschke urodził się 30 czerwca 1940 r. w miejscowości Friedland (dziś na terenie Rosji). Wykształcenie matematyczne zdobył na Uniwersytecie w Bonn, uzyskując tam kolejno w latach 1967 oraz 1970 stopnie doktora i doktora habilitowanego nauk matematycznych. W latach 1972-1977 był zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego kolejno na Uniwersytetach w Bonn, Darmstadt i Münster. Od roku 1977 do października 2008 r. zatrudniony był na stanowisku profesora zwyczajnego na Uniwersytecie w Karlsruhe, gdzie od 1981 r. peł-

nił funkcję dyrektora Instytutu Statystyki i Matematycznej Teorii Gospodarki. Od października 2008 r. Profesor Pallaschke był profesorem emerytowanym Karlsruher Institut für Technologie w Bonn. Wypromował 12 doktorów i miał 3 naukowych wnuków.

Był członkiem Amerykańskiego Towarzystwa Matematycznego, Society of Economy and Operations Research, Society of Applied Mathematics and Mechanics oraz Polskiego Towarzystwa Matematycznego.

Opublikował ponad 100 artykułów w czasopiśmie naukowych oraz 3 monografie. Był wybitnym specjalistą w zakresie teorii optymalizacji i analizy wypukłej. Przez wiele lat współpracował z matematykami polskiego środowiska matematycznego, w tym między innymi z matematykami środowiska zielonogórskiego.

Utrzymywał ścisłe kontakty naukowe z polskimi matematykami, co znajdowało wyraz we wspólnych publikacjach naukowych oraz wizytach zarówno polskich matematyków w Karlsruhe jak i profesora Pallaschke w Polsce. Cechowały go ogromna życzliwość, wielka skromność i duże

poczucie humoru. Uczestnicząc w licznych konferencjach naukowych na całym świecie był ambasadorem osiągnięć polskich matematyków.

Profesor Pallaschke jest Doktorem Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego. Uroczystość nadania Mu tytułu

Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyła się 14 czerwca 2010 r.

W 2015 r. Polskie Towarzystwo Matematyczne nadało Mu godność Członka Honorowego.

Profesor Diethard Pallaschke zmarł 8 lipca 2020 r.

WYDZIAŁ NAUK SPOŁECZNYCH

OTWARCIE TRZECIEGO STUDENCKIEGO KLUBU INFORMACYJNO- INTEGRACYJNEGO NA UZ

23 września br. na Uniwersytecie Zielonogórskim oficjalnie został otwarty kolejny Studencki Klub Informacyjno-Integracyjny (SKII). Z powodu trudności związanych z pandemią Covid19, tempo planowanych inicjatyw się nieco opóźniło. Do tej pory na uczelni mamy już dwa takie miejsca, oba na Kampusie B. Pierwsze powstało w styczniu br., w holu budynku głównego, a drugie w lipcu tego roku na drugim piętrze budynku przy Instytucie Pedagogiki. Najnowszy Klub mieści się również w budynku głównym, przy al. Woj. Polskiego 69, tym razem w łączniku na III piętrze.

Kluby powstają w ramach studenckiej inicjatywy „Wolontariusze wolontariuszom”, której koordynatorem jest dr hab. Inetta Nowosad, prof. UZ z Zakładu Pedagogiki Szkolnej Instytutu Pedagogiki UZ.

Jej celem jest zmiana oblicza naszej uczelni. Studenci chcą sprawić, by czas spędzony w murach uniwersytetu sprzyjał wzmocnieniu wspólnoty studenckiej i pozwalał im się czuć jak domu. Studencki Klub Informacyjno-Integracyjny ma być wygodnym miejscem w otwartej przestrzeni uniwersytetu, gdzie studenci będą mogli wspólnie spędzić czas w czasie przerw między zajęciami albo po zajęciach.

Zamierzeniem inicjatorów jest otwarcie takich klubów nie tylko na Kampusie B. Zachęcają do współpracy nad rozbudową inicjatywy o Kampus A i inne budynki UZ.

Uczelnia jest naszym wspólnym domem i każde miejsce jest dla nas tak samo ważne! Jeśli widzicie Państwo potrzebę powstania kolejnych takich miejsc, to zapraszamy do współpracy - mówi Katarzyna Grabarek studentka I roku studiów II st. kierunku pedagogika.

Katarzyna Grabarek

Pani mgr Katarzynie Januszek

*wyrazy głębokiego współczucia i żalu
z powodu odejścia MAMY*

składa

*Dyrekcja i Pracownicy Instytutu Pedagogiki
Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii*

Pani Dorocie Kubiak

*wyrazy głębokiego współczucia i żalu
z powodu odejścia MAMY*

składa

*Dyrekcja i Pracownicy Instytutu Pedagogiki
Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii*

Panu dr. Krzysztofowi Zajdłowi

*wyrazy głębokiego współczucia i żalu
z powodu odejścia TATY*

składa

*Dyrekcja i Pracownicy Instytutu Pedagogiki
Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii*

WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

KONGRES STOWARZYSZENIA AZJATYCKICH SĄDÓW KONSTYTUCYJNYCH I INSTYTUCJI RÓWNOWAŻNYCH

27 sierpnia 2020 r. odbył się IV Kongres Stowarzyszenia Azjatyckich Sądów Konstytucyjnych i Instytucji Równoważnych. Tematem Kongresu były rządy prawa, wartość osoby ludzkiej oraz skuteczność państwa jako wartości konstytucyjne w XXI wieku. Celem tego przedsięwzięcia - jak to określili sami organizatorzy - było poczynienie wysiłków w celu wzmocnienia wartości demokratycznych, praworządności oraz ochrony praw człowieka w Azji i poza nią.

Dyrektor Instytutu Nauk Prawnych WPIA Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. Andrzej Bisztyga przedstawił referat o wymiarze teoretyczno-porównawczym, a dotyczący zasad naczelných konstytucji. Wystąpienie obejmowało zarówno rekonstrukcję samego zakresu pojęciowego tychże zasad oraz ich katalogów, jak i szerokie analizy dotyczące częstego ich wykorzystania jako wzorca badania konstytucyjności przepisów ustawowych. Prof. A. Bisztyga zaprezentował swoje rozważania w tej części Kongresu, w której głos zabierali zagraniczni eksperci i przedstawiciele organizacji międzynarodowych. Wymienić tu można między innymi: Zholymbeta Baisheva - Przewodniczącego

Sądu Euroazjatyckiej Unii Gospodarczej, Gianniego Buquicchio - Przewodniczącego Komisji Weneckiej Rady Europy, Schnutza Durra - Sekretarza Generalnego Światowej Konferencji Sprawiedliwości Konstytucyjnej, Gyorgi Szabo - Szefa Biura Programowego Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie w Nur-Sultan. Wśród znamienitych referentów znaleźli się także: Joerg Pudelka - Dyrektor Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ), Frauke Bachler - Dyrektor Niemieckiej Generalny Fundacji Międzynarodowej Współpracy Prawnej (IRZ) i Lars Brocker - Prezes Trybunału Konstytucyjnego i Najwyższego Sądu Administracyjnego Nadrenii-Palatynatu. Kongres, zorganizowany w Nur-Sultan przez Radę Konstytucyjną, miał uroczystą oprawę. Obrady otwierały przemówienia Prezydenta Republiki Kazachstanu Kassym-Jomarta Tokajewa oraz przedstawiciela Pierwszego Prezydenta RK Elbasy Makhmuda Kassymbekova. Moderatorem był prof. Kairat Mami - przewodniczący Rady Konstytucyjnej. Kongres zgromadził liczne grono prelegentów i uczestników, w tym sędziów Rady Konstytucyjnej, Sądu Najwyższego, przedstawicieli nauk prawnych i obu izb Sejmu Republiki Kazachstanu. Obecni byli przedstawiciele organizacji międzynarodowych, eksperci zagraniczni, przewodniczący i sędziowie sądów konstytucyjnych oraz sądów najwyższych z takich państw jak: Azerbejdżan, Afganistan, Indonezja, Korea, Republika Kirgiska, Malezja, Mongolia, Myanma, Tadżykistan, Indie, Malediwy, Pakistan, Tajlandia, Uzbekistan, Federacja Rosyjska i Turcja. Ze względu na okoliczności wywołane koronawirusem konferencja odbyła się on-line.

Joanna Markiewicz-Stanny

25-LECIE UCHWALENIA KONSTYTUCJI REPUBLIKI KAZACHSTANU

Kierownik Katedry Prawa Konstytucyjnego, Europejskiego i Międzynarodowego Publicznego dr hab. Andrzej Bisztyga, prof. UZ uczestniczył w zorganizowanej on-line konferencji *Wartości konstytucyjne jako podstawa prawna konsolidacji społeczeństwa w przewyżczeniu globalnych wyzwań*, zorganizowanej w ramach obchodów 25-lecia uchwalenia Konstytucji Republiki Kazachstanu. Prof. Andrzej Bisztyga przedstawił tam referat poświęcony znaczeniu rodzimych tradycji prawnych jako wartości konstytucyjnej.

Konferencja została zorganizowana pod auspicjami Rady Konstytucyjnej Republiki Kazachstanu, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Euroazjatyckiej Akademii Prawa im. Kunayewa, Instytutu Sorbona - Kazachstan Kazachstańskiego Narodowego Uniwersytetu im. Abaya, Międzynarodowego Centrum „Astana”, Funduszu Nursułtana Nazarabajewa i Narodowego Wolantariatu „Akcelerator dobra. Izgilik elshisi”. Moderatorami byli członek Komisji Weneckiej Rady Europy prof. Igor Rogow oraz Prezes Rady

Konstytucyjnej Republiki Kazachstanu prof. Kairat Mami. W konferencji swoje wystąpienia przedstawili między innymi minister sprawiedliwości RK Marat Beketayev, wice-minister spraw zagranicznych RK Margulan Baymukhan, Philippe Martinet - ambasador Republiki Francuskiej w RK, Gyorgy Szabo - ambasador, dyrektor Biura Programowego Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, prof. Christian Mestre - prezydent Uniwersytetu Schumana, Jorg Pudelka - szef przedstawicielstwa Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) w Kazachstanie, prof. Takir Balykbayev - rektor Uniwersytetu im. Abaya, królewski adwokat Michael Blair z Verulan Buildings Barristers, prof. Kabdulsamikh Aitkogin z Eurazyjskiej Akademii Prawa im. Kunayeva, prof. Pierre Tifine - dyrektor Instytutu Prawa Uniwersytetu Lotaryngii, prof. Ainur Sabitova - dyrektor Instytutu Sorbona - Kazachstan, prof. Oleg Zajcev z Instytutu Ustawodawstwa i badań Porównawczych przy Radzie Ministrów Federacji Rosyjskiej, prof. Georgi Gorbondze z Uniwersytetu Gruzińsko - Amerykańskiego i wielu innych. Prof. A. Bisztyga pełni w Instytucie Nauk Prawnych Uniwersytetu Zielonogórskiego funkcję koordynatora do spraw kontaktów z prawniczymi ośrodkami akademickimi w Republice Kazachstanu.

Joanna Markiewicz-Stanny

FOT. MARIET JANION

MAMY MEDALE!

Akademicki sport osób z niepełnosprawnościami na Uniwersytecie Zielonogórskim został odmrożony - miejmy nadzieję, że już na stałe. W ostatnich tygodniach studenci Uniwersytetu Zielonogórskiego, sekcji sportu osób z niepełnosprawnościami KU AZS Uniwersytetu Zielonogórskiego godnie reprezentowali Uczelnię i uzyskali spektakularne wyniki:

- Integracyjne Mistrzostwa Polski AZS w strzelectwie sportowym (Zielona Góra) brązowy medal w klasyfikacji drużynowej (Adam Piasecki, Karol Wojna)
Trener: **Bartosz Lemański**
- Integracyjne Mistrzostwa Polski AZS w żeglarskim (Wil-

kasy) srebrny medal - Karol Wojna złoty medal - Sebastian Jagodziński

Trener: **Marta Dalecka**

- Integracyjny Festiwal Sportowy AZS (udział w obozie sportowym dla studentów z niepełnosprawnościami, który odbył się w dniach 7-13.09 w Centralnym Ośrodku Sportu AZS w Wilkasach)

uczestnicy: **Marlena Pogorzelszyk, Karol Wojna, Sebastian Jagodziński**

Już 2 października w Zielonej Górze rozpoczną się Integracyjne Mistrzostwa Polski AZS w boccia.

Marta Dalecka

2

3

4

5

6

7

- 8
1. BRAZOWY MEDAL INTEGRACYJNYCH MISTRZOSTW POLSKI AZS W STRZELECTWIE SPORTOWYM W KLASYFIKACJI DRUŻYNOWEJ DLA KAROLA WOJNY I ADAMA PIASECKIEGO Z UZ
 2. ADAM PIASECKI ODBIERA GRATULACJE Z RĄK TRENERA BARTOSZA LEMAŃSKIEGO ZA III MIEJSCE W KLASYFIKACJI DRUŻYNOWEJ IMP AZS
 3. KAROL WOJNA Z TARCZĄ
 4. SEBASTIAN JAGODZIŃSKI W DRODZE DO KANAŁU NIEGOCIŃSKIEGO
 5. MARLENA POGORZELCZYK PODCZAS FESTIWALU KOLORÓW
 6. KAROL WOJNA I EKIPA Z UAM POZNAŃ I UE KATOWICE PODCZAS SPŁYWU
 7. DEKORACJA ZŁOTEGO MEDALISTY IMP AZS W ŻEGLARSTWIE SEBASTIANA JAGODZIŃSKIEGO
 8. UCZESTNICZY IMP AZS W ŻEGLARSTWIE (W TYM M. POGORZELCZYK, K. WOJNA, S. JAGODZIŃSKI)
 9. SREBRNA ZAŁOGA IMP AZS W ŻEGLARSTWIE W TYM KAROL WOJNA

FOTO: DAWID PIECHOWIAK

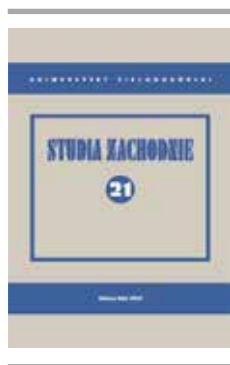

9

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Ewa Popiłka

Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego

„Studia Zachodnie”, t. 21, red. Robert Skobelski, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2019, B5, oprawa miękka, s. 258, ISBN 978-83-7842-416-1, ISSN 1428-0663

Zbigniew Witczak, Stan badań nad klasztorem kanoników regularnych w Zaganiu w średniowieczu
Andrzej Janowski, Arkadiusz Michałak, Antropomorficzna szlufka z okolic Międzyrzecza. Z badań nad kulturą materialną późnośredniowiecznych miesz-

kańców pogranicza wielkopolsko-brandenbursko-śląskiego
Wiktor Krajniak, Geneza i rozwój osad hutniczych w Borach Dolnośląskich (XIV-XIX w.)

Krzysztof Benyskiewicz, „Kmiotek Niebieski” w Wielkopolsce, czyli bractwo św. Izydora w Nowym Kramsku w XVII-XIX wieku
Krzysztof Mazur, „Ciężki cios dotknął nas...”. Reakcje władz i społeczeństwa województwa zielonogórskiego na śmierć Józefa Stalina

Zbigniew Bereszyński, Październik '56 w województwie opolskim
Bohdan Halczak, Październik 1956 roku w Wojewódzkiej Radzie Narodowej w Zielonej Górze

Piotr Pałys, Czeski epizod byłego burmistrza Raciborza Adolfa Kaschnego i jego reperkusje

Radostaw Domke, Praca Polaków w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie w latach 70. XX wieku. Przyczynę do problematyki Marek Szajda, Żydowskie doświadczenie Polski w XX wieku. Na przykładzie losów Artura Schneidera
Leszek Kania, Kara śmierci za zbrodnie polityczne w orzecznictwie sądów polowych Wojska Polskiego w czasie wojny z Rosją Sowiecką 1919-1921
Edward Skibiński, Krytyka historyczna dziś. Kilka uwag do dyskusji

[Ze Spisu treści]

Situación política de España a finales del siglo XX y a principios del siglo XXI, Editores científicos Stefan Dudra, Jan Iwanek, Eduard Tarnawski, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 182, ISBN 978-83-7842-402-4

El libro ha sido dedicado a la investigación sobre la España contemporánea. Los temas abarcados en los distintos artículos comprenden todo un abanico de problemas sociales que desde la perspectiva de las Humanidades y Estudios Sociales Polacos, parecen ser esenciales para el entendimiento de las peculiaridades de un estado, a menudo comparado con Polonia debido a su tamaño y potencial demográfico. La necesidad de España de enfrentarse con su propia historia, así como la transición hacia la democracia después del período dictatorial del Caudillo Franco, dejaron una marca no solo en los políticos españoles, sino que también dominaron el discurso político contemporáneo. Estos temas fueron reinterpretados en los textos de Eduard Tarnawski - La Revolución Morada: España 2014-2015.

[De la Editorial]

„Filologia Polska” 2019 nr 5, red. Katarzyna Grabias-Banaszewska, Magdalena Hawrysz, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2019, B5, oprawa miękka, s. 336, ISSN 2450-3584

[...] Myśli te niech spuentuje osobliwy cytat, pochodzący od najbardziej kompetentnego eksperta w tej materii: „ewaluacja wymaga rewizji i niezbędnych zmian, które sprawiają, że nauka nie będzie uprawiana pod »punkty«, a granie w grę o punkty będzie przynosić więcej korzyści samej nauce i naukowcom, a nie tylko prowadzić do mieszania łyżeczką w szklance herbaty bez dosypania cukru”⁴. W świetle opowiedzianej krótko bądź co bądź długiej historii rzeczonoż wyżej artykułu to nie nauka ani naukowcy korzystają ze zmian, gdyż punkty - jak w tym przypadku - unicestwiają dyskusję, a przynajmniej ją ograniczają, na pewno zaś opóźniają. W rezultacie niechybnie dochodzi - powtórzmy - „do mieszania łyżeczką w szklance herbaty bez dosypania cukru”, ponieważ wszystko poniewczasie, w niewłaściwym miejscu. Poza tym - czy naprawdę musimy wstydić się ojczystego języka? Czy istotnie polonistykę należy uprawiać, z założenia obecnie, w innej mowie niż ta, której hołdował Mikołaj Rej? Czy rzeczywiście swoją aktualność i znaczenie straciła może najlepiej znana w dorobku tego szesnastowiecznego twórcy fraza? Przypomnijmy ją: „A niechaj narodowie wždy postronni znają, iż Polacy nie gęsi, iż swój język mają”.

[Ze Słowa wstępnego]

Barbara Jurkowska, Voraussetzungen für die Entwicklung der grenzüberschreitenden Zusammenarbeit in Europa. Implikationen für die deutsch-polnische Partnerschaft im Rahmen des europäischen Integrationsprozesses, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 138, ISBN 978-83-7842-418-5

Die Zusammenarbeit zwischen Grenzregionen der unterschiedlichsten europäischen Länder blickt auf eine erfolgreich über Jahrzehnte hinweg aufgebaute,

reiche Tradition zurück. Das Bestehen dieser grenzüberschreitenden Beziehungen bildet einen ausschlaggebenden Faktor bei der Verwirklichung der europäischen Integration; in ihrem Rahmen verfolgt man doch das Anliegen, jenen nachteiligen Folgen entgegenzuwirken, die mit dem Bestehen der Grenze als solcher einhergehen. Die Ausgestaltung der grenzüberschreitenden Zusammenarbeit ist wiederum jeweils von örtlichen Besonderheiten und Lebenspraktiken geprägt, was von großer Bedeutung für die Stärkung, Pflege und Entwicklung der nachbarschaftlichen Kontakte ist. Werden gemeinsam wirtschaftliche, soziale, rechtliche, wissenschaftliche und kulturelle Initiativen ergriffen und umgesetzt, so lässt dies die Einwohner der Grenzregion einander näher kommen und bildet - aus einem etwas weiter gefassten Blickwinkel - einen sehr wichtigen Beitrag zur voranschreitenden europäischen Integration wie ebenso zur wirtschaftlichen Entwicklung des Kontinents. Die Stärkung der nachbarschaftlichen Beziehungen über die jeweilige Grenze hinweg erfolgt in der Praxis auf institutionalisiertem Wege, indem hierzu unterschiedlichste Verbünde für die grenzübergreifende Zusammenarbeit gebildet werden.

Martyna Łaszewska-Hellriegel, Przeszczy od żywych dawców, Aspekty medyczne, prawne i etyczne, „Acta Iuridica Lebusana”, vol. 13, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 118, ISBN 978-83-7842-410-9

W Polsce transplantacji w stosunku do liczby mieszkańców jest dużo mniej niż w innych europejskich krajach. Podczas gdy w Hiszpanii rocznie na 1 milion mieszkańców przypada 34 dawców, w Polsce jest ich tylko 14,6. Jednak zgodnie z badaniami opinii publicznej 90% mieszkańców uważa, że idea transplantacji jest słuszną, a 78% deklaruje gotowość oddania narządów po śmierci. W ostatnich latach możemy zaobserwować wyraźny wzrost liczby dawców żywych, a wynika to z niewystarczającej liczby dawców zmarłych. Co 15. przeszczepiana nerka (2017: 56) i co 12. przeszczepiony fragment wątroby (2017: 24) pochodzą od osób żywych, przy czym interesujące jest, że częściej kobiety oddają swoje narządy niż mężczyźni. Wielu transplantologów widzi w transplantacji organów od osób żywych jej przyszłość i możliwość uzupełnienia braku organów do transplantacji, m.in. poprzez legalizację transplantacji krzyżowej lub tworzenie tzw. poolings, czyli pewnych baz organów, do których organy zostają ofiarowywane bez opłat i anonimowo. [...] Podczas transplantacji organów mamy do czynienia z bardzo specyficzną sytuacją prawną i etyczną. Mianowicie u osoby zdrowej dochodzi do zabiegu chirurgicznego tylko z uwagi na zły stan zdrowia innej osoby. Operacja stanowi dla zdrowej osoby ryzyko zdrowotne zależne oczywiście od organu, który zostaje pobrany, oraz od innych czynników. Rejestr dawców żywych mógłby

przyczynić się do jeszcze lepszej przejrzystości dawstwa i weryfikacji ryzyka. Prowadzony w Polsce przez „Poltransplant” rejestr dawców żywych jest przeprowadzany w systemie teleinformatycznym rejestrów ustawowych pod adresem <https://rejstrytx.gov.pl/tx>. Jego celem jest monitorowanie i ocena stanu zdrowia dawców narządów, przynajmniej przez dziesięć lat po pobraniu. Jak to określają eksperci, rejestr dawców żywych jako ewidencja pobrań spełnia swoją funkcję. Nie spełnia natomiast nadal swojej innej, ważnej funkcji, czyli monitorowania stanu zdrowia dawców ze względu na bardzo niską kompletność danych, nawet w zakresie badań bezpośrednio po pobraniu narządu, gdzie liczba wpisów stanowi 57% wymaganej liczby (50% w przypadku nerki, 71% w przypadku wątroby). Mając na uwadze powyższą sytuację dawstwa organów w Polsce i prowadzoną dyskusję w doktrynie, celem tej książki jest przedstawienie możliwości dawstwa organów od osób żywych. Skupię się tutaj na trzech podstawowych zagadnieniach.

[Fragm. Wprowadzenia]

____ **Aktualne zagadnienia postępowania dowodowego i środków dowodowych w postępowaniu cywilnym**, red. Magdalena Skibińska, „Acta Iuridica Lebusana”, vol. 14, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 142, ISBN 978-83-7842-415-4

Problematyka postępowania dowodowego i środków dowodowych cieszy się niezmiennym zainteresowaniem z uwagi na kluczową rolę, jaką instytucje te odgrywają w przebiegu postępowania cywilnego (przede wszystkim rozprawy)

i procesie ustalania okoliczności sprawy zgodnie z prawdą. Przepisy regulujące te zagadnienia podlegają również nieustannym zmianom wynikającym z: kolejnych nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania cywilnego oraz wprowadzania wspólnych regulacji dotyczących tej kwestii w obszarze europejskiego prawa procesowego. Wśród tych pierwszych najistotniejsze zmiany zostały w ostatnim czasie dokonane ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469). Spośród wprowadzonych w tym zakresie regulacji autorzy pierwszej części niniejszej monografii poświęcili swoje rozważania interesującym kwestiom pominięcia dowodów w postępowaniu cywilnym i dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sporządzonej w innym postępowaniu oraz odrębnościom w postępowaniu dowodowym w przywróconym postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych.

[Ze Słowa wstępnego]

____ **Wiktoria Trybka, Władca ingerencja w moc obowiązującą decyzji administracyjnej uprawniającej w związku z kontrolą jej wykonania**, „Acta Iuridica Lebusana”, vol. 15, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 222, ISBN 978-83-7842-417-8

Podjęta w pracy tematyka nie doczekała się dotychczas opracowania monograficznego [...]. Pole badawcze obejmuje przepisy prawa administracyjnego materialnego i procesowego. Analiza podstaw prawnych stwierdzenia wyga-

śnięcia decyzji administracyjnej przez organ administracji publicznej wymaga sięgnięcia nie tylko do wypowiedzi judykatury, ale również do dorobku nauki prawa cywilnego oraz teorii i filozofii prawa. Odniesienie się do osiągnięć innych gałęzi prawa nie wpłynie na charakter niniejszego opracowania, które stanowi studium z zakresu postępowania administracyjnego. Nie dojdzie również do przekroczenia bariery transpozycji twierdzeń oraz bazy terminologicznej stworzonej na potrzeby innych gałęzi prawa. Ingerencja władca w wykonanie uprawnienia administracyjno-prawnego przez jednostkę jest ściśle związana z problematyką trwałości aktu administracyjnego w czasie. Prawodawca wyposaża organy państwowe w możliwość ingerowania w moc obowiązującą nie tylko wadliwych, ale również prawidłowych decyzji administracyjnych. Oczywiście nie bez znaczenia pozostaje to, w jakim celu organ zmierza do wyeliminowania decyzji administracyjnej z obrotu prawnego. W przypadku gdy jest ona wadliwa, ma on na celu jej weryfikację. Natomiast w odniesieniu do decyzji prawidłowej nie chodzi o jej weryfikację, a kontrolę prawidłowości wykonania. Nie oznacza to jednak, że nie istnieje możliwość stwierdzenia wygaśnięcia decyzji wadliwej pod warunkiem, że nie została ona wyeliminowana z obrotu prawnego wcześniej w innym trybie przewidzianym w przepisach k.p.a.

[Fragm. Rozdz. 1]

____ **Agnieszka Kania, Prawo karne materialne, Część szczególna, Ustawowe znamiona przestępstw w świetle poglądów orzecznictwa**, „Acta Iuridica Lebusana”, vol. 16, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2020, B5, oprawa miękka, s. 350, ISBN 978-83-7842-419-2

Publikacja stanowi oryginalny rodzaj podręcznika, przeznaczony do nauki oraz zgłębiania problematyki części szczególnej prawa karnego materialnego. Mając na uwadze, że sądowa wykładnia wpływa w istotnym stopniu na

rozumienie przepisów prawa karnego materialnego, w niniejszym opracowaniu (którego konstrukcję wyróżnia przystępna forma oraz przejrzysty układ) wykorzystano dotychczasowy dorobek orzecznictwa, ułatwiający (w kontekście większości przepisów) interpretację ustawowych znamion przestępstw stypizowanych w części szczególnej obowiązującego Kodeksu karnego. Przyjmując tradycyjny podział ustawowych znamion przestępstw (znamiona: przedmiotu ochrony, podmiotu, strony przedmiotowej oraz strony podmiotowej) w przygotowanej publikacji starano się wyselekcjonować te orzeczenia, które w całości (bądź przynajmniej w istotnej części) pozwalały na zrekonstruowanie oraz wyjaśnienie wspomnianych znamion na gruncie poszczególnych typizacji. W podręczniku powołano także judykaturę, odnoszącą się do wykładni sui generis instytucji, przewidzianych w części szczególnej Kodeksu karnego. Powołane tezy orzeczeń oraz fragmenty uzasadnień (a także stosowana w nich terminologia) wymagają przy tym refleksyjnej postawy od Czytelnika, który m.in. wobec przedstawionych rozbieżności interpretacyjnych czy też trudnych do zaakceptowania poglądów powinien dążyć do zajęcia samodzielnego stanowiska.

[Fragm. Przedmowy]

7 WRZEŚNIA br., W CZASIE WINOBRANIA, NA PLACU TEATRALNYM ODBYŁ SIĘ KONCERT pt. OD SINATRY DO PRESLEYA W WYKONANIU KRZYSZTOFA KILJAŃSKIEGO I BIG BANDU UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO.

12.09-04.10.
2020

Biennale 2020
Zielona Góra

ARTYŚCI/ARTISTS:
ZOFIA ADAMIAK
JOANNA ADAMCZEWSKA
MIROSLAW BAŁKA
ANDRZEJ BEMBENEK

AGNIESZKA BŁĘDOWSKA
ANDRZEJ BOBROWSKI
JOANNA CYBICHOWSKA-BŁUSZEK
PAWEŁ CZAPKOWSKI

JACEK DŁUŻEWSKI
JAROSŁAW DZIĘCIELEWSKI
STEFAN FICNER
MAGDALENA GRYSKA
PAWEŁ JANCZAK

MICHAŁ JANIKOWSKI
JACEK JESCHKE
HELENA KAPDASZ
ANNA KRAŠKO
TOMASZ WILCZAK

DOROTA KOMAR-ZIMYŚLONY
PAULINA KOMOROWSKA-BIĄGIER
STANISŁAW KOPATYKA
MAREK LALKO
ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA

TOMASZ SIKORSKI
KAROLINA SPIAK
MARIAN STEPAK
KAROLINA WIKTOR
RYSZARD WOŹNIAK

WYSTAWA POŚWIĘCONA PAMIĘCI

ZENONA POLUSA

TOWARZYSZY

BIENNALE ZIELONA GÓRA 2020

Lot Ikar

KURATORZY/CURATORS:
MAGDALENA GRYSKA
WOJCIECH KOZŁOWSKI

OTWARCIE/
OPENING
12.09.2020.
19:00
BWA
ZIELONA
GÓRA